

C:\Users\Plazma\Desktop\312\McIntyre_Vonda_-_StarTrek_II_Khanův_hněv.pdb

PDB Name: Khanův hněv
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.2.2003
Modification Date: 11.2.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PROLOG

Kapitánův deník: datum 8130.5

Kosmická loď Enterprise se nachází na výcvikovém letu ke slunci Gama v souhvězdí Hydry. Sektor 14, koordináty 22/87/4. Blížíme se k Neutrální zóně, všechny palubní systémy fungují.

Z místa vyhrazeného pro vědeckého důstojníka, které tak dobře znal, přelétl Spock zkoumavým pohledem velitelský můstek Enterprise. Kadeti rozmístění u jednotlivých operačních modulů, každý pod vedením jednoho zkušeného člena posádky, si zatím vedli dobře.

Byla to dobrá skupina. A nejlépe si počínala mladá důstojnice, která právě seděla v křesle kapitána. Spock očekával od Saavik pozoruhodné výsledky. Na svou hodnotu byla ještě mladá. Přirozený zápal pro věc podporovala nevyčerpatelnou schopností tvrdé práce.

Spock pozorně naslouchal chladnému hlasu zaznamenávajícímu do kapitánova deníku jejich současnou situaci a zlehka pokyvoval hlavou. Saavik, velící Enterprise, dokončila hlášení a uložila ho do palubního počítače. Pokud byla nervózní, a on cítil, že nervózní je, dokázala své city dobře skrývat. I první velení bylo jedním z početných testů. Vlastně každý okamžik jejího života představoval takový test. Jen málo lidí to dokázalo chápat lépe než Spock, neboť si byli v mnohém podobní. Tak jako Spock byla i Saavik rodem napůl Vulkánka. Ale zatímco jeden ze Spockových rodičů pocházel ze Země, druhý rodič Saavik byl Romulan.

U kormidla stáli Sulu a podporučík Croy.

"Přelétáme ze sektoru čtrnáct do sektoru patnáct," hlásil podporučík. "Přechod - teď!" Opozdil se trochu za reálným časem, ale pro jejich další postup ta informace nebyla smrtelně důležitá.

"Děkuji, kormidelníku," ozvala se Saavik. "Naberte kurs podél Neutrální zóny, prosím."

"Ano, kapitáne."

Sulu sledoval vše bez komentáře. Nechal Croye, ať dělá svou práci i se všemi chybami. Všechna data se zobrazovala na Spockově obrazovce. Spock si dobře všiml, že Saavik dělá velké pokroky i v otázkách mezilidských vztahů a dokáže být velmi příjemná. I když se to navenek zdálo triviální, právě tato oblast patřila k nejobtížnějším věcem, které kdy Spock musel zvládnout. Také v současnosti někdy společenskou konverzaci zanedbával. Byla nelogická, ale pro lidskou společnost důležitá. Zároveň pomáhala při jednání s lidmi.

Spock pochyboval, že by Saavik vyslovovala ty věty s opravdovou vřelostí, přinejmenším vřeleji, než to dokázal on. Ale dokázal prolomit její původní ledový nezájem, který se nebezpečně blížil pohrdání.

Saavik klidně sledovala obrazovku. Celkově působila elegantním dojmem, na způsob jednoduchých esoterických japonských maleb.

"Kapitáne," hlásila náhle Uhura, "zachytila jsem signál na nouzovém kanálu, ale je velmi slabý."

Saavik se zlehka dotkla tlačítek. "Spojové systémy dostaly prioritu pro přístup k lodnímu počítači v zájmu zesílení přijímaných signálů."

Uhuřin svěřenec několik sekund horečnatě pracoval.

"Je to určité nouzové volání, kapitáne."

"Vyved'te je na reproduktor."

Kadet uposlechl.

"Mayday, mayday. Zde Kobayashi Maru, dvanáct parseků od Altairu VI..." Hlas se rozplynul v šumění statických poruch. Kadet se zamračil a dotkl se několika tlačítek na spojařském modulu.

Spock pozorně naslouchal. Hlášení bylo sotva rozumět, i když ho palubní počítač zesílil na maximum.

"...gravitační mina. Přišli jsme o všechnu energii. Ruční ovládání..."

"Gravitační mina!" opakovala Saavik.

"...trup proražen, mnoho obětí." Hlas dále slábnul, až přestali slovům vůbec rozumět.

"Zde kosmická loď Enterprise," hlásil Uhuřin svěřenec. "Vaše volání je rušené. Oznamte své souřadnice. Opakuji: oznamte své souřadnice. Slyšíte nás?"

"Slyšíme, Enterprise. Sektor deset..."

"Neutrální zóna," podotkla Saavik.

Sulu okamžitě přenesl pozornost od mikrofону k řídicímu pultu.

"Mayday, Enterprise. Ztrácíme vzduch. Pomozte nám. Sektor deset..." Hlas, dosud klidný, se zachvěl.

"Slyšíme vás, Kobayashi Maru..." Kadet s Uhurou se ohlédl po Saavik a čekali na její instrukce.

"Taktické údaje, Kobayashi Maru. Kormidlo, co ukazují senzory dalekého dosahu?"

Sulu pohlédl na Croye, kterého zmátly údaje uvedené na obrazovce. Stala se z nich zvěť, kterou dokázal rozluštit pouze navigátor s dlouholetou praxí. Proto odpověděl na položenou otázku sám.

"Velmi málo, kapitáne. Vysoká koncentrace kosmického prachu a plynů. Ionizace způsobuje senzorovou interferenci. Máme tu odraz, který by mohl znázorňovat loď... nebo také ne."

Obrazovka zablikala. Objevil se na ní surrealistický obraz dlouhé transportní lodi, který se rozpadl na řadu schémat: Jedna paluba za druhou.

"Kobayashi Maru, nosič neutronového paliva třetí třídy. Posádku tvoří osmdesát jedna lidí spolu s třemi sty cestujícími."

"Sakra," zaklela tiše Saavik. "Kormidlo?"

Sulu sledoval svého svěřence, který se stále nakláněl nad počítačem a usilovně se snažil cosi spočítat. Croy rychle zavrtěl hlavou.

"Kurs nastaven, kapitáne," hlásil Sulu a vyvolal vlastní výpočty na displej.

Spock s uspokojením zaznamenal, s jakým pochopením Saavik přijímá hlášení od svých podřízených.

Sulu pokračoval: "...do Neutrální zóny." Jeho hlas obsahoval jemné varování.

"Jsem si toho vědoma," řekla.

Na to Sulu jen zlehka přikývl. "Vstupujeme do Neutrální zóny... teď."

"Štítů na plný výkon, pane Sulu. Přepojte senzory na blízký dosah."

Blesková reakce. Spockovo obočí se nadzvedlo. Pravda, gravitační miny se jen málokdy používaly jednotlivě, ale příkaz omezit senzory na tak krátký dosah se mohl vymstít. Na druhé straně byly senzory dalekého dosahu v tak vysoké koncentraci ionizovaného kosmického prachu takřka k ničemu. Zaměřil pozornost na senzorové obrazovky:

"Pozor!" ozval se počítač a vypnul nouzové volání. "Vstoupili jsme do Neutrální zóny. Pozor! Zákaz vstupu lodím Flotily. Pozor..."

"Spojovací důstojník, nouzové volání by mělo mít audio prioritu," řekla Saavik.

"Ano, kapitáne." Uhuřin svěřenec změnil nastavení.

"Pozor! Smlouva ze dne..." Hlas počítače se odmlčel. Můstkem se znovu neslo praskání statických poruch přerušované občasným zapípáním majáku a slabými hlasy.

"Bezpečnostní oddělení," ozvala se Saavik: "Bezpečnostní důstojníci se dostaví k hlavnímu přenosovému zařízení."

"Ano, kapitáne," odvětil velitel jednotky zvláštního nasazení Arrunja.

"Možná se budete muset přenést na poškozenou loď, pane Arrunjo," upozornila ho Saavik. "Ztrácejí atmosféru a systémy, které mají udržovat životní podmínky, přestávají fungovat."

"Skafoandry jsou přezkoušené, kapitáne."

Internista, který doprovázel na můstku McCoye, stiskl spínač palubního interkomu. "Můstek volá nemocnici," začal.

"Doktorko Chapelová, pošlete okamžitě lékařský tým k hlavnímu přenosovému zařízení. Jedná se o záchranu posádky poškozené lodi. Připravte si skafoandry asi také i náhradní kyslík."

Rychlá reakce mladého internisty zřejmě McCoye potěšila.

"Zbývá minuta do vizuálního kontaktu. Dvě minuty do setkání."

"Zapojte snímač předního pohledu."

Schémat transportní lodi zmizela a nahradilo je hvězdné pole. Bylo natolik husté a emitovalo do kosmického prostoru tolik světla, že snadno zastínilo slabý odlesk jakékoliv lodi. Přes obrazovku běhaly klikaté interferenční čáry vyvolávané silnou ionizací okolí.

"Připravte přenosové zařízení. Pane Arrunjo, máme jen velmi skrovné informace o poškozené lodi. Poskytněte pomoc všem, kteří to přežili. Ale..." Saavik se odmlčela, aby zdůraznila svůj poslední rozkaz. "...nikdo nebude na palubě Kobayashi Maru beze zbraně."

"Ano, kapitáne."

"Spojte se s kormidlem a zkoordinujte vypnutí štítu pro přenos."

"Provedu."

Spock zachytil na vnější straně sféry dosahu senzorů slabý odraz. Volání nouzového majáku se náhle přetrhlo. Z reproduktorů vycházelo jen šumění a praskání energetických polí.

"Kapitáne, signál Kobayashi Maru se ztratil."

"Senzory ukazují tři klingonské křižníky," oznámil Spock jako vždy bezvýrazným hlasem. "Osmdesát sedm stupňů, minus dvanáct. Rychle se přibližují."

Cítil, jak vzrůstá napětí mezi mladými členy posádky. Saavik se rychle rozhlédla kolem sebe a zamračila se. Vzápětí však opět nabyla dřívější sebevlády.

"Připravit zbraňové systémy." Lodi se rozječela siréna. "Vizuální-sférické koordináty: osmdesát sedm stupňů, minus dvanáct. Zapojte senzory dalekého dosahu. Pane Croyi, je tam poškozená loď, nebo ne?"

Senzory se zaměřily na zadanou oblast a na obrazovce vyvstaly obrysy tří klingonských křižníků.

"Těžko říci, kapitáne. Klingonské lodě záměrně ruší naše senzory."

"Spojení?"

"Ohledně Klingonů nic, kapitáne. Naše vlastní vysílání je rušeno také."

"Klingoni v útočné sestavě při rychlosti nula celá sedmdesát pět," řekl Spock

Saavik neznatelně zaváhala. "Šestou nadsvětelnou," přikázala.

"Nemůžete přece opustit Kobayashi Maru!" protestoval McCoy.

"Další čtyři klingonské křižníky na kursu nula nula," oznámil Spock. Smrt napřahovala pařáty přímo v jejich směru. Při šesté nadsvětelné rychlosti by zanedlouho narazili do bariéry klingonských fotonových torpéd.

"Zrušit šestou rychlost, pane Croyi. Připravte se k únikovému manévru, kurs nula a minus devadesát při nulové radiální akceleraci. Vizuální na nula nula. Doktore McCoyi," řekla Saavik, aniž by se na něj podívala. "Enterprise se nemůže utkat se sedmi klingonskými křižníky. Pokusíme se jim uletět. Pokud uletíme dostatečně daleko nejvyšší možnou rychlostí, při obrátce se sem dostaneme mnohem dříve..."

"...a zachráníme ty, co přežili, ještě než nás Klingoni dostihnou," pokýval hlavou McCoy. "Hmm."

"Pro Kobayashi Maru je to výběr mezi malou a nulovou šancí," pokračovala Saavik. "Pokud se opravdu jedná o poškozenou loď. Zatím se to nedá odhadnout."

Obrazovka potvrdila další čtyři klingonské lodě přímo před nimi. Pak Enterprise uhnula stranou tak prudce, že zrychlení působilo na velitelském můstku i přes pohlcovače momentu hybnosti.

"Pane Sulu, pane McCroyi, připravte fotonová torpéda. Palte..." Zarazila se. Spock se dohadoval, jestli její rané zkušenosti - bojovat nebo zahynout - by mohly převážet nad uznávanými pravidly Federace udržovat mír. "Palte pouze v případě, že nás napadnou."

"Ano, kapitáne." Sulu pohlédl na mladého podporučíka, který stál vedle něho. Croy tiskl křečovitě ruce na ovladač palebních systémů. "Jen klid," pronesl tiše Sulu. Podporučík se na něj podíval a váhavě uvolnil sevření.

Senzorové obrazovky zachytily další odraz.

"Nepřátelské lodě přímo před námi." Třetí skupina klingonských lodí jim právě odřezávala cestu ve vyhlédnutém kursu. Saavik si tiše ulevila v jazyce, který Spock sice neznal, ale tón slov ho nenechal na pochybách, že se jedná o jakousi kletbu.

Klingoni zaútočili na Enterprise.

"Palte!" přikázala Saavik.

Obrazovka vzplála oslnivou září, než stačila zareagovat radiační čidla a stáhla intenzitu jasu o celou polovinu. Náraz energie byl tak prudký, že ani ochranné štíty jej nedokázaly úplně absorbovat. Spock se v očekávání nárazu pevně držel zábradlí, ale Sulu byl katapultován ze svého místa. Tvrdě dopadl na podlahu a zůstal ležet. McCoy i mladý internista seběhli po schůdkách na spodní můstek a poklekli vedle ležící postavy.

"Pane Sulu!" zvolal McCoy. Na lékařově analyzátoru se nic neobjevilo. "Spocku, je mrtvý."

Spock neodpověděl.

"Strojovna!" zvolala Saavik.

"Hlavní generátor poškozen, kapitáne," hlásil suše šéfinženýr Scott.

Saavik udeřila rukou do ovládacího pultu a předala řízení kormidlu. Zaujala Suluovo místo. Croy horečně sbíral potřebné údaje, aby mohl odpálit fotonová torpéda.

Saavik vše rychle propočítala v hlavě, zadala vypočtené údaje do počítače a odeslala je na Croyovo stanoviště a zavolala Scottovi do strojovny.

"Zapojte pomocný zdroj, pane Scotte. Připravte se k palbě...ted!" Vypálila. Jeden z klingonských křižníků právě vystřelil na Enterprise, když do něj narazilo torpédo.

Došlo k implozi, křižník se zhroutil do sebe a pak se rozletěl do všech stran v přízračném tichu kosmu. Ale jeho rána otřásla Enterprise plnou silou. Obrazovka se znovu rozzářila, jenže prudký svit záhy přešel v temnotu, jak kolem prolétla vlna radiace jako pozůstatek divokého útoku.

"Selhává i pomocný zdroj energie, kapitáne, a štíty také," volal Scott. "Loď už nevydrží další..."

Scottovo varování přerušilo prskání krátkého spojení v elektronice poškozené silným zařízením. Ostatní klingonské lodě snadno dostihly zasažené plavidlo Flotily. Z krátké vzdálenosti vypálily. Enterprise se zachvěla. Otřes vrhl Uhuru na pult spojovacího modulu. McCoy se zvedl od Suluova nehybného těla. a rychle přešel k bezvládné spojařce.

"Uhuro...Uhuro...oh, můj Bože!" zašeptal McCoy.

Saavik vypálila na klingonské křižníky, ale nic se nestalo. "Pane Scotte, všechnu energii zapojte do zbraňových systémů. Je to naše jediná šance."

Ozval se hlas Scottova asistenta: "Pan Scott ...rovněž padl." Ale hned byl přerušen hlášením o vzniklých škodách a prosbami o lékařskou pomoc. "Klimatizace zničena."

"Zařízení životních systémů selhalo."

"Generátor umělé gravitace vyřazen z činnosti."

McCoy zaklel a stiskl spínač palubního interkomu. "Doktorko Chapelová, potřebuji lékařský tým na můstku! Doktorko Chapelová! Chris!"

Ale z pokoje na jeho volání nikdo neodpovídal.

Saavik se naposledy dotkla spouště fotonových torpéd Jemně, s rozmyslem, avšak s vědomím, že se nic nestane.

"Zbraňové systémy jsou bez energie, kapitáne," suše konstatoval Spock. Vzápětí pocítil, že mizí gravitace. "Už ztrácíme i poslední zbytky energie."

Nepřátelské lodě je obklopile a vytvořily kolem Enterprise neproniknutelný mnohoúhelník. Spock sledoval závěrečný útok na slábnoucí obrazovce.

Palba phaserů z klingonských křižníků obklopila Enterprise sférou čisté energie.

Spockovi se zdálo, že cítí radiační vlny pronikající lodí. Chytil se za držadlo. Pult mu vybuchl do tváře.

Když padal, zaslechl sykot unikajícího vzduchu. Zvuk, který znamenal pro mnoho kosmonautů poslední vjem v jejich životě: Saavik se pevně držela ovládacího pultu a bránila se otřesům umírající lodě. Otočila se právě včas, aby spatřila, jak Spock padá. Na okamžik si přála být o deset let mladší, aby mohla křičet vztekem a touhou po pomstě. McCoy se dral ke Spockovi ale své úsilí nestihl dovést ke zdárnému konci. Silné otřesy ho srazily na zem. Vykřikl a se zasténáním

upadl.

Saavik se vztyčila. Její loď, která jí byla svěřena pro první velení, zůstala třet mrtvá ve vesmíru. Posádka, zahynula kvůli její neschopnosti. Zapnula volací frekvence a ani dobře nevěděla, jestli spojovací systémy fungují.

"Připravte únikové moduly," nařídila. "Všichni opustí loď."

Vložila lodní deník do bóje a vystřelila ji do kosmu. Bude svědčit o jejím neúspěchu i její cti, když vzala na sebe tu velkou odpovědnost.

"Všichni opustí loď," opakovala.

PRVNÍ KAPITOLA

Admirál James T. Kirk seděl před obrazovkou a vrtěl hlavou. Tiše se zasmál. Jeho veselí měly na svědomí spíše vzpomínky než to, co právě sledoval.

"V pořádku," řekl. "Otevřete to."

Stěna s obrazovkou se rozestoupila a za ní se objevil zničený velitelský můstek Enterprise. Kirk vstal a přešel dovnitř. Kyselí kouř ho pátil do očí, ale výkonný ventilační systém už začal vyměňovat vzduch v místnosti. Opatrně se vyhýbal roztržštěným zbytkům lodního zařízení, obešel tělo doktora McCoye a zastavil se před poručíkem Saavik. Bez jediného mrknutí oka opětovala zpřímá jeho pohled.

"Admirále, mohla bych čerpat z vašich zkušeností?"

"Nu, poručíku, mé zkušenosti s Klingony mi říkají, že nikdy neberou zajatce."

Saavičina tvář ztvrdla. Kirk se otočil kolem své osy a přelétl rychlým pohledem trosky.

To se mohlo stát klidně i mně, napadlo ho. A málem ho to i potkalo. Něco takového se stávalo často. Ne v simulaci, ale doopravdy.

"Vážení," začal, "legrace už skončila." Podíval se na vrchní část můstku. "Kapitáne Spocku?"

Spock se bleskově vztyčil. Střepinky skla se zaleskly na podlaze a nepříjemně skřípaly pod podrážkami Spockových bot.

"Kadeti, nástup k hlášení," přikázal.

Mladí členové posádky ohromení nečekanou realností skončeného testu se váhavě zvedali a zamířili k východu.

Starší a zkušenější příslušníci posádky vstávali z mrtvých všichni jako zázrakem uzdravení a bez jediného škrábnutí.

Sálem se rozlehl smích a sršely žerty.

I Uhura se zvedla z podlahy a utírala si špínu z uniformy. Sulu se otočil a pomalu se usadil.

"Bylo to tvrdší než obvykle, nebo začínám stárnout?" stěžoval si a škrábal se na noze.

Doktor McCoy se pohodlně natáhl na palubu s rukama pod hlavou.

Kirk se nad ním zastavil. "Lékaři, uzdrav se sám."

McCoy na něj vrhl vyčítavý pohled. "Víc mi neřekneš?"

"Jsem důstojník Flotily a ne divadelní kritik," opáčil Kirk.

"Hmmm."

"Škoda že nejste kuchař, admirále," vmísil se do hovoru Sulu.

"Kuchař? Proč právě kuchař?"

"Mohl byste připravit pečenou šunku!" odpověděl Sulu s kamennou tváří.

Kirk se rozesmál.

"Tak pečenou šunku?" ozval se McCoy. "Řeknu vám jedno: byl jsem nejlepším princem z pohádky druhého stupně!"

"A jako přílohu," pronesl Sulu tónem vemlouvavého číšníka, "bych třeba doporučil trochu křenového pyré. Když je dobře uvařené, mnohem lépe se žvýká." Pak křikl hlasem parodujícím doktora McCoye: "Pane Sulu! Pane Sulu! Bože, Spocku, je mrtvý!"

McCoy se s prosebným výrazem ve tváři podíval k nebi, ale pak to už nevydržel. Začal se smát také. Spock, ruce zkřížené na prsou, je mlčky sledoval z horního můstku.

McCoy si otřel slzy z očí. "Pane Sulu, přeháníte."

"Básnická licence," prohlásil Sulu.

"Když už mluvíme o básnické licenci, o dramatickém realismu nebo o čemkoli jiném," pokračoval McCoy vážně, "narazil jste na podlahu dost tvrdě. Jste v pořádku?"

"Jsem, ale nepokoušeli se tu simulaci trochu pozměnit? Já si nepamatuji, že bych měl narazit na podlahu tak prudce, než nás zabijí."

"Přidali jsme k programu pár drobností," řekl Kirk. "Pro efekt." Obrátil se k Saavik, které se v obličeji zračil stejný výraz nezúčastněnosti jako u Spocka. "Nu, poručíku, hodláte se potopit se svou lodí?"

Cítil, že se probírala z hlubokého zamyšlení, protože odpověděla se značnou odmlkou. Avšak ne na jeho otázku.

Ostatně, vždyť byla jen řečnická.

"Simulace je velmi působivá," přiznala Saavik.

"To byl záměr," poznamenal Kirk. Velmi dobře si všiml, že se opět tváří lhostejně, jako když vstupovala do simulátoru.

Nádherný protiklad k ostatním kadetům, kteří simulátor opouštěli z pocení a rozčilení.

"Ale mám připomínky k realitě," pokračovala.

"Na jedné straně si pochvalujete působivost simulace, a na druhé ji pokládáte za málo realistickou?" divil se Kirk.

"Ano, pane." Saavičina neotřesitelnost nebyla až tak silná, jak se snažila předstírat. Kirk zaregistroval, že v ní narůstá hněv. "Kolikrát za vaší kariéru vyslali Klingoni deset křižníků proti jediné lodi Flotily?"

"Poručíku," pronesl Kirk ostře, "chcete tím naznačit, že cvičná simulace není korektní?"

Mladá žena se nadechla, ale ani nemrkla. "Ano. Budu mluvit otevřeně. Nedomnívám se, že taková simulace je spravedlivým testem velitelských schopností."

"Proč?"

"Okolnosti neumožňují dosáhnout úspěchu."

Jim Kirk se zlehka usmál. "Poručíku Saavik, vy si opravdu myslíte, že si nikdo z těch, co tu simulaci dávali dohromady, nebo kteří ji i na sobě vyzkoušeli, nevšiml, že nelze zvítězit?"

Chtěla odpovědět, zarazila se a zamračila. "Ne, admirále," řekla pomalu. "Připouštím, že tuhle možnost jsem nevážila."

"Byla vám předložena situace, ve které nelze vyhrát. To je něco, čemu se někdy musí postavit každý velitel."

Odvrátila pohled. "Ani to jsem neuvážila." Jen velmi nerada to připouštěla.

"Teď už velmi dobře víte, jak si poradit se životem, poručíku. Ale důležité je i to, jak se postavíte smrti, nemyslíte?"

"Já..." Zarazila se, jako by si sama nevěřila.

"Přemýšlejte o tom, poručíku," pokračoval Kirk. "Klidně o tom přemýšlejte. Můžete jít." Obrátil se a odcházel. U schodů se srazil s doktorem McCoyem. "Co je s tebou?"

"Nemyslíš, že zacházíš poněkud daleko?" otázal se jemně McCoy.

Kirk zavrčel: "Musí se učit, doktore. Nemůžeme věčně držet uzdu. Skákat kosmem sem a tam je zábava vyhrazená mládí."

Překročil střepy na podlaze a zmizel v chodbě.

Uhura trochu dotčeně poznamenala: "Co tohle mělo znamenat?"

McCoy pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. Spolu s Uhurou opustili místnost.

Saavik seděla sama v troskách svého prvního velení. Věděla, že se musí okamžitě dostavit k hlášení... ale musela si toho promyslet až příliš mnoho.

Jim Kirk kráčel k místnosti, kde ho už očekávali s hlášením. Cítil se unavený, v depresi. I zářící sebedůvěra mladých lidí, které cestou potkával, ho tížila. Byla to snad hra osudu, že z něj učinil nástroj pro otřesení právě této sebedůvěry? Ale McCoy měl pravdu. Byl na poručíka Saavik příliš tvrdý.

Zahnul kolem rohu a narazil na Spocka, který se opíral zády o zeď, ruce zkřížené na prsou.

"Ještě jste neumřel?" vyptával se Kirk. Chvilí si myslel, že se Spock usměje, ale ten se včas opanoval.

"Chcete znát výsledky svých kadetů, nebo tu jen tak zahálíte?"

"Vulkánci nejsou pověstní zahálkou," odvětil suše Spock. "Nebo závažnou charakterovou chybou, jako například zvědavostí."

"Opravdu, admirále? Pokud by to zlepšilo vaše mínění o mém charakteru, připouštím u sebe jistou zvědavost."

"Ještě jsem se nedostal do místnosti hlášení a už chcete slyšet můj názor."

Znovu se dal do pohybu a Spock kráčel vedle něho.

"Zdá se, že si vzpomínám na jistého admirála Flotily, který označoval tohle hlášení jako "proklaté mrhání časem," řekl Spock. "Byl nezvratně přesvědčen, že jednání je důležitější než slova."

"Opravdu?" pokýval hlavou Kirk. "Nemyslím, že bych ho znal. Připadá mi jako dost horká hlava."

"Ano," připustil zvolna Spock. "Ano, občas byl znám jako horká hlava."

Kirk se zarazil, když Spock použil minulého času. "Spocku, ti vaši svěřenci zničili simulátor i vás."

"Když se na scéně objeví Kobayashi Maru, je obvykle výsledkem kompletní zkáza." Odmlčel se, podíval se na Kirka a pokračoval: "Vy sám jste tím testem prošel třikrát."

"Ne!" Protestoval Kirk s hraným zděšením. "Opravdu?"

"Ano. A s rozhodnutím, které bych neváhal označit za jedinečné."

"Bylo jedinečné, když jsem ho učinil," komentoval Kirk. "Ale později se o něj, myslím, pokusilo mnoho lidí."

"Měl byste dodat, že bez úspěchu. Bylo to řešení, jaké by Vulkánce nenapadlo."

Jim Kirk se cítil náhle nepříjemně, když mluvili o starých časech. Rychle změnil téma. "Když mluvíme o Vulkáncích - vaše svěřenkyně je první třída. Možná trochu emocionální."

"Neměl byste zapomínat na její původ, Jime. A okolí, kde žila, je ještě důležitější. Je přirozeně méně vyrovnaná než například já."

Kirk se nedokázal ubránit úsměvu. "Promiňte, Spocku. Ona se na svůj věk a zkušenosti ovládá opravdu obdivuhodně."

Chtěl jsem jen trochu zažertovat. Připouštím, ten vtip nebyl moc podařený. A dnes se navíc zřejmě ani nevzmohu," povzdechl si. "Víte, její taktika by mohla dokonce slavit úspěch, kdybychom nepřidali další skupinu Klingonů."

Zastavil se před dveřmi místnosti hlášení. "Nuže?"

Spock vztáhl ruku, když se Kirk chystal vstoupit dovnitř. Ale zarazil se ještě dříve, než se mohl dotknout Kirkova ramene. Pohyb však stačil. Kirk se ohlédl.

"Něco vás trápí," pronesl Spock.

Kirka Spockův zájem dojal.

"Něco..." řekl. Chtěl si promluvit se Spockem, ale nevěděl jak začít. A musel vyslechnout hlášení. Ne, teď nebyla vhodná doba. Odvrátil se a vešel.

Všechna ta mládež. Očekávali admirála Kirka v tichosti, plni obav i nadšení. Poručík Saavik se dostavila hned poté, co Kirk usedl. Spock, zcela bez emocí, jak bylo u tohoto Vulkánce typické, tiše vstoupil dovnitř a usadil se až úplně dozadu. Kirka se zmocnila strašlivá chuť ukončit diskusi dříve, než stačila začít. Ale předpisy hlášení vyžadovaly. Sám pak musel vyhotovit písemnou zprávu.

Teď, už se budu věnovat vždy jen tomuhle, proletělo mu hlavou. Předpisům a papírování.

Zahájil. Už to probíral snad stokrát. Obvyklý postup vyžadoval, aby si promluvil s každým studentem od nejmladšího nahoru, co by udělal jako velitel lodi. Ani dnešek nebyl jiný. A Kirk všechny odpovědi slyšel již předtím. Jeden by se byl přidržel pravidel a zůstal mimo Neutrální zónu. Jiný by poslal na průzkum raketoplán. Kirk vši silou potlačil zívnutí. "Poručíku Saavik," zeptal se konečně. "Chcete k tomu něco dodat? Další nápady?"

"Ne, pane."

"Vůbec nic?"

"Kdybych se ocitla tváří tvář týmž událostem, reagovala bych stejně. Detaily by mohly být odlišné, ale nechci zvyšovat vaši nudu takovými nicotnostmi."

Kirka zahanbilo, že ukázal tak zřetelně svůj nezáměr. Reagoval proto trochu ostře: "Udělala byste totéž, i když víte, že to znamená pro loď i posádku jasnou záhubu?"

"Věděla bych, že by to mohlo znamenat zkázu lodi a posádky, admirále. Kdybych nemohla prokázat, že Kobayashi Maru je jen vějířka, odpověděla bych na její nouzové volání."

"Poručíku, slyšela jste někdy o Rickoverianských paradoxech?"

"Ne, neslyšela."

"Jeden vám teď předestřu. Jste na lodi, plachetnici, která se plaví na oceánu. Potápí se. Ocitnete se na malém voru spolu s další osobou. Vor je ohrožen. Dokáže unést jen jednu osobu. Dvě ne. Jak byste přesvědčila druhou osobu, aby vám vor přenechala?"

"Nepřesvědčovala bych ji."

"Ne? Proč?"

"Především, pane, jsem výbornou plavkyní."

Jeden z dalších studentů se zasmál. Zvuk smíchu působil rušivě a vedle sedící spolužák ho dloubl do žeber.

"Ve vodě se vyskytují nebezpeční lidožraví žraloci."

"Žraloci, admirále?"

"Pozenští," ozval se zezadu Spock. "Řád Selachii."

"Správně," přitakal Kirk. "A jsou velmi, velmi hladoví."

"Má odpověď je stále stejná."

"Opravdu? Jste jedním z vysoce vzdělaných důstojníků Flotily. Řekněme, že druhá osoba by byla zaostalá, nevědomá, neměla by rodinu a většinu života strávila ve vězení a dělala pouze práci, jakou snadno svede obyčejný robot. Co pak?"

"Nikdy bych po civilistovi nežádala nebo mu dokonce nařizovala, aby obětoval svůj život za můj."

"Ale do vašeho výcviku bylo hodně investováno. Nedlužíte společnosti záchranu svého života, abyste pak mohla pokračovat v práci pro společnost?"

Pozvedla obočí do výše. "Tomuhle opravdu věříte, admirále?"

"Já neskládám zkoušku, ale vy ano. Položil jsem vám vážnou otázku a vy jste na ni odpověděla způsobem, který by se dal označit jako falešná skromnost."

Saavik se rozhořčeně vztyčila. "Ptal jste se mě, jestli bych se neměla zachránit, abych mohla dál plnit své povinnosti. Pak se raději optám já vás - co mezi ně vlastně patří? Podle kritérií, která jste uvedl, je mou prvořadou povinností se sama zachránit, abych tak mohla plnit své povinnosti? To je argument v kruhu. Je to vrcholně nemorální. Spravedlivá společnost, a pokud to mohu posoudit, Federace se za ni považuje, používá vojáky jen z jediného důvodu - na ochranu civilního obyvatelstva. Kdybychom měli rozhodovat, že někteří civilové stojí za ochranu, a jiní ne, že jsme příliš důležití, než abychom riskovali své životy, pak popíráme účel naší existence. V tom okamžiku přestáváme sloužit společnosti a stáváme se tyrany."

Naklonila se dopředu a prsty sevřela opěradlo židle v přední řadě.

"Vy to velice silně prožíváte, vidíte, poručíku?"

Narovnala se a její bledá pokožka nabyla nádechu obvyklého pro Vulkánce.

"To je můj názor na věc, pane."

Kirk se poprvé během zasedání usmál. Po dlouhé době ho něco opravdu potěšilo. "Svůj názor jste si elegantně obhájila, poručíku. Nemyslím, že bych kdy slyšel daný problém takovýmto způsobem probrat."

Opět se zamračila a pečlivě vážila Kirkova dvojnásobná slova. Pak je zřejmě vzala jako pochvalu. "Děkuji, pane." A zase se posadila.

Kirk se pohodlně opřel o opěradlo židle a oslovil celou třídu. "Toto byla poslední simulační zkouška. Pokud bude kancelář pracovat tak efektivně jako dosud, dostanete svá vysvědčení až zítra. Ale je jen spravedlivé vám sdělit, že nikdo z vás nemá důvod k obavám. Můžete jít."

Po chvíli ticha se ozval smích a rozproudila se čilá zábava. Kadeti vyskočili na nohy a vrhli se ke dveřím.

"Bože můj," zašeptal Jim Kirk. "Jsou jako vlna."

Tedy kromě Saavik. Ta vstala s naprostým klidem a pomalu odešla.

Spock hleděl za odcházející třídou.

"Máte pravdu, Spocku," řekl Kirk. "Je těkavější než Vulkánec."

"Má k tomu důvod. Za daných okolností projevila obdivuhodné sebeovládání."

Vlastností, kterou Spock u poručíka Saavik nečekal, byla dokonalá sebekontrola, jakou projevoval sám. Věřil, že mezi lidmi a Romulany existují jen nepatrné rozdíly v otázce skrývání citových výlevů. Ale Spock měl nespornou výhodu v tom, že vyrůstal mezi Vulkánci. Naučil se potřebnému sebeovládání velmi záhy. Saavik strávila prvních deset let svého života snahou přežít v nejspodnějších vrstvách Romulanské kolonie.

"Neříkejte, že se hněváte, protože jsem ji tak popíchl," řekl Kirk.

Spock jen nadzvedl obočí.

"Ne, samozřejmě, že se nezlobíte," pokračoval Kirk. "Pěkně hloupá otázka, co?"

"Admirále, víte něco o původu poručíka Saavik?" Právě ta otázka, kterou jí Kirk položil, ho udivovala. Stěží by si mohl vybrat lépe, ať úmyslně, nebo čirou náhodou. Kolonii, kde Saavik žila, prohlásili Romulané za "neúspěšnou".

Romulanské vojsko (vždy takřka nerozeznatelné od romulanské vlády) se rozhodlo, že ji opustí. Zároveň provedlo evakuaci. Zachránili všechny.

Všechny - tedy, kromě přestárých, invalidních, duševně nemocných... a malé skupinky míšeneckých dětí, jejichž existenci tvrdě popírali.

Oficiální romulanské stanovisko prohlašovalo, že Vulkánci nemohou mít potomky spolu s Romulany, aniž by se použily speciální přístroje. Proto opuštěné děti smíšených párů nemohly existovat. Bylo to ryze politické rozhodnutí, které jako mnoho dalších jim podobných nemělo nic společného se skutečností.

Pravda byla taková, že vývoj Vulkánců a Romulanů se oddělil teprve před několika tisíci lety. Genetické rozdíly byly nicotné. Ale několik tisíc let kulturních rozdílů vytvořilo propast takřka nepřekročitelnou.

"Je napůl Vulkánka a napůl Romulanka," konstatoval Kirk. "Měl bych vědět víc?"

"Ne, to stačí. Ptal jsem se jen ze zvědavosti. To je vše." Kirk jí patrně otfásl, ale už se vzpamatovala. Spock neviděl důvod, aby vykládal Kirkovi to, o čem Saavik sama hovořila jen velmi zřídka. Dokonce i s ním. Pokud se rozhodla na minulost zapomenout, musí její rozhodnutí respektovat. Odmítla využít práva na antigenový test, který by dokázal identifikovat její vulkánské předky. Takovým jednáním, byť chvályhodným, však ztrácela rodinu a ani nevěděla, který z rodičů pocházel z Vulkánu, a který byl Romulan.

Žádná vulkánská rodina se k ní nepřihlásila.

Za daných okolností mohl Spock jen obdivovat, v jakou vyrovnanou osobnost Saavik vyrostla z vyhledového a divokého barbarského děvčátka. Rozhodně ji neodsuzoval, že se zřekla rodičů, kteří ji opustili. Uvažoval, jestli si uvědomuje, proč vynakládá tak tvrdé úsilí, aby uspěla. Snažila se něco dokázat lidem, kteří se nikdy nedozvědí o jejich úspěších a nebudou se o to ani starat. Snad se jí jednoho dne podaří dokázat něco sama sobě a zbaví se pout, která ji svazují s minulostí.

"Hmm, ano," řekl Kirk a vytrhl Spocka ze zamyšlení. "Vzpomínám si, že Vulkánci jsou svou zvědavostí známi."

Spock se rozhodl, že raději změní téma rozhovoru. Vytáhl balíček, který předtím odložil, než vešli do místnosti. Trochu váhavě ho předal Kirkovi.

"Co to je?" vyptával se Jim.

"Dárek k narozeninám," odpověděl Spock.

Jim si balíček vzal a otáčel ho v rukách. "Jak jste se, proboha, dozvěděl, že mám narozeniny?"

"Zjistit tohle datum není nic těžkého."

"Myslím, proč...? Ale ne, na tom nezáleží, jen další hloupá otázka. Děkuji vám, Spocku."

"Měl byste to možná otevřít, než mi poděkujete. Třeba vám nebude vyhovovat."

"Určitě bude - ale víte, co se říká: důležitá je snaha." Zastrčil prsty za okraj elegantního balícího papíru.

"To pořekadlo jsem už slyšel a chtěl jsem se vždy zeptat," pokračoval Spock, "proč, když záleží na snaze, se lidé ještě obtěžují s dárkem?"

Jim se zasmál. "Na to neexistuje dobrá odpověď. Ukazuje to jen na rozdíl mezi našimi ideály a skutečností."

Dárek byl zabalen jen v papíru, bez lepidla a ozdobného provázku. Když Spock dárek zakoupil, procházel kolem malého obchůdku, kde starší žena balila zakoupené předměty do jednoduchého lesklého papíru. Spocka fascinovala geometrie a topologie výsledků jejích pohybů a dlouho přihlížel. Pak ji požádal, aby i jemu dárek pro Jima zabalila.

Složený papír se bez trhání rozbalil. Jim spatřil obsah balíčku a ztěžka se posadil.

"Možná... je to opravdu snaha, která je důležitá," podotkl Spock.

"Ne, Spocku, bože, to je nádherný kousek." Dotkl se prstem kožené vazby. Vzal knihu do obou rukou a pomalu, jemně ji rozevřel. Dával přitom dobrý pozor na hřbet.

"Teprve nedávno jsem si uvědomil, jak máte rád starožitnosti," řekl Spock. Byla to záliba, kterou začal chápat od té doby, kdy jí věnoval svou pozornost. Kniha velmi dobře dokumentovala přednosti rukodělné práce. Navozovalo to silný pocit uspokojení.

"Spocku, děkuji. Moc se mi líbí." Přešel prstem několik stránek a pak začal číst první řádky románu. "Bylo to v těch nejlepších dobách i v těch nejhorších... Snažíte se mi tím něco naznačit?"

"Nikoliv textem," odvětil Spock. "Tou knihou vám chci jen popřát vše nejlepší k narozeninám. Není to právě ta nejlepší doba?"

Jim se cítil nejistě a uhnul Spockovu přímému pohledu. Spocka to udivilo. Jak mohl dárek, který zprvu přinášel radost, nakonec vyvést někoho z míry? Znovu v něm zesílil pocit, že Jima Kirka cosi hluboce trápí.

"Jime...?"

"Děkuji, Spocku, opravdu," říkal Kirk a bez povšimnutí přešel otázku, která zněla v hlase jeho přítele. "Myslím to doopravdy. Podívejte, vím, že byste se měl vrátit zpět na Enterprise. Uvidíme se tedy zítra."

A byl pryč.

Spock sebral rozbalený papír a vrátil ho do původního tvaru okolo prázdného vzduchu.

Jako tolikrát ho opět napadlo, jestli kdy pochopí lidské bytosti.

DRUHÁ KAPITOLA,

Služební deník: Standardní galaktický čas 8130.4. Přísně tajné! záznam do deníku provádí Pavel Chekov, službu konající důstojník lodi Spojených států Reliant na orbitální dráze kolem Alfa Ceti VI. Pokračujeme v pátrání po planetě vhodné k uskutečnění projektu Genesis. Bude to šestnáctá planeta, kterou jsme navštívili. Až dosud se naše veškeré pokusy najít místo, splňující všechny požadavky, setkaly s neúspěchem.

Reliant - známá mezi posádkou pod poněkud nelichotivým názvem "stará kára" - se blížila k Alfa Ceti s jejími dvaceti malými, neobydlenými, dosud neprozkoumanými planetami. Pavel Chekov, který právě vykonával službu na velitelském můstku obstarožní lodi, ukončil záznam do palubního deníku a přikázal počítači, aby jej uložil.

"Záznam ukončen, kapitáne," řekl.

"Děkuji, pane Chekove." Clark Terrell se opřel dozadu do kapitánského křesla. "Jsou už k dispozici data ze sondy vyslané k Alfa Ceti?"

"Ano, pane." Chekov vyvolal požadované údaje na obrazovku, aby si je kapitán Terrell mohl prohlédnout. Zatím obrazovka ukazovala Alfa Ceti VI. Planeta se pod ní zvolna otáčela. Na povrchu se objevovaly ošklivé nažloutlé skvrny. V atmosféře převládala dusík a oxidy síry spolu s velkým množstvím jemných zrn písku, který pokrýval převážnou část povrchu planety. Do ovzduší ho strhávaly prudce vanoucí větry se silně korozivními účinky. Alfa Ceti VI. bylo jedno z míst, kde by nikdo nehledal vyšší formy života. Pokud měla posádka Reliantu štěstí, mohlo se jejich očekávání konečně naplnit.

Nejvyšší čas, pomyslel si Chekov. Potřebujeme trochu štěstí. Na začátku cesty očekával, že bude nudná, ale krátká a jednoduchá. Copak je těžké nalézt planetu zcela bez života? Nyní, o několik měsíců později, měl pocit, že je uvězněn na nudné, nekonečné a nemožné cestě. Planet bez života byla opravdu hezká řádka, ale najít takové, aby měly správnou velikost a obíhaly kolem té správné hvězdy v rámci její biosféry a v systému, který nebyl obyvatelný, byl opravdu tvrdý oříšek. Prozkoumali patnáct slibných planet, ale žádná nesplňovala všechna stanovená kritéria.

Chekov se upřímně nudil. A s ním celá posádka.

Nejprve loď zalétla k planetám, které částečně zdokumentovaly předchozí výzkumné týmy. Ale Reliant nakonec zamířila do míst, která zřídka kdy navštívily průzkumné výpravy lodí Federace. Předběžný průzkum, který za pomoci počítače Chekov provedl, ukázal, že v databance neexistuje ani jeden záznam o soustavě Alfa Ceti, až na data získaná při průletu automatické sondy.

Trochu ho takový nedostatek informací vyváděl z míry. Rovněž ho zneklidňoval neurčitý pocit, že o zdejšímu systému musel slyšet. Alfa Ceti VI. se objevila na seznamu kandidátů projektu Genesis ze stejných důvodů, pro které se nikdo neobtěžoval navštívit tuto soustavu po celých šedesát let od průletu sondy. Byla vrcholně nezajímavá.

Terrell si promítl údaje na obrazovce a doplnil blok informací, které získali během cesty.

"Řekl bych, že chápu, co máš na mysli tím nesouladem, Pavle," řekl. Přelétl rychle očima obrazovku a uhladil si černé vousy. Sonda objevila dvacet planet: čtrnáct malých kusů skal na vnitřní oběžné dráze, tři plynové obry a tři planety s excentrickou dráhou. Ale Reliant teď viděla jen devatenáct planet a uvnitř bylo pouze třináct.

"Pracoval jsem na tom, kapitáne," hlásil Chekov. "Jsou jen dvě možnosti: Ceti zkoumala jedna z našich nejstarších sond. Získané údaje nebyly vždy stoprocentně spolehlivé. A některá data v archivu jsou značně nepřesná. Ovšem, od naší poslední návštěvy mohlo dojít v systému Ceti i k nějakým změnám."

"Není to příliš pravděpodobně."

"To jistě ne, pane." Z astronomického hlediska bylo časové období šedesáti let jen prachnepatrným zlomkem.

Pravděpodobnost tak rozsáhlých změn byla opravdu zanedbatelná.

"Omyly automatických sond nejsou zase tak vzácné, kapitáne."

Terrell se na něj podíval a zašklebil se. "Takže podle tebe se neblížíme ke kusu mrtvé skály, ale najdeme místo ní nádhernou zahradu?"

"Bože moj!" ohradil se Chekov. "Ne, to nemyslím. Naše senzory potvrzují staré údaje. Skály, písek, korozivní atmosféra."

"Tři přípitky na žiravou atmosféru," ozval se Beach a ostatní členové posádky se rozesmáli.

"Souhlasím s vámi, pane Beachi, na sto procent," opáčil Terrell. "Zaveďte nás tam."

O několik hodin později, na blízké orbitální dráze, pozoroval Chekov upřeně obrazovku a toužebně si přál, aby ta malá ošklivá planetka byla přesně taková, jakou hledají. Měl toho výletu plné zuby. Příliš málo práce, a naopak mnoho nudy a nicnedělání. Zvyšovalo to možnost paranoických, a depresivních stavů, které pocíťoval během zdlouhavé cesty stále silněji. Přitom ho napadlo, jestli za tím nebylo něco horšího než smůla, že ho přidělili zrovna na tuhle cestu. Třeba trest za nějakou nevědomou chybu? Nebo že by ho neměl rád nějaký vyšší důstojník?

Neustále se ujišťoval, že je to pošetilé. Mohl by propadnout sebelítosti, kdyby ho taková myšlenka zcela ovládla.

Ostatně, kdyby měl být trestán, musela by obdržet stejný trest i celá posádka. A posádka složená ze samých kverulantů by znamenala zdroj potíží. Na lodi se ale potíže tohoto typu neobjevovaly. Určitě ne do doby, kdy dostali ten hrozný úkol. Mimoto mělo jméno kapitána Terrella výtečný zvuk. Nebyl to typ důstojníka, který by mohl velet lidem se špatnou pověstí. Mluvil kultivovaně a dobře se s ním vycházelo. I když napětí stupňované týdny a měsíci marného hledání působilo na jeho nervovou soustavu stejně jako na každého člena posádky, nedal na sobě nic znát. Nebyl to sice James Kirk, ale...

Možná právě v tom je chyba, napadlo maně Chekova. V poslední době jsem příliš často myslel na dny strávené na palubě Enterprise. Srovnával jsem je s tím, co dělám teď. Ale to se prostě nedá srovnat.

Ale co z toho by se dalo?

"Standardní oběžná dráha, pane Beachi," přikázal kapitán Terrell.

"Standardní oběžná dráha, pane," hlásil důstojník u kormidla. "Máme něco na senzorech, které monitorují povrch?"

"Žádné změny, kapitáne."

Na Chekovově obrazovce se objevil signál. Strašné rád by ho ignoroval.

"Kromě..."

"Ach ne!" zasténal někdo.

Všichni členové posádky na můstku se otočili jako na povel k místu, kde seděl Chekov, a sledovali ho s menším či větším stupněm nedůvěry, podrážděnosti a zlosti. Z místa spojovacího důstojníka na horním můstku se ozvala směsice zlostných kleteb.

Chekov se podíval dolů na Terrella. Kapitán pokrčil rameny a přinutil se ke klidu.

"Jen mi neříkej, že jsi něco našel," řekl. Vstal a vyběhl po schodech, aby se podíval na údaje na Chekovově monitoru.

Už to působí i na něj, říkal si v duchu Chekov.

"Jedná se o nepatrný záblesk energie," hlásil Chekov a snažil se zmírnit důsledek svého objevu. "Vždyť to nemusí znamenat biologickou aktivitu."

"To všechno už jsem slyšel předtím," poznamenal suše Terrell. "Jaké jsou šance, že snímač není v pořádku?"

"Právě jsem ho zkontroloval, pane," zklamal ho Chekov. "Dvakrát." Hned si ale přál, aby to poslední slůvko nevyslovil.

"Možná jde o prebiotickou činnost," ozval se Beach.

Terrell se uchechtl. "Ale no tak, Stoney. Tohle jsme už také několikrát prodělali. Jedna z věcí, které Marcusová nikdy nevezme, jsou hrátky s prebiotickou aktivitou."

"Možná je pre-prebiotická," nevzdával se Beach.

Tentokrát se nikdo nezasmál.

"Tak dobře, zavolejte doktorku Marcusovou. Můžeme aspoň navrhnout transplantaci. Znovu."

Chekov zavrtěl hlavou. "Víte, co nám řekne."

Na kosmické výzkumné stanici u Regulu I poslouchala doktorka Carol Marcusová se značnou nevolí zprávu kapitána Terrella z Reliantu.

"Víte, co si myslím o narušení prebiotického systému," řekla. "Nechci s tím mít nic společného. Dlouhodobé důsledky..."

"Doktorko Marcusová, dlouhodobé důsledky, o kterých mluvíte, se mohou táhnout milióny let."

"Kapitáne, u nás před milióny let vládla rovněž prebiotická aktivita. Kde bychom teď byli, kdyby někdo přišel v dobách, kdy Země byla jeden velký vulkán, a řekl: 'Tohle nikdy k ničemu nepovede, klidně si s tím pohrajeme?'"

"Asi by nám to nevadilo," opáčil Terrell.

Carol Marcusová se pousmála. "Vystihl jste to přesně. Nepokoušejte se mařit čas přesvědčováním, abych změnila názor. Nehodlám o tom dál debatovat."

Sledovala jeho reakci. Odpověď, kterou mu dala, ho vskutku nepotěšila.

"Kapitáne, projekt nebude připravený vzhledem k další řadě testů ještě nejméně tři měsíce. Není spěch, můžete klidně hledat dál vhodné místo..." Zarazila se. Neotřesitelný Clark Terrell vypadal, jako by si s chutí hodlal vyrvat své elegantní prošeďivé vlasy.

"To bych neměla raději říkat, že?"

"Paní doktorko, strávili jsme už drahnou dobu hledáním planety, která by odpovídala vašim požadavkům. Má posádka patří k nejlepším ve Flotile. Jsou to dobří lidé. Ale vystavit je dalším třem měsícům hledání - mám na krku vzpouru! Mohou se začít nudit a morálka snadno podlehne rozkladu."

"Chápu," řekla Marcusová.

"Podívejte, předpokládáme, že výsledky našeho měření jsou koncem, a ne začátkem evoluce. Co když tady vymírají nějaké mikroby? Sotva na nich záleží. Schválila byste pak transplantaci?"

"To nemohu udělat," odpověděla. Nepřítomně si kousala nehet, ale náhle se zarazila. Jsi příliš stará, Carol, aby sis hryzala nehty jako malá holka, uvědomila si. Měla by sis je ostříhat, když ti bylo čtyřicet.

Možná, až mi bude padesát, odpověděla si.

"Copak vy mi neposkytnete žádný prostor pro kompromis?" naléhal rozzlobeně Terrell.

"Počkejte, kapitáne," začala. "Je mi líto, nemyslela jsem to tak. Ne že bych vám nechtěla povolit začít. Ale setkání s druhem, který je ohrožován vlastním prostředím, není nic zvláštního. Jsou tu možnosti pro rozhodnutí, jestli lze začít s transplantací a lokalizovat místa pro přesídlení ohroženého druhu."

"Do nějaké zoologické zahrady mikrobů?"

"Nejen mikrobů. Ale vystihl jste to přesně."

"A o jakém časovém horizontu mluvíme?" ptal se opatrně Terrell.

"Ptáte se, jak dlouho musíte čekat, než podvýbor pro ohrožené druhy dá souhlas?"

"Ano."

"Jsou zvyklí jednat rychle - kdyby ne, mohlo by být často pozdě. Ovšem potřebuji dokumentaci. Proč se nevydáte dolů a neporozhlédnete se kolem?"

"Jdeme na věc."

"Nechci vám dávat falešné naděje," varovala ho rychle Marcusová. "Pokud najdete jakoukoliv prebiotickou sféru, pseudomembránální konfiguraci nebo nějaký viroidní shluk, je po všem. Ale pokud se vám poštěstilo objevit konec evolučního vývoje, našel jste místo pro Genesis a ještě možná obdržíte pochvalu."

"Úplně mi postačí místo pro Genesis," ujišťoval ji Terrell.

Jeho obraz zmizel.

Carol Marcusová si povzddechla. Přála si, aby byla na palubě Reliantu a mohla dohlížet na vše, co se tam děje. Ale práce na projektu Genesis byla příliš důležitá. Musela zde zůstat. Clark Terrell ji neposkytl sebemenší důvod k nedůvěře. Ale zjevně nebyl nadšený úkolem, kterým ho pověřila její laboratoř. Caroliny požadavky ohledně projektu Genesis ho nechávaly chladným, ale ona jim byla zcela oddána. Dovedla si živě představit, co si o ní posádka Reliantu myslí. A i o ostatních vědcích v laboratoři. Pár šilených čarodějníků s pipetami, křivulemi, několik pošetilých snůlků.

Znovu si povzddechla.

"Mami, proč ho necháš, aby té takhle urážel?"

"Ahoj, Davide," řekla. "Neslyšela jsem tě přicházet."

Její syn se postavil vedle komunikačního panelu. "Jsou líní," poznamenal.

"Jsou znudění. A jestliže objevili něco, co není třeba transplantovat..."

"Ale matko, to je ta jejich vojenská mentalita. Nikdy neodkládej na zítřek to, co můžeš udělat-dnes. Pokud by tam měl začít vznikat život..."

"Já vím, já vím," namítla Carol. "Já jsem ta osoba, která vytvořila pravidla - pamatuješ?"

"Klid, mami, uklidni se. Bude to fungovat."

"Myslím, že v tom je ta potíž. Bude to fungovat. Ale já se bojím toho, co se stane, až k tomu dojde."

"Dojde jen k tomu, že se zařadíš vedle Newtona, Einsteina, Suraka..."

"Spíše vedle Darwina. Budu mít asi stejný pohřební projev."

"Poslyš, nemuseli by čekat ani na tvou smrt."

"Pěkně děkuji!" ohradila se Carol posměšně. "Nevím, v co mohu doufat od ostatních lidí. Už ani můj potomek mě nemá v náležité úctě."

"Ano, to jsem já. Neustále nevďěčný." Rychle ji objal. "Chceš jít po večeři na partii bridže?"

"Možná." Stále přemýšlela o svém rozhovoru s Terrellem.

"Ano," řekl David, "pokaždé, když musíme jednat s Flotilou, jsem z toho pěkně nervózní."

"Příliš mnoho rizika..." povzddechla si Carol.

"Každý objekt, který stojí za to, má v sobě potenciál ničivé zbraně."

"Bože, to zní tak známě," zavrtěla Carol hlavou.

David se zašklebil. "Mělo by. Říkalas mi to po celých dvacet let." A znovu vážně pokračoval: "Musíme se jen ujistit, že vojáci nebudou chtít sebrat naši Genesis. Někteří se o to určitě pokusí. Ten přerostlý skaut, se kterým jsi se stýkala..."

"Poslechni, chlapče," začala Carol, "Jim Kirk byl mnoho věcí, ale nikdy nebyl "skautem". Její syn byl tím posledním člověkem, se kterým chtěla o Kirkovi mluvit. Pokynula hlavou k papírům, které David nesl: "To jsou výsledky poslední noci?"

"Ano, přímo z počítače." Otevřel záznam rentgenových mikrogramů a dali se do práce.

Jim Kirk si přitáhl lampu, zaujal na divanu v obývacím pokoji poněkud nepohodlnou pozici a přidržel si knihu, kterou mu Spock daroval, blíže k očím. Ať udělal cokoli, jeho oči odmítaly soustředění na jeden malý bod.

Jsem jen unavený, pomyslel si.

Byla to pravda, byl unaven. Ale to nebyl důvod, proč nemohl knihu číst.

Pečlivě ji zavřel, položil ji na stůl vedle sebe a ulehл zpět na lůžko. Obrazy visící na protější stěně pokoje viděl naprosto jasně. Rozeznával až do nejmenších podrobností nejjemnější čáry černobílého Kvernova erotického motivu, který patřil k jeho největším sběratelským pokladům. Vlastnil ho pěknou řádku let. Visel už v jeho kabině na Enterprise.

Mnoho předmětů z jeho sbírky pocházelo z jiných planet, ale stejně dával přednost dílům své vlastní, pozemské kultury, zvláště z období viktoriánské Anglie. Napadlo ho, jestli to Spock věděl, nebo to prostě uhádl, když mu věnoval první vydání Dickensova románu.

Spock že by hádal? Sám by se zděsil. Jim se ušklíbl.

Teprve posledních deset let překonala krása starožitností Spockův odpor ke sbírání věcí pramenící z přesvědčení, že pak osobnost člověka svazují.

Bylo to již dávno, co dokázal odcházet s malým kufříkem a neohlédnout se. Někdy si přál, aby se do těch dnů mohl vrátit, ale bohužel to nešlo. Stal se admirálem a měl příliš velkou odpovědnost.

Ozval se zvonek.

Tím se zarazil a posadil se. Bylo dost pozdě na návštěvy.

"Dále," zavolal. Pokojové senzory zareagovaly na jeho hlas. Do místnosti vstoupil Leonard McCoy s úsměvem na tváři a s několika balíčky pod paží.

"Ale, ale, doktore," řekl Jim překvapeně. "Co to bylo za zvláštní přenos, že jste skončil zrovna na mém prahu?"

McCoy zaujal posměšnou pózu. "Quidquid id est, timeo Danaos et dona ferentis," zadeklamoval.

"Jakže to je?"

"Tak je to v originále. Dnes lidi obvykle říkají "Chraň se Romulanů, kteří ti přinášejí dary". Není to sice úplně stejné, ale zdálo se mi to vhodné, uvážím-li..." - začal se hrabat v jednom z balíčků a vytáhl z něj láhev modravé tekutiny, "... že je to tohle. Všechno nejlepší k narozeninám." A podal Jimovi tu podivnou asymetrickou láhev.

"Romulanské pivo? Kostro, to je přece zakázáno..."

"Používám to jen k lékařským účelům. Nebud' přece tak úzkoprsý."

Jim mrkl na nálepku. "Dva tisíce...dvě stě osmdesát tři?"

"Nějakou dobu to trvá, než vykvásí. Dej to sem."

Jim mu ji vrátil a otevřel sklem zdobená dvířka viktoriánského sekretáře z třešňového dřeva, kde měl uschováno nádobí a sklenice. Dvě z nich vyndal ven. McCoy je naplnil až po okraj.

"Zdá se mi to, nebo se z toho nápoje opravdu kouří?"

McCoy se zasmál. "Když si uvědomím, jak se to dělalo, pravděpodobně obojí." Zlehka si přitukl s Jimovou sklínkou. "Na zdraví." Zhluboka si zavdal.

Jim jen usrl. Bylo to dávno, co pil romulanské pivo. Ale ne zas tak dávno, aby zapomněl, co to s člověkem udělá.

Elektrické jiskření modrého nápoje bylo opravdu příhodné.

Při prvním ochutnání pocítil slabý náraz, jako by aktivní ingredience okamžitě napadly jeho trávicí systém a zamířily přímo k mozku.

"Hrome," ulevil si. Napil se znovu, trochu více, a vychutnával chuť i účinek nápoje.

"Teď rozbal tohle." McCoy mu podal další balíček zabalený do hnědého papíru. Jim s ním zatřásl.

"Až se skoro třesu strachy. Co to je?" Znovu se napil piva. Tentokrát doopravdy a začal zápolit s obalem. Zvláštní věc: odpoledne neměl potíže, když rozbaloval Spockův dárek. Dostal podivný nápad. "Není to tribbl?" Rozesmál se. "Nebo pašované klingonské..."

"Ne, jen další starožitnost do tvé sbírky," řekl McCoy a pozvedl sklenku, aby se znovu napil.

"No tak, Kostro, co to je?" Podařilo se mu rozbalit jeden z konců balíčku.

"Musíš to pěkně otevřít."

I když měl pocit, že má na ruku rukavice, přesto nahmatal něco tvrdého, pavoučího tvaru. Přestal se snažit dárek rozbalit a obal jednoduše roztrhal. "Vím, co to je..." Díval se na ten předmět ze zlata a skla, pak se ohlédl po McCoyovi a znovu se zahleděl na dárek. "Ach... je to krásné."

"Jsou přes čtyři sta let staré. Dneska jich už moc se zachovalýma čočkama nenajdeš,"

"Kostro... co to je?"

"Brejle."

Jim se znovu napil piva. Třeba mu rozhovor s McCoyem pomůže.

"Na tvé oči," řekl McCoy. "Jsou stejně dobré jako Retinax pět..."

"Ale já jsem na Retinax alergický," namítl Jim prudce. Od té doby, co se mu lékař snažil zlepšit zrak pomocí té drogy a přitom se zjistilo, že ji jeho organismus nesnese, byl vyveden z míry.

"Přesně tak!" McCoy znovu naplnil skleničky. "Všechno nejlepší!"

Jim zjistil, že se brýle dají rozložit. Obě malé čočky ze skla spojoval zlatý drát a po obou stranách byly připevněny jakési malé háčky.

"Ne, podívej, takhle musíš." McCoy zastrčil po jedné nožičce za každé z Jimových uší. Zakřivený drát se opíral o jeho nos a držel ty kousky skla před jeho očima.

"Víš, Jime, dělal jsem si legraci ohledně stáří těch skel. Byly vyrobeny pro tvoje oči."

Jim si vzpomněl na obrázek z jedné staré knihy. Posunul si brýle ke kořenu nosu.

"Tak je to správné," řekl McCoy. "Podívej se na mě přes kraj a teď přes ty čočky. Mělo by se ti s nimi dobře číst."

Jim si je posunul do správné polohy, udělal, jak žádal McCoy, a překvapeně zamrkal. Vzal Spockovu knihu, otevřel ji a tisk se mu okamžitě zaostřil.

"To je skvělé, Kostro. Nevím, co bych řekl..."

"Řekni děkuji."

"Děkuji," opakoval Jim poslušně.

"A teď se znovu napij." McCoy pozvedl láhev a odlil část obsahu do skleniček.

Seděli a popíjeli. Romulanské pivo nadále působilo. Jim se cítil, jako když poprvé okusil stav nulové gravitace - zmateně a nejistě. Nenapadalo ho nic, co by řekl. Ticho na něj začalo nepříjemně doléhat. Několikrát se Jimovi zdálo, že McCoy něco řekne, ale pokaždé se zarazil. Jima se zmocnil neodbytný pocit, že to, o čem doktor přemýšlí, by vlastně neměl slyšet. Zahleděl se raději do své sklenice. Začíná propadat paranoie. I když věděl, že je to výsledek pití, jeho náladu to zlepšit nedokázalo.

"Hrome, Jime," vyrazil ze sebe náhle McCoy. "Co se vlastně děje? Každý má přece někdy narozeniny. Proč bereš ty svoje jako vlastní pohřeb?"

"Proto jsi sem přišel?" vyštěkl Jim. "Já nemám o přednášku zájem."

"Co tedy chceš? Co tady vlastně děláš? Sedíš na své narozeniny úplně sám. Nevykládej mi nic o těch hrátkách pro mladé. To je nesmysl a ty to dobře víš. Nemá to nic společného s věkem. Souvisí to s tím, žeš uvázl u počítačového pultu, místo abys létal s kosmickou lodí po celé Galaxii."

"Buď té dobroty a ušetři mě poezie. Mám práci, kterou musím..."

"Blbost. Nikdy ses neměl vzdát Enterprise, když jsme objevili Voyager."

Jim si lokl romulanského piva a přál si, aby vnitřní žár, který vyvolávalo v útrokách, trval co nejdéle. Teď si vzpomněl, proč měl ten nápoj tak rád. Povznášející pocit, vyvolaný na začátku, dokázal eliminovat depresi na konci. Téměř, ale ne úplně.

Smutné se pousmál. "Ano, byl bych skvělým pirátem, Kostro."

"Hloupost. Kdybys odmítl, museli by ti znovu vrátit tvůj post."

"Ve Flotile by se nenašel žádný důstojník, který by se vzdal létání, seděl radši u počítače a přenášel data z jedné databanky do druhé."

"Nemluvíme o každém důstojníkovi Flotily, ale o Jamesu T. Kirkovi..."

"...který je dost známý. Nebylo by férové, kdybych toho využíval."

"Jime, etika je jedna věc, ale ty se sám ukřizováváš!"

"Existují pravidla a předpisy..."

"Za kterými schováváš své city."

"Opravdu? A před čím se schovávám?"

"Před sebou samým, admirále!"

Jim polkl hněvivou odpověď. Po delší odmlce řekl: "Mám pocit, že mi chceš dát ještě jednu radu, ať chci, nebo ne."

"Jime, já nevím, jestli je to důležité, protože jsem tvůj lékař, nebo protože jsem tvůj přítel. Vrať se na loď. A to dřív, než opravdu zestárneš. Než se staneš regulární součástí své sbírky."

Jim potřásl skleničkou a pak vzhlédl, aby se setkal s McCoyovým pohledem.

V okamžiku, kdy přestal působit přenosový paprsek, silný náraz větru málem Chekova povalil. Alfa Ceti VI. patřila k nejneutěšenějším a nejnehostinějším místům, která za svůj život spatřil. Bylo to horší než Sibiř v zimě.

Písek nadnášený bouří kvílel a neustále narážel na jeho skafandr. Těsně vedle něj se zmaterializoval kapitán Terrell.

Rozhlédl se a zapojil spojovací kanál na Reliant.

"Terrell volá Reliant."

"Reliant slyší. Tady Beach, kapitáne." Spojení se zhoršilo. "Špatně vás slyšíme, pane."

"Půjde to, Stoney. Jsme dole. Nikde ani známky života."

"Zaznamenávám, pane."

"Poslechněte, nehodlám celé odpoledne poslouchat šumění statické elektřiny. Zavolám vás, řekneme, každou půlhodinu."

"Ano, pane."

Ozval se Kyle. "Nezapomeňte, že musíte zůstat venku, kapitáne."

"Ale pane Kyle! Terrell konec." Vypnul vysílačku a stiskl spínač analyzátoru.

Chekov natáhl ruku. Téměř zmizela pod vrstvou písku. I kdyby měli najít něco makroskopického, rozhodně většího než jsou mikrobi, nikdy by toho nedosáhli pomocí pouhého zraku. Raději se přidal k pátrání po signálu, který je zavedl sem, na povrch tohoto šíleného světa.

"Našel jsi něco, Pavle?"

Chekov stěží slyšel kapitánova slova. Spojení fungovalo, ale kvílení větru a písečných zrn stačilo přehlušit většinu zvuků. "Ne, pane, zatím nic."

"Jste si jistý, že to jsou správné souřadnice?"

"Pamatujete se ještě na tu skvrnu, kapitáne, o které jste se zmínil? Tady to je!" Chekov postoupil o několik kroků vpřed. Písek skřípal v kloubových spojích skafandru. Nemohli si dovolit zůstat na povrchu planety příliš dlouho. Přírodní podmínky, které zde panovaly, byly schopné během poměrně krátké doby poškodit jakýkoliv materiál. Chekov věděl, co by se stalo, kdyby se mu skafandr protrhl. Kyslíčnický sířičitý tvořící - převážnou část zdejší atmosféry by se smísl s dýchatelným vzduchem ze zásobníku a rozpustil by se v drobných kapénkách v jeho plicních sklípčích.

Chekov měl v úmyslu zemřít příjemnějším způsobem. Určitě ne dýcháním kyseliny a teď hned.

"Nevidím vůbec nic," zavrčel Terrell. Vyzrazil směrem, kde analyzátor cosi zaznamenal. Chekov se trmácel za ním. Vítr ho popoháněl vpřed mnohem rychleji, než mohl kráčet ve zrádném písečném terénu. Po tváři mu stékal pot. Svědil ho nos. Nikdo dosud nevymyslel skafandr, který by umožňoval poškrábat svědicí místo.

"Zatím jsem nic nezahlédl, kapitáne," řekl Chekov. Nebylo tu nic zajímavého až na jeho husí kůži. "Jdeme dál."

Odpověď nedostal. Vzhlédl. Kapitán Terrell stál nahoře na písečné duně a v mraku drobných písečných zrnek se ztrácel tvar jeho těla. Mával na Chekova. Chekov se rozběhl nahoru po písečné duně, ale sklouzával dolů po ostrých, pohyblivých zrnkách. Když konečně stanul po Terrellově boku, ohromeně se zastavil.

Duna vytvořila jakousi zástěnu před písečnou bouří. Zde byla oáza klidu a Chekov dohlédl snad na sto metrů. Dole, napůl přikrytá nánosem písku, stála skupina polorozpadlých budov.

Náhle se zachvěl.

"Ať je to cokoli, určitě to není prebiotického původu," poznamenal Clark Terrell. Překročil okraj duny ostrý jako nůž a začal sestupovat po vnitřní straně do údolí. Chekov ho po chvilce váhání následoval. Nepříjemný pocit neklidu a obav, který ho pronásledoval, co se vydal na cestu k Alfa Ceti, ještě zesílil a změnil se v opravdový strach.

Terrell prošel kolem první stavby. Chekov se vzdal naděje, že se jedná o pouhou hříčku přírody, vytvořenou větrem a dalšími geologickými činiteli. To, co našli, byl vrak kosmické lodi. Chekov by se vsadil, že ji vyrobily ruce pozemšťanů. Tvary byly známé. Plavidla mimozemšťanů vždy působila mimozemsky.

"Vypadá jako nákladní loď," poznamenal Terrell.

Chekov se naklonil ke vstupnímu otvoru vraku, až se přilba jeho skafandru téměř dotýkala zkorodovaného kovu, a pokoušel se nahlédnout dovnitř.

Objevilo se dítě, tiše se zasmálo a opět zmizelo.

"Bože moj," vykřikl Chekov a trhl sebou. Zakopl a padl do písku.

"Chekove! Co se sakra...?" Terrell se dral přímo k němu.

"Tvář! Viděl jsem dětskou tvář!"

Ukázal rukou, ale vchod byl prázdný.

Terrell mu pomohl na nohy. "Jen klid. To místo tě začíná strašit."

"Ale já ho viděl!" ohradil se Chekov.

"Podívej, tady je vchod. Podíváme se dovnitř."

"Kapitáne, mám špatný pocit. Raději bychom se měli vrátit na Reliant, pátrat po dalším vhodném místě a tvrdit, že jsme tu nikdy nebyli. Sám Lenin říkával: Na všem cenném je nejlepší diskretnost."

"No tak!" ozval se Terrell. Tón v jeho hlasu zakazoval další diskusi. "A ostatně - byl to Shakespeare."

"Ne, kapitáne, Lenin. Nebo někdo..." Chekov se zarazil a chvíli přemýšlel. "Ten druhý mu to ovšem mohl ukrást."

Terrell se krátce zasmál, ale ani to Chekovovi náladu nepozvedlo. I když písek pokrývající větší část nákladních modulů

ukazoval na skutečnost, že loď zde musela ztroskotat už dávno, otevřela se přechodová komora celkem snadno. Ve zdejší korozivním ovzduší to jasně znamenalo, že mechanismus někdo často ošetřuje.

Chekov zaváhal. "Kapitáne, nemyslím, že bychom měli lézt dovnitř. Varování pana Kyleho..." Elektrické poruchy v atmosféře, které ztěžovaly průzkum, znamenaly problém i pro přenosové zařízení. Kyle je varoval, že i pouhá střecha nebo dřevěná stěna (Chekov s Terrellem nečekali, co zde nakonec najdou, a tak se tomu jen smáli) snadno znemožní úspěšný přenos.

"Pan Kyle se dopustil chyby," řekl Terrell. "Často se mýlí právě ohledně této stránky svých varovných rad. Půjdeš se mnou?"

"Jdu do toho, kapitáne," prohlásil Chekov neochotně. "Ale vy raději zůstaňte venku, požalsta, a navažte s lodí spojení."

"Pavle, to je nesmysl. Uklidni se. Říkám ti, jsi zbytečně rozčilený..."

Na Reliant si z Chekova dělali často legraci, když přestával mluvit standardní angličtinou, kterou mluvil jinak plynně. Stávalo se to hlavně v případech, kdy byl rozčilený nebo unavený.

Nebo - ale to jeho druzi nemohli tušit - když byl vyděšený.

"Podívej, já jdu dovnitř. Jestli chceš, klidně zůstaň venku na stráži."

Chekov věděl, že nemůže nechat Terrella jít do nákladní lodi samotného. Neochotně následoval kapitána do vstupního otvoru. Vnitřní dveře se odsunuly. Chekov byl donucen chvíli čekat, než si zvykl na šero, které zde vládlo. Před sebou spatřil postele, stoly, knihu a prázdný kávový šálek. Zde museli žít lidé.

Museli přežít katastrofu. Ale kde se schovávali?

"Je zde dýchatelná atmosféra," řekl Terrell. Odšrouboval si přílbu. Chekov mrkl na analyzátor. Terrell měl pravdu. Podíl kyslíku, dusíku a kysličníku uhličitého byl normální. Analyzátor ukazoval jen velmi slabou stopu po venkovních jedovatých chemikáliích. I tak Chekov očekával, když otevřel uzávěr přílby, že v plicích ucítí pálivý účinek kyselých par. Ale vzduch byl cítit stejně jako v mnoha ložnicích, které Chekov navštívil: potem a špinavými ponožkami. Venku hučel vítr a písečná zrna narážela do oken. Terrell šel dál do skladovací části. Lodi se rozléhala ozvěna jeho kroků. Ani sebemenší zvuk, způsobený obyvateli lodi. Ale přesto, to zde nevypadalo opuštěně. Ve vzduchu se vznášelo cosi zlověstného.

"Co to má znamenat? Ztroskotali tu? Ale kde jsou?" Terrell se zastavil u vchodu do další místnosti: Kuchyně. Z hrnce s dušeným masem na kamnech vycházel slabý proužek páry.

Chekov zíral.

"Kapitáne!"

Terrell byl pryč. Chekov spěchal za ním. Vešel do laboratoře, kde se Terrell motal kolem zařízení. Zastavil se u velké skleněné nádrže plné písku. Chekov přistoupil k němu a doufal, že se mu podaří přesvědčit kapitána, aby se vrátili na loď, nebo aby alespoň přivolal ozbrojenou bezpečnostní skupinu.

"Bože!"

Terrell odskočil od nádrže. Chekov vytrhl phaser a připravil se k výstřelu. Ale chyběl cíl.

"Kapitáne - co?"

"V té prokleté nádrži něco je!" Opatrně se přiblížil s rukou na phaseru. Písek vířil jak voda. Na povrchu se objevil zvláštní protáhlý objekt a Chekov ucouvl.

"Je to v pořádku," řekl Terrell. "Je to jen nějaké zvíře, nebo..."

Tiché mumlání dítěte, které si šeptá cosi pro sebe, ho okamžitě přerušilo stejně účinně jako výstřel nebo výkřik.

"Říkal jsem vám," zvolal Chekov, "říkal jsem vám, že jsem viděl..."

"Ticho!" Terrell zamířil za zdrojem zvuku a pokynul Chekovovi, aby ho následoval.

Chekov poslechl. Snažil se uklidnit své pocuchané nervy. Co kdyby tam bylo dítě? Tohle určitě nebyl svět, kde by si Chekov přál zplodit dítě a pečovat o ně. Ale zřejmě alespoň jeden pár ze ztroskotané nákladní lodi měl na to opačný názor. Chekovovy obavy byly bezpředmětné.

Prošel úzkým, napolo zdeformovaným průchodem a nahlédl do další místnosti.

Náraz kosmické lodi na povrch planety se postaral o nepřírozený tvar místnosti. Jedna ze stěn teď sloužila jako podlaha a strop s podlahou tvořily stěny. Opravdu bizarní pohled. Pocit nepřírodnosti zhoršovala nerovnost stěn a podlahy. Uprostřed místnosti na podlaze - bývalé stěně - k nim vztahovalo ruce osamocené dítě a radostně se zachichotalo.

Terrell slezl dolů a opatrně kráčet k dítěti.

"No tak - maličký - copak tě nikdo nehlídá?"

Chekov se rozhlédl kolem. Stěna, ve kterou se změnil strop, byla zdobená sbírkou blýskavých mečů. Chekov dokázal identifikovat jen zakroucený kris. Na policice hned vedle zahlédl několik knih. Král Lear? Znělo to jako imperialistická propaganda. Bible? Mytologie dvacátého století, pokud si dobře pamatoval.

Pak jeho pohled zavadil o zvláštní znak - lodní insignie. Černá předtucha se vyplnila. Nález Chekovem doslova otřásl. Botany Bay.

"Bože moj," zašeptal. "Botany Bay, ne, to není možné..." Terrell jemně polechtal dítě pod bradou. "Cos říkal, Pavle?"

Chekov se vrhl vpřed, popadl Terrella za rameno a táhl ho k východu.

"Počkej! Co se s tebou děje?"

"Musíme odtud okamžitě zmizet! Teď hned! Kapitáne, věřte mi, prosím, rychle pryč!"

Násilím strkal Terrella, který byl mnohem většího vzrůstu než Chekov, před sebou do chodby a ihned šplhal za ním. Kapitán se rozzlobeně pokoušel obrátit.

"Ale to dítě..."

"Teď není čas na vysvětlování!" vykřikl Chekov. "Honem!" Strčil kapitána do úzkého průchodu, že se Terrell nemohl

účinně bránit. Chekov bojoval zoufale s uzávěrem své přilby. Konečně ji měl nasazenou a mohl se věnovat komunikátoru.

"Chekov volá Reliant, hlaste se, mayday, mayday..."

Na zoufalé volání odpovědělo jen praskání statické elektřiny.

Ve chvíli, kdy se dostali zpět do laboratoře, byl už Terrell poněkud náchylnější věřit svému důstojníkovi, že jde o naléhavý případ. Ostatně, degradovat ho na podporučíka může později.

Chekovovi na tom nezáleželo. Terrell si rovněž nasadil přilbu. Rychle proběhli kuchyní a ložnicí. Všude bylo ticho, místnosti byly pořád prázdné. Chekov začal doufat, že se odsud nakonec dostanou včas a stihnou navázat spojení s lodí. Vříteli se do vstupního průlezu. Chekov neustával ve snaze dovolat se lodi. Hodlal se okamžitě vrátit na palubu Reliant, jakmile spolu s Terrellem opustí budovu.

Dveře se otevřely. Chekov vyběhl ven.

Zastavil se.

Byli obklopeni zahalenými postavami, každá z nich v rukách svírala zbraň a mířila na ně.

"Přeneste nás na palubu!" křikl Chekov do komunikátoru. Sáh po phaseru, ale jedna z postav se vrhla vpřed, odzbrojila ho a silným úderem ho odhodila zpět do přechodové komory.

Vysoko nahoře, na velitelském můstku Reliant se Kyle marně pokoušel dovolat Terrella s Chekovem. Jistě, mluvil s nimi před chvílí, ale vzhledem k podmínkám, které panovaly na povrchu Alfý Ceti VI., by byl mnohem raději, kdyby s ním udržovali trvalé spojení.

"Zkuste to znovu," řekl Beach zbytečně.

"Reliant volá kapitána Terrella, zde Kyle. Slyšíte, kapitáne Terrelle? Hlaste se, kapitáne, prosím, odpovězte..."

Odpověď nepřicházela.

Beach si rozčileně odfoukl.

"Nechme jim víc času."

Kyle věděl stejně dobře jako Beach, že kapitán nemá rád, když za něj někdo rozhoduje. Byl připraven na protesty, když ve sluchátkách zazněl zvláštní kvílivý zvuk, který se rozlehl po celé lodi. Trhl sebou.

"Co to bylo?" divil se Beach. "Slyšel jste to?"

"Ano, slyšel." Prohnal zachycený signál počítačem, zesílil ho a profiltroval. "Stoney, potřebuji trochu více energie do senzorů."

"Už jste stopnul poplach. Ještě chvíli a vyřadíte všechny obvody."

"Myslím, že mají potíže." Zesílené vysílání se vrátilo.

"Eeeeeeeeeessss..." zaznělo z reproduktoru. Kyle udeřil do pultu a prohnal opět signál počítačovým programem.

"Steeenaaaassss..."

A znovu.

I když hlas byl opravdu strašlivě zdeformován, patřil Chekovovi.

"Přeneste nás..."

Kyle se podíval na Beache.

"Přeneste nás..."

"Dobrá - víc energie," řekl Beach. "Zaměřte je!"

"Přeneste nás..."

"Přeneste nás..."

"Přeneste nás..."

TŘETÍ KAPITOLA

Když se kapitán Terrell pokoušel vysvětlit, že on spolu s Chekovem hledají členy posádky, kteří přežili ztroskotání, a že jsou vlastně záchrannou výpravou, vyjádřil mu svou vděčnost jeden ze zachráněných opravdu svérázným způsobem. Udeřil ho celou vahou svého mohutného těla včetně těžké rukavice přímo do čelisti. Terrell se rozplácl na podlaze.

Chekov se ani nepokoušel protestovat. Dobře věděl, že všechny pokusy by byly marné.

On a Terrell měli na sobě pořád skafandry, i když jim sebrali přilby i phasery. Útěk byl nemožný. Vedle čtyř, kteří je zajali, stálo dalších dvanáct nebo patnáct lidí. Jako by na něco čekali.

Chekov se spíše obával toho, koho čekali, než jich všech dohromady. Aniž by se podíval na phaser, stoupl si tak, aby na něj dosáhl. Silou vůle se uvolnil. Předstíral, že se vzdává.

Jakmile jeden z vězňů přestal dávat pozor, vrhl se vpřed. Nebyl dost rychlý. Così ho uchopilo za ruce a zkroutilo mu je za zády. Vykřikl bolesti. Terrellovi strážci zvedli svého zajatce na nohy, i když byl ještě napůl ochromený.

Chekov už neměl další příležitost k obraně. Tlak na jeho paže neustával, ale naopak zesílil. Přes vlnu bolesti, která jím cloumala, se usilovně snažil vzpomenout na vše, co věděl o Botany Bay. Během krátké doby se toho přihodilo tolik, ale na samotnou událost si pamatoval jasně. Jen některé detaily se mu trochu mátly. Ostatně, událo se to před patnácti lety.

Ozval se sykot vzduchu z přechodové komory. Strážce přiměly Chekova, aby se napřímil, totéž provedly i s Terrellem a oba zajatce obrátily tváří ke vchodu. Stopa po tvrdém úderu se na Terellově obličeji rudě rýsovala na pozadí černé pokožky. Po Chekovově tváři stékal pot.

Do místnosti vstoupila vysoká postava obklopená září světla a pomalu, s rozmyslem si sundala přilbu.

Chekov se zoufalstvím v hlase vydechl: "Khan..."

Muž se změnil: vypadal mnohem starší než o patnáct let. Jeho dříve černé dlouhé vlasy zbělely. Tu a tam byly protkávané šedými skvrnami. Ale aura moci a sebejistoty nezmizela. Změny neznamenal nic. Chekov ho okamžitě poznal.

Khan Singh pohlédł směrem k nim. Teprve tehdy si Chekov uvědomil, že jeho jméno vyslovil nahlas. Khanův temný, přímý pohled způsobil, že z Chekovovy tváře zmizela veškerá barva.

Khan přistoupil blíž a pozorně si je prohlédl. Drzá prohlídka vyburcovala Terrella z ochromení, ale Khan se od něj s lhostejným pokrčením ramen odvrátil.

"Vás neznám," řekl. Obrátil se k Chekovovi, který podvědomě ustoupil o krok dozadu.

"Ale vás," řekl tiše, "vás si pamatuji, pane Chekove. Nikdy jsem nedoufal, že vás znovu uvidím."

Chekov přivřel oči, aby se zbavil pohledu na zlověstný výraz v Khanově tváři, i když se velmi podobal úsměvu.

"Chekove, kdo je ten muž?" Terrell se marně snažil nabýt ztracené autority a vši vůli se ovládal.

"Byl produktem... experimentu, kapitáne. A zločincem." V obavě, že Khana rozzlobí, to nedokázal vyjádřit jinak, uspokojivě. "Pochází... z dvacátého století." Jednalo se opravdu o experiment, o vznešený sen, který se nezdařil.

Genové inženýrství zvýšilo jeho rozsáhlou inteligenci. Příroda ho obdařila velkým charismatem. Co mělo za příčinu jeho nezřízenou touhu po moci, Chekov nevěděl.

Jedinou reakcí na Chekovova slova byl lehký úsměv.

"Co má tohle hrubé zacházení znamenat?" ohradil se Terrell rozzlobeně. "Žádám..."

"Pane, nejste momentálně v situaci, abyste mohl žádat." Khanův hlas zněl velmi mírně. Dovedl být okouzující. Chekov si na to pamatoval příliš dobře. "Na druhé straně, já jsem v postavení, že vám nemohu nic zaručit." Pokynul lidem, kteří ho obklopovali. "Zde vidíte zbytek posádky Botany Bay a všechno, co z lodi zbývá. Uvázla zde před patnácti lety díky kapitánu Jamesi T. Kirkovi."

Slova jen vysvětlovala, ale z tónu běhal mráz po zádech.

"Nemohu nic zaručit, protože my nic nemáme," pokračoval Khan.

Terrell se obrátil ke skupině otrhaných mužů a žen, obklopujících Khana Singha.

"Poslechněte, lidé..."

"Šetřte síly, kapitáne," zarazil ho Khan. "Přisahali mi věrnost a já jim rovněž. Už o dvě stě let dřív, než jste se narodil.

Vděčíme si navzájem za své životy." Celkem vlídně se podíval na Chekova. "Milý pane Chekove, znamená to, že jste mu nikdy nevypravoval náš stručný příběh?" Obrátil svou pozornost k Terrellovi. "Rozumím-li tomu dobře, tak vás James Kirk nikdy nepobavil vyprávěním o tom, jak zachránil mou loď i s posádkou z kryogenického vězení uprostřed nekonečného vesmíru? Nikdy se nám na veřejnosti nevysmíval? Kapitáne, jsem dojat."

Khanova slova byla plná tichého, smrtícího jedu.

"Já ani admirála Kirka osobně neznám!"

"Admirála Kirka? Ach tak, on už získal odměnu za své odvážné a rytířské činy. Za to, že poslal do vyhnanství na tuto pustou hromadu písku sedmdesát lidí!"

"Lžete!" vykřikl Chekov. "Viděl jsem planetu, na které jsme vás zanechali! Byla krásná - jako zahrada. Pamatuji se na nádherné květiny, stromy obtěžkané ovocem, potůčky... a její měsíc!" Chekov si ho vybavil zcela přesně, obrovský stříbrný glóbus, který visel nad krajinou. Desetkrát větší než pozemský. Kapitán Kirk zanechal Khana a jeho lidi na planetárním systému, kde planeta i její oběžnice byly přibližně stejně velké. Jedna byla plná života a druhá zcela pustá. "Ano," zasyčel tvrdě Khan. "Po nějakou dobu byla Alfa Ceti V. opravdu taková."

Chekov vyjekl: "Alfa Ceti V.?" Vyřčené jméno pomohlo doplnit skládačku v jeho mysli. Z obavy, že by se Khan Singh osvobodil, neexistovaly žádné záznamy. Byly tu jen kusé informace sondy a záznamy samotné Reliant. Teď, když už bylo příliš pozdě, Chekov pochopil, proč ho několik posledních dní trápily předtuchy čehosi zlého.

"Chlapče," pokračoval Khan řezavě, "už jsi zapomněl? Zapomněl jsi, kde jste nás zanechali? Vidím, že ano... ach vy obyčejní lidé s ubohou pamětí."

Kdyby oba světy ještě existovaly, byl by si Chekov při přibližovacím manévru vzpomněl a mohl by Terrella varovat.

"Proč jste odletěli z Alfý Ceti V. na druhou planetu?" ptal se. "Co se s ní stalo?"

"Tohle je Alfa Ceti V.!" zařval Khan.

Chekov na něj udiveně zíral.

Khan opět ztlumil hlas, ale v jeho temných černých očích se stále odrážel nebezpečný lesk.

"Alfa Ceti VI, náš nádherný měsíc - ten jste neprozkoumali, že pane Chekove? Ani jste se nezamysleli nad jeho tektonickou nestabilitou. Výbuchl, pane Chekove! Výbuchl! A naši planetu úplně zničil. Já jsem umožnil nám všem to peklo přežít. Nezbylo nic, co bychom mohli použít, kromě obyčejného nákladu ve skladišti."

"Kapitán Kirk byl vašim hostitelem..." poznamenal Chekov.

"A nikdy neocenil tu prokázanou čest. Byl jsem pozemským princem. Stal jsem se vůdcem miliónů. Nedokázal snést myšlenku, že bych mohl získat svou moc zpět. Porazil mě jen tím, že si zahrál na boha. Jeho Zeus proti mému Prométheovi. Zanechal mě zde zakovaného do řetězů, abych hlídal kusy holých skal."

"Pokusil jste se mu ukrást loď..."

Khan jeho slova ignoroval. Naklonil se a upřeně se mu zadíval do očí. "Jste snad jeho orlem a přišel jste mi rvát játra?"

"...a pokusil jste se ho i zabít!"

Khan se odvrátil a věnoval svou pozornost Clarku Terrellovi. "A co s vámi, kapitáne. Možná jste můj Cheirón. Přišel jste zaujmout mé místo v očištění?"

"Já nechápu... Nevím o čem mluvíte," řekl Terrell.

"Ne, to opravdu nevíte! Nevíte nic o oběti. Ani vy, ani James T. Kirk..." procedil to jméno skrze zuby, "jen statečná Marla McGiversová, která se postavila proti vašemu velevezácnému admirálovi a vzdala se všeho, aby mě následovala

do vyhnanství."

Khanův hlas se zlomil a odmlčel se. Odvrátil se.

"Mor na vás všechny!"

Znovu se k nim otočil. Oči měl plné slz, ale znovu získal sebekontrolu. Děsivý klid v hlase naznačoval, že svůj hněv krotí s největším úsilím a že brzo vybuchne.

"Vy jste mě nepřišli hledat," řekl. "Mysleli jste si, že tohle je Alfa Ceti VI. Proč jste chtěli navštívit pustou planetu?" Chekov mlčel.

"Pošetilé dítě." Khan se dotkl jeho tváře tak jemně, jako když otec pohladí novorozeně. Prsty přejely k Pavlově bradě.

Zachytily se za ní a trhly s Chekovovou hlavou prudce vzhůru.

Stejně bleskově ho Khan zase pustil a chytil Terrella za krk. Zdvihl ho do výše.

"Proč?" Terrell zavrtěl hlavou. Khan zesílil sevření.

S velkou námahou Terrell zachytil Khanovu ruku navlečenou do kožené rukavice. Khan se s úsměvem díval, jak kapitán v bolestech postupně ztrácí vědomí.

"Zřejmě se mu nelíbí, že mi má odpovídat," prohlásil Khan. Na rtech se mu zavlínil krutý úsměv. "Ale to nevadí."

Rozevřel ruku a Terrellovo bezvládné tělo dopadlo na zem.

Chekov sebou prudce trhl a pokusil se osvobodit. Oba strážci, kteří ho svírali mezi sebou, mu málem zlomili ruce.

Vykřikl. Terrell se na podlaze stočil do klubíčka a rozkašlal se. Ale zůstal na živu.

"Brzy mi to ostatně sami ochotně vyklopíte," pronesl Khan. Kývl na své lidi. Ti ihned dotáhli Chekova s Terrellem do laboratoře a hodili je k nádrži s pískem.

Khan prošel kolem nich, vytáhl malé síto a ponořil ho do nádrže. Zatáhl, písek propadal otvory síta ven a v osidlech zůstali vězet drobní živočichové.

"Přišli jste na výzkum, ne? Tak mi dovolte, abych vás představil posledním žijícím tvorům na Alfa Ceti V." Hodil síto před Chekova. "Cetiánští úhoři," řekl. Poslední zrnka písku propadla ven. Oba dlouzí tenci úhoři se kroutili, mrskali ocasy a cvakali zubatými čelistmi. Tohle bylo to žluté v písku. Chyběly jim oči. "Když se naše planeta změnila v poušť, mohli přežít jen obyvatelé pouště." Khan vzal od jednoho ze svých lidí, vysokého mladého blondýna, Chekovovu přílbu.

"Děkuji, Joachime." Naklonil síto a jeden z úhořů sklouzl do připravené přílby.

Joachim hodil druhého úhoře do přílby kapitána Terrella. "Pozabíjeli, pomalu a děsivým způsobem, dvacet našich lidí," pokračoval Khan. "Jedním z nich byla i má ...žena."

"Ach, ne..." zašeptal Chekov. Vzpomněl si na poručíka McGiversovou. Byla to vysoká, nádherná a elegantní žena, ale, což bylo mnohem důležitější, i milá, příjemná a moudrá. Mluvil s ní jen jednou, a to náhodou. Byl tehdy podporučíkem přiděleným k noční hlídce. Podporučíci a vyšší důstojníci se příliš nestýkali. Ale jednou s ní mluvila. Po čtyři dny si přál, aby byl starší a zkušenější, aby se jí mohl hodnostně rovnat. Přál si tehdy mnoho věcí.

Když opustila Enterprise a odešla s Khanem, zamkl se podporučík ve své kabině a plakal. Jak mohla odejít s Khanem? Nikdy to nedokázal pochopit. Nechápal to ani dnes.

"Vy jste ji nechal zemřít," řekl.

Vzápětí ho probodl Khanův pohled plný jedu.

"Můžete z její smrti obvinít vašeho admirála Kirka," prohlásil. "Chcete vědět, jak zemřela?" Pomalu začal otáčet s Chekovovou přílbou. Pavel slyšel, jak vevnitř šelestí hadovité tělo. "Mladý úhoř vnikne do těla oběti, vyhledá mozek a omotá se kolem mozkové kůry. Zároveň je pak oběť velmi vnímavá k hypnotickým vlivům." Přistoupil k Chekovovi.

"Ten úhoř pak roste, milý Pavle Chekove, uvnitř mozku oběti. Nejdříve přivodí šílenství. Potom dojde k paralýze hostitele. Není schopen pohybu, nevnímá nic než zmítání tvora ve své lebce. Vše jsem dobře prostudoval. Viděl jsem, jak to probíhalo... u mé ženy."

Pomalu protahoval výklad, každé slovo vyslovoval pomalu a zřetelně, jako by mučil i sám sebe, zvyšoval agónii a konečný trest.

"Khane!" vykřikl Pavel. "Kapitán Kirk konal jen svou povinnost! Poslouchejte mě, prosím..."

"Jistě, poslechnu si vás, Pavle Chekove! Za malou chvíli mi řeknete vše, co si přeji."

Pavel cítil, jak ho strkají kupředu a nutí ho k jakési směšné pokloně. Bránil se, ale strážci ho přinutili pokleknout. Khan mu přistrčil k očím přílbu, kde se divoce zmítal mladý úhoř.

"Teď se seznámíte s mým miláčkem, pane Chekove. Zjistíte, že ještě není tak.. úplně ochočený."

Khan narazil přílbu na Pavlovu hlavu a zaklapl uzávěr. Úhoř se přisál k Pavlově tváři a mrskal, kolem sebe ocasem. Chekov se v návalu paniky chytil rukama za sklo průzoru své helmy. Khan stál před ním a s úsměvem ho pozoroval.

Pavel sáhl po závěru přílby, ale Khanovi lidé mu ruce odtrhli a přinutili ho nehnutě stát na místě.

Úhoř, který ucítil teplo lidského těla, se přestal zmítat a začal se plazit. Pomalu prozkoumával okolí malým ostrým jazykem. Pavel divoce zatřásl hlavou. Úhoř vnikl do hustých vlasů, zachytil se zde a pokračoval v hledání. Doplazil se k uchu, vklouzl pod lalůček a sunul se dál.

Dotkl se Chekovova bubínku.

Ten zaslechl hučení krve, proudící cévkami a hladké tělo ho pohladilo po tváři.

Pak ucítil bolest.

Vykřikl.

Na palubě Reliantu se Kyle pokoušel znovu a znovu navázat spojení s Terrellem a Chekovem. Hlas měl naplněn úzkostí.

"Reliant volá Terrella, Reliant volá Terrella, hlaste se kapitáne. Kapitáne Terrelle, prosím, ozvěte se."

"Proboha, Kyle, už toho nechte," prosil Beach.

Kyle se k němu prudce otočil. "Stoney, já je nemůžu najít," řekl. "Není tu žádný signál!" Od výkřiku Pavla Chekova uplynulo několik minut. Senzory vykazovaly přetížení.

"Já vím. Sestavte výsadkovou skupinu. Plně vyzbrojenou. Upozorněte místnost s přenosovým zařízením. Hodlám se teď hned podívat dolů." Zamířil k turbovýtahu.

"Terrell volá Reliant, Terrell volá Reliant, ozvěte se, Reliant." Beach se vrhl zpět k pultu.

"Reliant, zde Beach. Bože, Clarku, jste v pořádku?"

Pauza se zdála o něco delší, než bylo potřeba pro přenos signálu. Ale Beach to připsal svým obavám a nastalé úlevě.

"Vše v pořádku, Beachi. Až se znovu uvidíme, vše vám objasním. Bereme sebou na palubu několik hostů. Připravte se na přenos, až vyšlu další signál."

"Hostů? Clarku, co..."

"Konec."

Beach pohlédl na Kyleho, který se zamračil.

"Hostů?" opakoval Kyle.

"Možná opravdu provádíme nějakou transplantaci."

"Výsadkový modul Enterprise sedm, můžete startovat."

"Slyšíme, Saettle." Kapitán Hikaru Sulu zesílil gravitační pole a malý raketoplán krychlovitého tvaru se hladce zvedl z široké přistávací plochy.

Ohlédl se, aby se ujistil, že všichni cestující jsou připoutáni admirál Kirk, doktor McCoy, korvetní kapitán Uhura. Téměř jako za starých časů. Kirk četl knihu - neměl na očích nasazené starodávné brýle? Opravdu, nespletl se - McCoy si dělal poznámky do svého zápisníku a Uhura se skláněla nad kapesním počítačem, plně zabrána do tvorby jakéhosi programu.

Minulou noc přšelo, a proto bylo teď všude jasno. Z raketoplánu se naskýtal pohled na okolní krajinu v rozmezí tří sta šedesáti stupňů. Byl tak nádherný, že se Hikaru zmocnila touha uchopit všechny přítomné do náruče a zatřást s nimi, aby se dívali: dvě řady hor, na východě Kaskády a na západě Olympské pohoří, v barvách šedi, purpuru a leskle bílé. Dlouhá široká stezka Puget Sound směřující na sever byla obklopená početnými ostrůvky a napříč ji rozřezával dlouhý kanál pro vodní vznášedlo. Otočil raketoplán o sto osmdesát stupňů vpravo, pomalu, a před ním se objevily vulkanické štíty Mount Bakeru, Mount Rainieru a Mount St. Heleny, které po dvousetletém spánku opět kouřily a dýmaly. Vzadu za nimi se tyčily Mount Hood a o trochu na jih Mount Shasta.

Raketoplán dále stoupal. Vzdálenost rozmazala veškeré stopy civilizace a života. Zůstaly jen pusté geologické projevy - dole se rozkládala celá kamenná historie lávových toků, ledovcových cest a erozních oblastí. Nad vrcholkem Mount Shasta zahřmělo a oslnivý blesk prolétl mraky.

Pak se pod ním země zakymácela a schovala se za slunce na jedné straně a velký stín terminátoru na druhé.

Uhura vztáhla ruku a dotkla se zlehka jeho paže. Ohlédl se. Počítač ležel opuštěný na vedlejším sedadle.

"Děkuji," řekla velice jemně. "Bylo to nádherné."

Hikaru se usmál. Potěšilo ho, že alespoň někdo vychutnal ten překrásný pohled.

"Bylo mi potěšením."

Znovu se vrátila ke svému počítači. Sulu zamířil k majáku kosmického doku Flotily a zapnul autopilota. Chvilí to potrvá, než bude mít opět něco na práci. Pohodlně si sedl do jednoho z křesel pro cestující, kde se mohl uvolnit a přitom mít na dohled ovládací pult.

Admirál zavřel knihu a posunul si brýle do čela.

„Vypadáte unaveně, pane Sulu... snad to není následek včerejšího dne?"

Hikaru se dotkl jizvy na tváři a ponuře se ušklíbl. "Ano pane. Neuvědomil jsem si, že se mi udělala, a pak už bylo pozdě něco podniknout."

"O chráněncích pana Spocka můžete říci jednu věc: jsou vždy důkladní."

Hikaru se zasmál. "A nezáleží na tom, co dělají. Byla to ale pěkná podívaná, vidíte?"

"Ano. Neměl jsem včera příležitost si s vámi promluvit. Rád vás vidím."

"Děkuji, pane. Je to vzájemné."

"A mimochodem, srdečně gratuluji, kapitáne."

Hikaru sjel pohledem dolů na nový prýmek na uniformě. Ještě si na něj příliš nezvykl.

"Děkuji, admirále. Máte na tom velkou zásluhu. Velmi si vážím podpory, kterou jste mi za ta léta poskytoval."

Kirk pokrčil rameny. "Zasloužil jste si ji, kapitáne. A nebyl jsem sám, kdo za vás ztratil dobré slovo. Byli tu i další velitelé. Co se týče Spocka, i on se o vás vyjádřil pozitivně. A od Huntera jste dostal jedno ze dvou nebo tří nejlepších doporučení, jaká jsem kdy viděl."

"Jsem rád, že mi to říkáte, admirále. Názorů těch dvou si opravdu považuji."

Kirk se rozhlédl po raketoplánu. "Téměř jako za starých časů, že? Stýkáte se pořád se svou přítelkyní, korvetním kapitánem Flynnovou?"

"Ano, pane - dnes ráno jsem ji viděl. Na jaře získala kapitánskou hodnost."

"Ale ano, zapomněl jsem. Když začíná selhávat paměť..." Zarazil se, pak se krátce ušklíbl, aby to vypadalo jako žert.

Ale znělo to až děsivě vážně. "Dali ji jednu z těch nových lodí, ne?"

"„Ano, pane, Magellan. Dnes odstartovala." Bude to dlouho trvat, než ji znovu spatřím, pomyslel si Sulu s lítostí.

Dlouhou dobu. Nové lodě galaktické třídy byly sice menší než Enterprise, ale mnohem rychlejší. Dosahovaly až dvanáctou rychlost. Zatím existovaly jen tři: Andromeda, M 31 a Magellanic Clouds. Měly provádět průzkum dalekého

dosahu. Velet jedné z takové misí bylo cílem kariéry Mandaly Flynnové, která se narodila i vyrostla ve vesmíru a zasvětila mu celý svůj život. Jim Kirk se rozesmál. Hikaru se na něj udiveně podíval. "Pamatujete si, co mi řekla na důstojnické recepci toho samého dne, kdy vstoupila na palubu Enterprise?"

"Eh... nejsem si jist, pane." Ve skutečnosti si to živě pamatoval, ale kdyby měl admirál Kirk na mysli něco jiného, bylo určitě mnohem taktičtější, když to nebude připomínat.

"Zeptal jsem se jí, jaké má plány. Podívala se na mě hezky zpřímá a řekla: Kapitáne; chci dělat vaši práci."

Hikaru nemohl potlačit úsměv. Vzpomněl si ještě i na šokované ticho, které nastalo po jejích slovech. Mandala to nemyslela jako výhrůžku a Kirk to tak ani nebral. Ne přesně. Ale určitě to nebyl nejvhodnější námět pro rozhovor s velícím důstojníkem - pro někoho, kdo se snažil postoupit výš.

"A také to místo získala," řekl tiše Kirk a hleděl dále z okna. Možná přitom neviděl vzdalující se Zemi nebo chaos vládnoucí na kosmické stanici, ale nové světy a minulé dobrodružství.

"Pane? Chcete říct, že jste požádal o místo na lodi galaktické třídy?" Hikaru vypadal šokovaně. Také z důvodu, že kdyby o ni Kirk žádal, byl by určitě odmítnut. Ale nejvíce ho udivovalo, že by takovou žádost vůbec podal.

"Cože? Ale ne. Ne, samozřejmě, že ne. Tak jsem to nemyslel. Zasloužila si své jmenování, zrovna jako vy. Nikomu z vás to nezávidím." Zašklebil se. "Ale kdybych byl o deset let mladší, musela by svěst tvrdý boj o místo na jedné z galaktických."

"Nedovedu si vás představit jinak, než na můstku Enterprise - kapitáne Kirku - oh, promiňte, admirále."

"Beru to jako poklonu, kapitáne Sulu.",

Autopilot tiše zapípal, jak přešel na režim navádění pomocí majáku stanice. Kirk pokynul Suluovi, který přešel k řízení, vypojoil autopilota a místo něj spustil navigační počítač a komunikační systém.

"Raketoplán číslo sedm volá Enterprise. Skupina admirála Kirka zahajuje přibližovací manévr."

"Raketoplán sedm, vítejte na Enterprise. Připravte se pro vstup na palubu."

"Děkuji, Enterprise, slyšíme."

Když Sulu ukončil přípravy k přistání, zachytil Kirk znovu jeho pohled.

"Mimochodem, kapitáne, chci vám poděkovat, že jste s námi letěl."

"Vaše žádost mě nesmírně potěšila, admirále. Vrátit se znovu na Enterprise a dopřát si trochu nostalgie - jak bych mohl odolat?"

"Ano...", pronesl Kirk zamyšleně. "Přesto si dobře pamatuji, kolik toho bylo třeba vykonat a jak krátká doba na to byla, ještě předtím, než jsem dostal Enterprise. Do konce měsíce nezbyvá mnoho času - než převezmete velení na Excelsioru."

"Jsem připraven, pane. Dlouho jsem se na to těšil."

"Já vím. Bylo pro mě velkým potěšením, že jsem vám mohl osobně vydat rozkazy pro vaše první velení."

"Děkuji, admirále."

"Ale stejně mám radost, že vás budu mít po tři týdny u kormidla." Pousmál se. Na kratičkou dobu se rozptýlil temný mrak odpovědnosti a vynořil se z něj kapitán James Kirk z kosmické lodi Enterprise. Naklonil se kupředu a s posměšnou sebejistotou prohlásil: "Pane Sulu, nevěřím, že by ta děťátka uměla opravdu řídit."

Poručík Saavik sledovala přistávací manévr raketoplánu sedm do lodního doku. Jeho pilot - kapitán Sulu, jak se domnívala - byl opravdu výborný. Velká vrata přistávacího doku kosmické lodi se zavřela a do jeho nitra vnikl vzduch, aby se vyrovnal tlak.

Ostatní kadeti očekávali s trochou nervozity admirálův příchod. Saavik byla navenek zcela klidná, ale uvnitř se cítila nejistě při pomýšlení, že se po včerejší katastrofě ocitne Kirkovi tváří tvář. Tím, že jí dal dobrou známku za sérii cvičných simulací, zvýšil jen její pocit hlubokého pokoření. Vzhledem k výkonu v posledním testu jí měl přece hodnocení snížit. Mátló ji to a to neměla Saavik ráda.

Kapitán Spock toho věděl o lidech mnohem více, než se Saavik kdy doufala naučit, a zvlášť věděl mnoho o samotném admirálu Kirkovi. Možná by dovedl vysvětlit motiv Kirkova jednání. Od té doby, co vstoupila na palubu, však měla tolik jiné práce, že se ho na to nestačila zeptat.

"Přistávací manévr ukončen," hlásil počítač.

"Připravte se na inspekci," řekl Spock. "Otevřete přechodovou komoru."

Jak se dveře odsunuly, ztuhli všichni kadeti ve vzorovém pozoru. Počítač zaskočil za stráž a přivítal admirála na lodi.

Kirk se zastavil, vzdal čest odznaku Federace a pozdravil se se Spockem.

"Prosím o svolení vstoupit na palubu, kapitáne."

"Povoluje se, admirále, a vítejte."

Kirk sestoupil na palubu Enterprise.

"Myslím, že znáte mé svěřence," pronesl Spock. "Oni se již rozhodně s vámi seznámili."

Kirk se podíval přímo na Saavik. "Ano," řekl. Prošli jsme spolu životem i smrtí."

Saavik zůstala v pozoru, ale před začervenaním ji zachránila pouze technika biokontroly, kterou ji naučil Spock.

Nedokázala se vyznat v tónu Kirkova hlasu. Možná se pokoušel žertovat.

Během prvních deseti let svého života se Saavik nikdy nesmála a ani za těch deset let neviděla, že by se někdo smál, vyjma případů, když někdo způsobil druhému bolest.

Humor rozhodně nebyl Saavičinou silnou stránkou.

Kirk jí ještě chvíli hleděl do očí, ale pak, když neodpovídala, se odvrátil.

"Zdravím vás, pane Scotte," pozdravil vrchního inženýra. "Tak jak, starý kosmický vlku, jsi v pořádku?"

"Jo, admirále. Měl jsem namále, ale doktor McCoy mě z toho dostal."

"Namále, Scotty? A s čím?"

Saavik pozorně sledovala rozhovor mezi oběma příslušníky lidského plemene. Spock říkal, že jejich slova nemusí být to nejdůležitější. Pozorovat jejich jednání vůči druhé osobě, jejich výraz. Je třeba věnovat stejnou pozornost tónu jejich hlasu jako tomu, co říkali.

Po admirálově otázce následovala přestávka. Neschopnost odpovědět? Tuhle možnost Saavik okamžitě zavrhl.

Překvapení nebo zmatek? Trochu pravděpodobnější. Neochota odpovědět?

Scott se ohlédl po McCoyovi - rychle, jako kdyby doufal, že si toho nikdo nevšimne. Tak - opravdu se mu nechtělo odpovídat. McCoy mu pohled oplátil, lehce pokrčil rameny a pousmál se.

"Hm, vycházka na planetu, admirále," řekl Scott.

"Aha," odtušil Kirk.

V tónu Kirkova hlasu zaznívalo pochopení, i když se vrchní inženýr otázce vyhnul. Saavik si jejich rozhovor rozložila a pak zase složila, jak nejlépe dovedla. Pan Scott a doktor McCoy věděli něco ze života pana Scotta a admirál si to přál dozvědět, ale pana Scotta by ta příhoda mohla uvést do rozpaků. Doktor McCoy svým mlčením naznačil, že vše skryje. A admirál svým chápavým tónem s jejich záměry nakonec vyslovil souhlas. Ale zřejmě je zároveň upozorňoval, že hodlá přesně zjistit, o čem šlo, ale při jiné, vhodnější příležitosti a ve větším soukromí.

Saavik pocítila uspokojení z intelektuálního cvičení v analýze. Záleželo ještě na tom, jestli byla přesná.

Admirál Kirk procházel mezi řadou kadetů a každému věnoval přátelský pohled. Spock se Scottem ho doprovázeli.

"A kdo je tohle?" zeptal se Kirk a zastavil se před mladým chlapcem.

Peter se postavil do pozoru a nasadil tak vážný výraz, že Saavik s potížemi potlačila úsměv. Měl plavé vlasy a hezkou tvář. Pod admirálovým pohledem nabyl jeho obličej růžového odstínu. Byl to opravdu pohledný chlapec. Vyzařovalo z něj nadšení. Byl hrdý na to, že se dostal do vesmíru už ve čtrnácti letech. Jeho nálada ovlivnila i ty, co stáli vedle něj. I Saavik.

Peter, který takto přečkal admirálovův zkoumavý pohled, ze sebe bez dechu vysypal: "Kadet první třídy Peter Preston, pomocník vrchního inženýra, pane!" Rychle a s velkou dychtivostí zasalutoval.

Kirk se usmál, postavil se do pozoru a pozdrav opětoval. Jestli se Peterovi vysmívá, vyrvu mu játra z těla, říkala si Saavik.

Civilizovaná část jejího já se však po kratičkém selhání znovu ozvala. To rozhodně neuděláš. Mimoto víš, kde mají lidé játra?

"To je váš první cvičný let, pane Prestone?"

"Ano, pane!"

"Aha. V tom případě, myslím, začneme s inspekci ve strojovně."

"Ano, pane."

"Nepochybuju, že ji najdete v úplném pořádku," ozval se Scott.

"Uvidíme se na můstku, admirále," řekl kapitán.

"Dobře, pane Spocku."

Vrchní inženýr Scott přešel s Kirkem k turbovýtahu. Osazenstvo strojovny je následovalo. Peter vrhl na Saavik rychlý nadšený pohled a spěchal za nimi.

Zbytek lodní posádky se rozešel na svá pracoviště. Spock a Saavik zamířili k můstku.

"Chcete k tomu všemu něco dodat, poručíku Saavik?" optal se Spock.

"Admirál není takový... jak jsem si ho představovala, kapitáne."

"A co jste očekávala?"

Saavik se zarazila. Co vlastně očekávala? Spock, si Jamese Kirka velmi vážil a Saavik právě na tom založila své předpoklady. Očekávala jsem, že bude jako Spock, říkala si. Ale on se mu vůbec nepodobá.

"Je takový... velice lidský."

"Musíte si uvědomit, že jako příslušník Flotily těžko uniknete přítomnosti lidí nebo jejich vlivu. Tolerance je naprosto nezbytná. A kromě toho je i logická."

"Jste mým učitelem, kapitáne. Vaše rady byly neocenitelné, opravdu nepostradatelné." Vešli do kabiny hlavního turbovýtahu.

"Můstek," přikázal Spock. "Saavik, neexistuje nikdo, kdo by měl podobné životní zkušenosti jako vy, aby vám mohl odpovědně radit. Já vám mohu jen sdělit, že jako Vulkánka a Romulanka zároveň budete ve světě lidí navždy cizinkou. Budete se stýkat s cizinci, kteří pro vás budou zpočátku nepohoditelní."

"Kapitáne," pronesla uvážlivě Saavik, "přiznávám, že jsem nečekala, že admirál bude tak výrazným představitelem své kultury. Ale vůči admirálovi Kirkovi nemám nejmenších předsudků a ani necítím odpor k lidské rase."

Dveře výtahu se rozevřely na můstek. Tím rozhovor skončil.

Peter Preston stál v pozoru u řídicího pultu systému, za který nesl odpovědnost. Jednalo se o druhý zálohový systém pomocného pohonu a záznamy ukazovaly, že nebyl kromě testů po celé dva roky v provozu. Přesto Peter přezkoušel každý obvod, každý paměťový uzel i každíčký byte celé databáze. To vše nejméně tucetkrát. Někdy v noci v doku, kdy byla loď prázdná a i základní posádka byla pryč, přicházel Peter dolů a prohnal pultem diagnostický program. Těšilo ho být sám v obrovské strojovně s ozvěnou energetických fluktuací, které se kolem něj tu a tam zabýly.

Při inspekci stál Peter v řadě jako poslední. Nemohl se dočkat. Věděl, že jeho zařízení je v dokonalém pořádku. Ale co kdyby admirál Kirk zjistil, že něco přeci jen nefunguje? Co když...

Admirál se před ním zastavil, přešel ho pohledem od hlavy až k patě a přešel jedním prstem po okraji pultu. Hledá snad prach? Rozhodně tam žádný nebyl.

"Myslím, že naleznete vše v pořádku, admirále," uklouzlo mu z úst a hned si přál, aby raději zůstal zticha.

"Opravdu?" pronesl nezúčastněně Kirk. "Pane Prestone, máte představu, kolikrát jsem musel poslouchat sdělení pana Scotta, že další zvýšení rychlosti loď nevydrží a rozlétne se na drobné kousky?"

"To ne, pane," odpověděl Petr, dokonale vyvedený z míry.

"Pane Prestone, víte, co se povídá o Enterprise v důstojnické jídelně?"

"Ne, pane," opakoval Petr a pak si v duchu řekl, výborně chlapče, proč to ještě jednou nezopakovat a udělat opravdu dobrý dojem?

"Mluví o létající vražedné pasti. Rozhodně nemají na mysli jídlo."

"Pane, to není pravda! Je to nejlepší loď v celé Flotile!"

Admirál se začal usmívat a pan Scott se tiše uchechtl. Peter cítil, že mu krev stoupá do tváře. Ach ne, nadával v duchu, už je to tady, Dannan mě varovala a já jsem zase naletěl. Dannan, jeho starší sestra, už dosáhla hodnosti korvetního kapitána. Byla o dvanáct let starší a Peter její vyprávění doslova hltal. Nasával je do sebe celým povrchem těla od dob, kdy začal brát rozum. Kdyby ho teď viděla, nešel by posměchu, že vypadá jako zralé rajče. Tedy, jestli se s ním kdy bude ještě bavit, až zjistí, že se choval jako pěkný hlupák.

"Promiňte, admirále," pokračoval Peter, "ale kdo něco takového tvrdí, musí být slepý jako krtek! Pane."

Kirk se na něj chvíli upřeně díval. Pak sáhl do kapsy a vyndal z ní malý zakroucený předmět ze skla a zlatého drátu. Rozložil ho a nasadil si ho na nos. Zahnuté drátky si zahákl za ušní boltce a skrze průzračné čočky si pozorně obhlédl řídicí pult a nad čóčkami pak zbytek strojovny. Konečně se otočil zpět k Peterovi.

"Hrome, máte pravdu, pane Prestone. Je to dobrá loď."

Doktor McCoy se rozesmál a pan Scott se rovněž přidal. Na krátkou, ale strašlivou chvíli se Peter bál, že ho někdo z těch tří poplácá po ramenou. Ale ušetřili ho. Když odcházeli, zaslechl část jejich rozhovoru.

"Scotty, ten tvůj kadet je pěkný tygr."

"Nejmladší kluk mé sestry, admirále."

Ne, pomyslel si nešťastně Peter, proč admirálovi řekl, že je můj strýc? Peter sám o tom nikomu ve skupině kadetů nic neřekl a doufal, že ani strýček Montgomery. Peter si vážil rad a náklonnosti svého strýce, dokonce i jeho občasných škádlení, ale všechno by bylo jednodušší a jasnější, kdyby se dostal pod velení někoho jiného než svého příbuzného.

"Zbláznil se do vesmíru," poznamenal pan Scott. "Vždycky byl takový."

"Je to sen většiny mladých," opáčil admirál Kirk. "Mám dojem, že to byl i můj případ."

Zastavili se na druhém konci strojovny. Admirál naslouchal, jak pan Scott popisuje jednotlivá vylepšení, ke kterým došlo od jeho poslední návštěvy.

Peter vyběhl z řady, zamířil k místnosti s nářadím. Chvilku cosi hledal a pak se vrátil zpět na své místo.

U vedlejšího pultu stojící Grenni se na něj úkosem podíval a zamumlal: "Co vyvádíš, Petře? Ještě nám nedali rozhod." "

"Uvidíš," zašeptal Peter.

Kirk, Scott a McCoy se vraceli zpět přes celou strojovnu. Když došli k Peterovi, kadet prkenně zasalutoval.

Kirk se zastavil. "Ano, pane Prestone?"

Peter mu podával jakýsi složitý přístroj.

"Myslím, že pan admirál žádal o tohle."

Kirk si jej prohlédl.

"Co je to, pane Prestone?"

"To je levotočivý francouzský klíč, pane."

Pan Scott vypadal zcela a naprosto vyvedený z míry. Koutky admirálových úst se zacukaly. Doktor McCoy nejdřív vykroužil úsměv, ale nakonec to vzdal a rozesmál se na celé kolo. Během okamžiku se k němu přidal i Kirk. Pan Scott se nezmohl na nic jiného než na široký úsměv. Peter se na ně díval, ve tváři výraz nejčistší nevinnosti.

"Pane Scotte," řekl Kirk, ale smál se tolik, že nemohl pokračovat. Konečně přestal a utřel si oči.

"Pane Scotte, myslím, že bychom už mohli ty chlapce poslat na menší cvičný let, než to zde celé převezmou. Jsou vaše stroje připraveny na malý výlet?"

"Klidně vydejte příkaz, admirále."

"Pane Scotte, dávám vám ho."

"Ano, pane."

Kirk podal zpět Peterovi jeho 'levotočivý francouzský klíč' a odcházel. Po několika krocích se ohlédl přes rameno a mrkl.

Jakmile se dveře turbovýťahu zavřely, propukl Jim Kirk znovu v hlasitý smích. "Chápeš to, Kostro?" Smál se tak hlasitě, že se musel za každou větou na chvíli zarazit. "Bože, to je ohromný kluk. Levotočivý francouzský klíč!" Jim si utřel slzy z očí. "Zasloužil jsem si to, že? Zapomněl jsem, jak jsem v jeho věku nenáviděl, když si ze mě utahovali."

"Ano, občas se nám, starým kozlům, musí připomenout, jaké to bylo v dobách našeho mládí."

Kirkova pobavení náhle zmizelo. Stále neměl rád, když si z něj utahovali. McCoy si to dobře uvědomoval. Jim se zamračil. Nevěděl, jak má McCoyův komentář chápat. "Můstek," přikázal hlasovému senzoru v turbovýťahu.

"A co zbytek inspekce... admirále?" vyptával se McCoy. V jeho hlase zazněl nepříliš srdečný posměch. Popichování Jima Kirka bylo jedním z mála způsobů vlastní tvrdé sebereflexe.

Alkohol zřejmě nezabral.

"Dokončím ji později," řekl Jim mírně. "Až budeme na cestě."

"Opravdu si myslíš, že jeden třítydenní let za rok dokáže smazat ostatních devětačtyřicet týdnů úmorného papírování? Myslíš, že tě to ochrání, aby ses nezbláznil?"

"Mám dojem, že jsme ten rozhovor ukončili minulou noc," opáčil Jim. "Chceš něco vědět? Začíná mě to otravovat."

"No ano, obava jednoho z tvých přátel je pro tebe otravování."

"Někdy ano," přisvědčil Jim. "Jsi lepší chirurg, než psychoterapeut."

Dveře výtahu se otevřely a McCoy potlačil kletbu. Ještě několik minut a mohl se s Jimem pohádat. Nebo dostat jednu do zubů, pomyslel si. Admirál Kirk vstoupil na můstek Enterprise a doktor McCoy ho následoval.

McCoy musel přiznat, že vrátit se zpět bylo opravdu příjemné. Kývl na pozdrav Uhuře a ona se na oplátku na něj usmála. Sulu byl u kormidla, i když se zdálo, že poručík Saavik, jmenovaná pro tento let do funkce prvního a vědeckého důstojníka zároveň, bude Enterprise z cvičných důvodů řídit. Hlavní rozdíl byl v tom, že kapitánem byl pan Spock. Nepřenechal své místo Kirkovi. Nebylo by to vhodné. Chraň bůh, aby Spock provedl něco nevhodného.

"Admirál na můstku!" hlásil pan Sulu.

"Pohov!" řekl Kirk dříve, než kdokoli stačil zasalutovat nebo povstat.

"Řídicí středisko Flotily volá Enterprise. Máte povolení ke startu."

"Poručíku Saavik," ozval se Spock. "Uvolněte loď."

"Ano, pane."

Dala se do práce. Kirk a McCoy sestoupili po schůdkách na dolní můstek.

"Zdravím vás, admirále." Spock pozdravil, i McCoye. "Doktore, věřím, že inspekce byla úspěšná."

"Ano, kapitáne, jsem velmi spokojen," řekl Kirk.

"Loď uvolněna," ozvala se Saavik.

"Děkuji, poručíku." Spock na okamžik zaváhal a v očích se mu usadil onen zastřený výraz, který se McCoy v sebeobraně naučil neomylně rozeznávat.

"Poručíku Saavik," zeptal se Spock. "Kolikrát jste pilotovala loď, když opouštěla kosmický dok?"

"Sto triadevadesátkrát, pane," okamžitě odpověděla. A pak dodala: "V simulaci."

Kirk ztuhl.

"V reálu - nikdy," pokračovala Saavik.

McCoy měl pocit, že Jim Kirk usilovně rozvažuje dvojí variantu dalšího možného postupu. První z nich by znamenala okamžitě vyhodit Spocka z kapitánského křesla a nařídít panu Suluovi, aby se ujal kormidla. Druhá varianta radila nedělat nic. Rozhodl se pro druhou možnost. Ale bylo to jen o vlas.

Ty zatracený skřete! McCoy vysílal myšlenku směrem ke Spockovi. Vulkánská disciplína, no tohle!

Spock záměrně odvrátil pohled od Kirka a předstíral, že si admirálova neklidu nevšiml. Ohlédl se na McCoye s lehounkým náznakem úsměvu ve tváři. U Vulkánce to znamenalo stejný extrém, jako když se Kirk před chvílí v turbovýtahu rozchechtal na celé kolo.

"Vyveďte loď ven z doku, poručíku Saavik," pokračoval Spock.

"Ano, pane. Pane Sulu, zpětný chod, prosím."

"Zpětný chod nastaven, poručíku."

"Je to vždy velký zážitek sledovat některého z vašich studentů, jak zkouší hranici svých možností," podotkl Spock.

"Souhlasíte, admirále?"

"Ale rozhodně, kapitáne. Jistá věc. Nakonec poprvé to je na celý život."

Na obrazovce se objevil kosmický dok, který se pomalu odsouval dozadu. Jak Saavik s Enterprise otáčela, smýkl se na stranu a zmizel jim z očí.

"Prosím, kupředu na jednu čtvrtinu výkonu raketového pohonu, kapitáne Sulu," ozvala se znovu Saavik.

Jim otevřel ústa, aby promluvil. Zhluboka se nadechl, ale znovu je zase zavřel. Založil si ruce za záda. McCoy se k němu naklonil.

"Hej, Jime," zašeptal, "nechceš něco na uklidnění?"

Kirk jen zavrtěl hlavou.

Loď zrychlila.

"Čtvrtina výkonu raketových motorů," hlásil Sulu a o chvíli později dodal, "trasa je volná."

Kirk si s úlevou tiše vydechl.

"Kurs, kapitáne?" optala se Saavik.

Spock se ohlédl po Kirkovi a nadzvedl obočí. "Dle vašeho uvážení, kapitáne," odpověděl Kirk.

Spockova tvář znovu nabrala onen výraz, který v McCoyovi posiloval podezření, že Vulkánec má o Kirka přinejmenším stejné obavy jako on sám.

"Někam pryč, poručíku Saavik." Kirk se zarazil.

"Pane?" Saavik se ohlédl.

"Někam pryč" byl obrat, který Jim Kirk použil, když se Enterprise naposledy nacházela pod jeho velením.

"Myslím, že rozkaz je 'kurs jakýkoli'" řekl Spock.

Jistě, pane," vyrazila ze sebe Saavik stále nechápajíc.

Ale McCoy viděl, že Jim pochopil.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Jakmile inspekce skončila, hodil Peter "levotočivý francouzský klíč" do bedny s nářadím a odkráčel do své kabiny. Měl zpoždění. Dávno se měl dostavit na hodinu matematiky. Zapojil malý počítač, zamkl dveře, otočil se a vrazil přímo do strýce Montgomeryho.

"Uh..." Peter se vypjal do pozoru a pozdravil. "Mám teď výcvik, pane, s vaším dovolením..."

"Zamítá se, kadete. Musím s tebou nejdřív mluvit."

"Ale pane, opozdím se!"

"Tak se opozdíš! Cos myslel tím výstupem?"

Ach bože, povzdechl si v duchu Peter. Už je to tady.

"Pane?" ptal se nevinně a hrál o čas.

"Neříkej mi pane, ty syčáku! Chtěls mě před admirálem uvést do rozpaků? Před samotným Jamesem Kirkem?"

"Nemusel jsi mu říkat, kdo jsem," ohradil se Peter. "Nikdo to nevěděl. Až teď."

"Ale, opravdu? Tak ty se stydíš, že jsi můj synovec?"

"Ty dobře víš, že ne! Jenom to vypadá, jako by si každý myslel, že jsem tu právě proto."

Montgomery Scott si skřížil ruce na prsou. "Tak ty si tak málo věříš?"

"Já chci mít na všem jen svůj řádný podíl," poznamenal Peter a vzápětí pochopil, že ani tahle slova nebyla ta pravá.

"Chápu," řekl strýc Montgomery. "Ne že bys nevěřil sám sobě, ale nevěříš mně. Myslíš si, že já ti dělám medvědí službu, když ti jde všechno hladce? Jestli si říkáš, že nemáš dost práce, postarám se, aby se to rychle změnilo."

Teď opravdu přijdu na matematiku pozdě, proběhlo Peterovi hlavou. Poručík Saavik zruší hodinu a navíc mi to bude trvat přinejmenším tři dni, než si strýce usmírím. Chlapče, stálo ti to za to?

Maně si vzpomněl na výraz v admirálově tváři, když mu podával francouzský klíč, a rozhodl se, že to za to určitě stálo. Bohužel ale ne, pokud šlo o strýce Montgomeryho.

"Víš, že si to nemyslím, strýčku," řekl Peter a snažil se ho uchlácholit.

"Tak teď je to 'strýček'! A přestaň odbíhat od tématu. Nevysvětli mi pohnutky svého chování."

"On si ze mě utahoval, aby viděl, jak jsem hloupý. Kdyby se to mělo stát, Dannan řikala..."

"Dannan!" zařval strýc Montgomery. "Tvoje sestra se mohla dostat do lochu už tolikrát, že by to nedokázal spočítat ani tvůj počítač. Neměl by sis brát svou sestru za vzor, není to pro tebe moc vhodný."

"Počkej chvilku," vykřikl Peter. "Dannan je... ona je..."

Byla pravda, že si s disciplínou hlavu příliš nelámala. A byla pravda i to, že ji málem vyhodili z Flotily. Ale i strýček Montgomery mu alespoň miliónkrát zdůrazňoval, že někdy musí člověk jednat z vlastní iniciativy. Což Dannan dělala. Ale to nevalilo. Dannan byla Peterova sestra a on ji zbožňoval.

"Nebudeš o ní takhle mluvit!"

"Budu o ní mluvit, jak uznám za vhodné, mladý pane! A ty mě poslechněš a budeš držet jazyk za zuby."

"Mohu už jít?" zeptal se tiše Peter. "Už mám pětiminutové zpoždění a poručík Saavik nebude čekat."

"To je další věc. Moc se kolem ní motáš. Myslíš, že nemá nic jiného na práci, než si všimnout pozorností takového cucáka?"

"Co má tohle znamenat?" tázal se Peter rozčileně.

"Jen si, chlapče, nedělej ze svého strýce blázný. Poznám, když se školák poprvé zamiluje, a vidí to i ostatní kolem. Moje rada je," pokračoval blahosklonně, "abys nenosil srdce na dlani."

"Ty nevíš, o čem mluvíš!"

"Ne? Tak běž, pane Vševede, když nehodláš poslouchat rady starších."

Peter vyběhl ven.

Saavik se dostavila na hodinu se zpožděním, protože inspekce spolu se startem lodě z doku posunuly obvyklý program. Překvapilo ji, když zjistila, že ani Peter tu ještě není. Možná přišel, a když ji nenašel, řekl si, že výcvikový let změní denní rutinu. Myslela si ale, že Peter počká alespoň dvě nebo tři minuty. Možná, že po inspekci ve strojně držel pan Scott svým svěřencům delší řeč.

Ano, mohlo to zabrat dost času, řikala si. Počkám.

Když Spock poprvé Saavik požádal, aby si vzala na starost výuku Petera Prestona v teoretické matematice, připravila se na neúspěch. Peter, kterému bylo čtrnáct, byl ve stejném věku jako Saavik, když na jejím domovském světě přistál vulkánský průzkumný tým.

Saavik měla silné obavy, že se neubrání srovnání okouzujícího a dobře vychovaného mladého Petera s bytostí, kterou na Hellguardu v jeho letech byla. Bála se, že mu bude závidět výhody šťastného dětství, které sama nikdy nezažila.

Obávala se i vlastního hněvu a reakce na všechny tyto skutečnosti.

Když to všechno kapitánovi vysvětlovala, poslouchal ji velice pozorně a s pochopením. Pak se omluvil, že se nevyjádřil dost jasně. Nejednalo se o žádost. Dal jí příkaz. Očekával tedy, že ho Saavik splní jako součást výcviku. Bezpodmínečná poslušnost byla nelogická, ale důvěra nezbytná. Kdyby Saavik za všechna ta léta, co Spocka znala, ho nakonec nepovažovala za důvěryhodnou osobu, mohla rozkaz odmítnout. Mnoho dalších a jiných cest výcviku a postupu před ní zůstávalo stále otevřených. Ale žádná jiná by ji neumožnila dále zůstat pod Spockovým velením. Spock byl členem průzkumné expedice na Hellguard. On sám přinutil ostatní Vulkánce, aby přijali odpovědnost za opuštěné obyvatele, i když měli mnoho logických námitek (a mnoho z nich i nevyslovené omluvy), aby se nevíтанě odpovědnosti zbavili. Saavik vděčila za svůj život civilizované bytosti a možná za život sám Spockově intervenci. Na Hellguardu umírali lidé velmi mladí a často brutálním způsobem.

Proto rozkazu uposlechl.

Saavik zaslechla, jak Peter utíká po chodbě. Vrazil do místnosti, zadýchaný a rozčilený.

"Velmi se omlouvám, že jsem se opozdil," řekl. "Přiběhl jsem tak rychle, jak jsem mohl. Nečekal jsem... že počkáte."

"I já jsem se opozdila," připustila. "Myslela jsem si, že vás zdržela inspekce zrovna jako mě." Saavik chtěla být k sobě poctivá. Jedním z důvodů, proč počkala, bylo, že čas strávený výukou mladého kadeta byl velmi příjemný. Peter byl inteligentní a rychlý. A i když se od sebe věkem lišili - Peter stále ještě zůstal dítětem, zatímco ona už byla dospělou ženou - rozdíl mezi nimi nebyl ve skutečnosti víc jak šest let.

"No...určitým způsobem."

"Jste připraven na dnešní hodinu?"

"Řekl bych, že ano," pronesl trochu nejistě. "Připravil jsem si projekci n-dimenzionálního hyperplánu do n-1 rozměrného prostoru, ale při jejich průniku jsem se trochu zamotal."

Saavik propojila Peterův malý počítač s větším monitorem. "Podíváme se na to místo, kde jste se začal zamotávat." Když si prohlížela Petrovu práci, zamyslela se nad svým chybným předpokladem, jak bude reagovat, až Petera uvidí. Nic mu nezáviděla, spíše pociťovala hluboké uspokojení, když viděla, jak bylo její dětství nenormální na rozdíl od vesmíru kolem. Byla to tvrdá existence, ale přírodní zákony to nevyžadovaly.

Naučila se od Petera přinejmenším tolik, jako on od ní. Byly to hodiny o radosti ze života a možnosti štěstí. Hodiny, při kterých měla mnohem větší potěšení z rozhovorů, než kdy zažila při diskusi se Spockem, a dokonce se mu o tom ani nezmínila.

Ale kapitán byl vyžralou osobností mnohem chápavější, než by se dalo soudit z jeho vulkánského zevnějšku. Možná jí nedal, jak se obávala, tenhle úkol proto, aby vyzkoušel její sebeovládání. Možná se u Petera učila právě to, co měl Spock v úmyslu.

"Tady, Petře," oznámila, "zde je ten problém." Ukázala na omyl v rovnici.

"Ale?"

Němé zíral na monitor a jeho duch byl vzdálen o celé tisíce světelných let.

"Ty potíže," řekla. "Je to tady."

"Aha. Jistě, v pořádku." Podíval se, zamrkal a nic neřekl.

"Petře, co se děje?"

"Hm, nic."

Saavik se na chvíli odmlčela. Peter se nervózně pohnul.

"Petře," řekla Saavik, "víte, že mám občas potíže s chápáním lidských reakcí. Musím se učit. Jestli je všechno v pořádku, pak budu mít problém s určením pocitu, proč jsem si myslela, že tomu tak není."

"Někdy to jsou věci, o kterých lidé nechtějí mluvit."

"Nechci se míchat do vašeho soukromí. Ale jestli je vše v pořádku, pak musím změnit ve svých analýzách lidského chování velké množství kritérií."

Zhluboka se nadechl. "Ano, něco se stalo."

"Nemusíte mi říkat, co to je," opáčila Saavik.

"Mohu, když chci?"

"Jistě, jestli to je vaše přání..."

Zaváhal, jako by si chtěl nejdříve utřídit myšlenky. "Nu," potřásl hlavou, "střetl jsem se s korvetním kapitánem Scottem."

"Střetl!" pronesla Saavik se zřejmým znepokojením.

"Ne že bychom se bili, nic takového. Ale děsné na mě vriskal."

"Petře, myslím, že by bylo lepší, kdybyste o svém představeném takhle nemluvil."

"Ano, máte pravdu, ale on to dělá celý život. Vím to, on je totiž můj strýc."

"Oh," uniklo udivené Saavik z úst.

"Nikomu na lodi jsem se o tom nikdy nezmínil. A on to teď začne přede všemi roztrubovat. Řekl to admirálovi - to je jedna z věcí, která mě naštvala." Zastavil se, zhluboka se nadechl a zavrtěl hlavou. "Ale..."

Saavik tiše vyčkávala.

Peter se na ni podíval, začervenal se a rychle se odvrátil. "Říkal, že máte mnohem lepší věci na práci, než abych se kolem vás motal. Také řekl, že jsem jako mor... říkal, že já... To nevadí. Je to příliš hloupé. Říkal, že si asi myslíte, že trpím."

"První poznámka není pravdivá, a druhá je zase nesmyslná."

"Chcete říct, že vám nevadí, když mi dáváte hodiny matematiky?"

"Naopak, těší mě to."

"Nejsem pro vás něco jako mor?"

"Hloupost, opravdu ne."

"To jsem rád," oddechl si Peter. "Myslí si...že jsem se choval... hloupě. Smál se mi."

"Zasloužíte si něco lepšího než výsměch."

Cítil se pokořený a Saavik to vycítila. O pocitu pokoření toho věděla opravdu mnoho. Nechtěla by to učit někoho jiného. Ráda by znala způsob, jak ulehčit jeho trápení, ale byla zmatená stejně jako Peter.

"Petře," pronesla, "nemohu vyřešit váš spor se strýcem. Mohu vám jen říci, že když jsem byla ještě dítě, přála jsem si něco, co jsem nedokázala pojmenovat. Pak jsem si ten výraz našla. Bylo to slovo "přítel". Našla jsem lidi, které jsem mohla obdivovat a kterých jsem si mohla i vážit. Ale nikdy jsem nenašla přítele. Až teď."

Vzhlédl. "Myslíte - mě?"

"Ano."

Kupodivu mu do očí vhrkly slzy.

Pavel Chekov vykřikl.

Nic se nestalo.

Mysl a paměť měl ostrou a jasnou. Nezvykle jasně vnímal vše, co se dělo na velitelském můstku Reliant. Joachim vedle něj u kormidla, Terrell stojící ztuhle na místě prvního důstojníka a Khan.

Khan se opřel v kapitánském křesle. Obrazovka ukazovala celou planetu Alfa Ceti V., jak se glóbus mění na pouhý disk, pak v pouhou tečku, až posléze úplně zmizela z dohledu. Reliant přešla na nadsvětelnou rychlost a samotná hvězda soustavy Alfa Ceti se zmenšila do malého bodu, který se ztratil na pozadí hvězdného pole.

"Udržovat kurs," přikázal Joachim. "Všechny systémy fungují normálně."

"Bylo to od vás velice milé, že jste mě vzal na loď tak podobnou Enterprise, pane Chekove," řekl Khan.

Před patnácti lety se Khan Singh dostal k technickým datům Enterprise. Zřejmě si zapamatoval při letmém pohledu každou stránku manuálu. Pokud mohl Chekov posoudit, pamatoval si Khan perfektně všechny informace až do dnešního dne. Se získanými znalostmi a Terrellem pod svou kontrolou neměl Khan nejmenších potíží, aby se zmocnil celé Reliant. Většina posádky si neuvědomila, že něco neklape, než se jich Khanovi lidé zmocnili jednoho po druhém, uvěznil je a nakonec transportovali na povrch Alfa Ceti V.

Na lodi zůstala jen osádka strojovny, pracující v jednom sehraném týmu mezi sebou, i s úhoří.

Ze tří stovek lidí našel Khan jen desítku vzpurných jedinců, které musel zabít.

"Pane Chekove, rád bych vám položil několik otázek."

"Neodpovídej mu, mlč."

"Ano."

Otázky začaly.

A odpovídal. Uvnitř hlavy řval, cítil, jak se tvor zmítá v lebeční dutině. A odpovídal.

Terrella vyslychal Khan jen velice krátce. Ale zato mu činilo velké potěšení tahat informace z Chekova. Když skončil, znal dopodrobna každický detail z těch několika mála informací o tajemném projektu Genesis. Věděl, kde už byli, věděl, kam mají letět a věděl, že se mají hlásit doktorce Marcusové.

"Velmi dobře, pane Chekove. Jsem s vámi spokojen. Ale řekněte mi ještě jednu věc. Mohl by být do toho vašeho projektu zatažen můj starý přítel admirál Kirk?"

"Ne."

"Víš o něm?"

"Nemám tušení."

S nádechem ostrého tónu se Khan zeptal: "Mohl bys o tom něco zjistit?"

Kirk byl členem generálního štábu Flotily a měl přístup ke všem utajovaným informacím, o které by projevil zájem. Chekov se zoufale snažil tuto informaci před Khanem zamlčet. Jeho mozek pracoval tak dobře a rychle, že věděl bez jakýchkoliv pochyb, co Khan zamýšlí. Věděl to a velmi se toho bál.

"Odpovězte, pane Chekove."

"Ano."

Khan se tiše uchechtl. Znělo to jako pohlazení.

"Joachime, příteli, změň kurs. Navštívíme Regulus I."

"Můj pane...!" Joachim se postavil proti vůdci. V hlase mu zazněl protest.

"Nevyhovuje ti to?"

"Khane Singhu, jsem s tebou. My všichni jsme s tebou. Ale jsme volní. Na ten okamžik jsme čekali přes dvě stě let. Máme loď, můžeme letět, kam chceme..."

"Před patnácti lety jsem něco slíbil, Joachime. Byl jsi svědkem mé přísahy a i pak, když jsem ji opakoval. Dokud nedodržím slovo vůči sobě a své ženě, nebudu volný."

"Khane, můj pane, ona si přeci nikdy nepřála pomstu."

"Překračuješ své meze, Joachime," pronesl Khan se zjevnou výhrůžkou v hlase.

Mladší muž se nadechl, ale pokračoval. "Unikl jsi z vězení, které ti uchystal James Kirk. Dokázal jsi, že tě nemůže zadržet. Khane, vyhrál jsi!"

"On mě pokouší, Joachime. A já ho dostanu."

Oba muži se dlouze pozorovali. Pak se Joachim oťrásl a odvrátil pohled.

"Za patnáct let je tohle jediná věc, kterou pro sebe žádám, Joachime," pokračoval Khan. "Nemohu začít nový život, dokud tuhle záležitost nevyřídím. Já vím, že mě máš rád, příteli. Ale pokud cítíš, že nemám právo něco takového žádat, řekni to. Zprostím tě přísahy, kterou jsi mi dal."

"Nikdy své slovo neporuším, můj pane."

Khan Singh přikývl. "Regulus I., Joachime," řekl jemně.

"Ano, Khane."

"To je ono," řekla Carol Marcusová hlavnímu computeru. "Genesis osm dva osm čárka SBR. Konec editace. Uložit."

"Provedu," potvrdil počítač.

Carol nevěřícně vydechla. Konečně hotovo!

"Hrubá chyba," oznámil lhostejný hlas počítače. "Kapacita paměti vyčerpána."

"Co tím myslíš, vyčerpána paměť?" Přezkoušela volnou kapacitu paměti včerejší den.

Ten zatracený stroj ji začal recitovat podrobné vysvětlení funkce periferní paměti. "Paměť se zaplní, když velikost souboru v RAM..."

"Oh, mlč," přerušila ho Carol.

"Provedu."

"Hrome! Davide, myslela jsem, že připojíš k Obludě další paměti!"

Všechny zdejší počítače ukládaly informace do magnetických bublinových pamětí v maticích uložených v tekutém vodíku o teplotě blízké absolutní nule. Bylo to účinné, rychlé a objem paměti byl neobvykle velký. Ale od samého

počátku se Genesis nedostávala potřebná kapacita pro ukládání dat. Programy se soubory byly tak rozsáhlé, že každý další dílek paměti se zaplnil téměř v tom samém okamžiku, kdy ho připojili k počítači. Nekritičtější část byla Obluda, hlavní počítač. Byl řádově rychlejší než ostatní počítače na stanici a samozřejmě ho chtěl každý používat.

David k ní okamžitě přispěchal. "Ale já jsem to přece udělal," divil se. "Musel jsem sice zároveň instalovat novou matici, ale přesto jsem to stihl. To už jsou plné?"

"On to říká."

Zamračil se a rozhlédl se po laboratoři.

"Má tu někdo uloženo něco, čeho se hodlá zbavit?"

Jedda měl rychlé reakce, zatvářil se zděšeně. "Jestli mi smažete má kvantová data, strašně mi to zavaříte."

"Já nechci nic smazat," řekla Carol, "ale strávila jsem šest týdnů, abych si vytvořila prostor v paměti a také ho nutně potřebuji."

U vedlejšího laboratorního stolu pohlédl Del March na Vance Madisona. Vance se zašklebil a Carol ho přitom přistihla.

"No dobře, chlapi," řekla Carol. "Dele, už jsi zase používal mou bublinu?"

Del provinile svěsil hlavu. Vance vzápětí následoval jeho příkladu. Jsou jako dvě děti, prolétlo Carol hlavou. Děti? Ale ano, jsou to děti. Byli jen o několik málo let starší než David.

"Bože můj, Carol," hájil se Del, "vždyť se jednalo jen o malý..."

"Dele, na Spacelabu by mělo být třiadevadesát počítačů. To jste museli dát tu svou novou hru na hlavní mašinu?"

"Hraje se s ním o trochu líp," poznamenal Vance tichým, nádherným hlasem.

"Na ničem jiném se Lov na Tupíma nedá hrát," vysvětloval Del. "Měla by ses podívat, co jsme s tím provedli. Objevila se tam černá díra s akrečním diskem, která se k tobě přitáhne a sežere tě. Grafika je fantastická. A když už to říkám já."

Kdybychom tak měli k dispozici třidimenzionální displej..."

"Proč já se tím zabývám?" zasténala Carol. Odpověď byla jednoduchá: Vance Madison a Del March byli ve svém oboru dva nejlepší kvarkoví chemici. Když pracovali v týmu, jejich talenty se nejen spojovaly, ale i násobily. Při každém článku, který vydali, se jim dostalo mnoha pozvání na spoustu vědeckých konferencí. Genesis měla štěstí, že pro ni pracovali. A Carol to dobře věděla.

Oba mladí vědci si spolu stejně dobře hráli, jako pracovali. Bohužel milovali počítačové hry. Del se ji jednou pokoušel přemluvit, aby si s nimi zahrála. Nejenže projevila naprostý nezájem, ale bylo jí to i bytostně cizí.

"Jaké je jméno souboru?" zeptala se. Byla příliš unavená, aby v ní zbyl kousek trpělivosti. Obrátila se zpět k pultu.

"Připrav výmaz souboru," přikázala počítači.

"Provedu," odpověděl.

"Nenič to, Carol," prosil Del. "No tak, dej nám šanci."

Nejraději by to zlikvidovala. Delova posedlost ji rozčilovala nejvíc, když byla unavená.

"Teď už si dáme pozor, Carol," ujišťoval ji Vance. "Slibuji."

Vance nikdy neřikal nic, co by nemyslel vážně. Carol se vzdala.

"Tak dobře. Jak se jmenuje ten soubor?"

"LT," odpověděl Del.

"Není tam také nějaké PT?" vyptával se David.

Del se mile usmál. Carol zapojila jeden z menších laboratorních počítačů.

"Carol," ozval se Del. "Myslím, že se to tam asi nevejde."

"Jak je to velké?"

"Hm... něco kolem padesáti mega."

"Kriste na nebesích!" zvolal David. "To je ten program, co spolkl Saturna."

"Mnoho jsme do něj přidali od doby, co jste ho hrál naposledy," ohradil se Del.

"Já? Nikdy počítačové hry nehraju!"

Vance se uchechtl. David zrudl. Carol konečně našla na periferní paměti dostatečný úložný prostor a program do něj přetáhla.

"Tak dobře, dvojčata." Ráda si z nich tím oslovením utahovala. Vance byl dva metry vysoký, štíhlý, černovlasý, dobře stavěný a klidný, zatímco Del byl o dobrých třicet centimetrů menší, podsaditý, plavý a hlavně temperamentní.

"Děkuji, Carol," usmál se na ni Vance.

Jedda si spokojeně skřížil ruce na prsou. "Takže má data jsou na jeden den v bezpečí."

"V bezpečí a dobře uložená."

Ozval se signál vysílačky, a tak k ní přistoupil.

Carol znovu uložila program Genesis.

"Ano," pronesl počítač a o chvíli později dodal: "Příkaz?"

Carol ulehčeně vydechla. "Převést do operační paměti celý program Genesis."

Chvilková pauza.

"Provedu."

"A spust' ho."

"Provedu."

"A teď budeme čekat," řekla Carol.

"Carol," otočil se Jedda od vysílačky, "mám tu Reliant." Rychle vstala. Všichni se shlukli u vysílačky. Jedda zapnul obrazovku.

"Reliant volá Spacelab. Spacelab, ozvi se."

"Zde Spacelab, korvetní kapitáne Chekove. Pokračujte."

"Doktorko Marcusová, v pořádku. Letíme k Regulu. Náš cíl je vzdálen tři dny."

"Tři dny? Proč tak brzo? A co jste našli na Alfa Ceti V.?"

Chekov zíral z obrazovky. Není něco v pořádku? Carol se divila. Na hyperkanálu se prodlení nemohlo vyskytnout.

"Stalo se něco? Pavle, slyšíte mě? Stalo se něco?"

"Ne, nic, doktorko. Všechno proběhlo dobře. Alfa Ceti VI. byla vyražena."

"Otevřete pivo!" řekl Del.

"Ale co to..."

Chekov ji přerušil. "Máme nové příkazy, paní doktorko. Po přiletu na Spacelab převezmeme veškerý materiál, který se týká projektu Genesis, do péče armády."

"Do prdele!" ulevil si David.

"Psst, Davide," tišila ho Carol automaticky. "Korvetní kapitáne Chekove, to je proti předpisům. Kdo vydal takový příkaz?"

"Velitelství Flotily, doktorko Marcusová. Přimo od generálního štábu."

"To je civilní projekt! Je to můj projekt..."

"Mám své příkazy."

"Který oprýmkovaný blbec vydal ten rozkaz?" zařval David. Chekov se na chvíli odvrátil od obrazovky, ale pak se opět otočil zpět.

"Admirál James T. Kirk."

Carol cítila, jak jí z tváře zmizela všechna krev.

David ji odstrčil a protlačil se k obrazovce.

"Já jsem věděl, že se o to pokusíte!" vykřikl. "Když někdo něco vymyslí, tak už se nemůžete dočkat, až se toho zmocníte a budete tím zabíjet lidi!" Natáhl se k vysílačce, aby ji vypnul.

Carol ho uchopila za ruku. Musíš se držet zpátky, říkala si. A zhluboka se nadechnout.

"Korvetní kapitáne Chekove, ten rozkaz je neplatný. Nedovolím žádné vojenské osobě přístup k výsledkům své práce."

Chekov se znovu odmlčel a odvrátil se.

Co se to tam děje, vrtalo Carol v hlavě.

"Je mi líto, že to tak berete, paní doktorko," řekl Chekov. "Rozkazy byly potvrzeny. Připravte vše, abyste nám za tři dny, až přiletíme na stanici, předala všechny materiály projektu Genesis. Reliant, konec."

Naklonil se, dopředu a spojení se přerušilo.

Na Spacelabu začali mluvit všichni najednou.

"Budete, prosím vás, zticha?" ozvala se Carol. "Nemohu v tom hluku ani myslet!"

Všichni postupně umlkli.

"Je to určitě omyl," pokračovala Carol.

"Omyl! Proboha, matko! Jaký omyl? Poslali na nás dokonce loď. "K vaší dispozici", cha!"

"Spíše oni budou disponovat námi," poznamenal Jedda."

"Davide..."

"A znáte nějaký lepší způsob, jak dohlížet na naší práci? Stačilo počkat, až budou všichni na dovolené, pak sem vtrhnout a postavit se jim můžeme jen my."

"Ale..."

"Myslí si, že jsme jenom pouhé loutky."

"Davide, nech toho! Vždycky jsi obviňoval armádu z paranoie. Co si myslíš, že děláš? Flotila udržovala mír po sto let..."

Nastalo ticho. David nemohl popřít, co vyřkla. Ale současně Carol nemohla vysvětlit, co se stalo.

"Omyl nebo ne," řekl Vance. "Jestli dostanou Genesis, těžko nám ji pak vrátí zpět."

"Máte pravdu," souhlasila Carol a chvíli přemýšlela. "Tak dobře, dejte si všichni dohromady své věci. Začněte s poznámkami z laboratoří a práce, kterou jsme tady udělali. Jeddo, Zinaida spí?" Carol věděla, že Zinaida, matematicka projektu Genesis, pracovala na základních rovnicích až do brzkého rána.

"Spala, když jsem odcházel."

Zinaida byla jako Jedda Delt'anka. Delt'ani měli sklon pracovat i cestovat ve skupinách, nebo alespoň v párech, protože samotný Delt'an se cítil velmi izolovaný. Potřebovali emocionální a fyzickou blízkost s takovou naléhavostí, že žádná jiná rozumná bytost by s nimi nemohla žít v intimním svazku.

"Dobře, tak ji vzbud'. Vanci Dele, vy počítačové čarodějové, potřebuji, abyste převedli všechna data z počítače na přenosná média, protože každé další soubory nebo programy, které nemůžeme přenést, musíme zlikvidovat, včetně LT i PT. Dejte se do práce."

"Ale kam půjdeme?" ptal se Del.

"To musíme my vědět a Reliant zjistit. Máme na to ale pouhé tři dny. Nesmíme ztrácet čas."

Dveře turbovýtahu se začaly zavírat. "Počkejte, prosím!"

"Zastavit!" pronesl Kirk směrem k senzoru. Dveře se otevřely.

Poručík Saavik se vtlačila dovnitř.

"Děkuji, pane."

"Bylo mi potěšením, poručíku."

Upřeně se na něj zahleděla. Kirk pocítil záchvěv nejistoty.

"Admirále," zeptala se náhle, "mohu mluvit?"

"Poručíku," řekl Kirk, "myslím, že vyjadřování vám nečiní problémy."

"Promiňte, pane?"

"To nic. Co jste mi chtěla sdělit?"

"Chtěla jsem se poptat na vysoké známkování výkonnosti."

"Zasloužila jste si je."

"Já si to nemyslím."

"Kvůli výsledkům na Kobayashi Maru?"

"Nedokázala jsem nastalou situaci vyřešit," řekla Saavik.

"Nemohla jste. Řešení neexistuje. Je to test charakteru." Chvilí nad tím sdělením rozvažovala.

"Byl test součástí vašeho výcviku, admirále?"

"Jistě, že byl," potvrzoval Jim-Kirk s úsměvem.

"Mohu se zeptat, jak jste jednal?"

"Můžete se zeptat, poručíku," zasmál se Kirk.

Zarazila se.

"To byl jen vtip, poručíku," pokračoval Kirk.

"Admirále," pronesla opatrně. "Vtipy, které dělají lidské bytosti, se mohou značně lišit od těch, které dělám já."

"Jaký druh vtipů máte na mysli?"

"Romulanské," odpověděla.

Ty to opravdu chceš vědět, přemítal Jim Kirk. Ale ne, nechceš to vědět!

"Vaše koncepce, admirále," řekla Saavik, "lidská koncepce se jeví mnohem složitější a komplexnější."

Zásah, uznal v duchu. Bože, je nádherná.

Dávej si pozor, napomenul se a sarkasticky dodal - jsi admirál.

"Dobře, poručíku, učíme se potřebnému jednání."

Ani na to nereagovala. Rozhodl se změnit téma.

"Poručíku, chcete slyšet mou radu?"

"Ano," odpověděla s podivným podtónem v hlase.

"Můžete složit test víckrát než jednou. Když nejste spokojena se svým výkonem, měla byste ho udělat znovu."

Výtah zpomalil a zastavil. Dveře se otevřely a doktor McCoy, který před nimi netrpělivě přešlapoval, vstoupil dovnitř.

Všechna ta vylepšení a opravy, pomyslel si, a co z toho je? Všechno je pomalejší.

"Kdo zdržoval ten zatracený výtah? Ach!" řekl, když spatřil Kirka a Saavik. "Nazdar."

"Děkuji, admirále," poděkovala Saavik, když vystupovala z výtahu. "Vážím si vaší rady. Dobrý den, doktore."

Dveře se zase zavřely.

Jim neřikal nic a lhostejně zíral na strop.

Skvěle imituje zlého představeného, pozvedl McCoy obočí: "Ona změnila účes?"

"Říkám..."

"Slyšel jsem, Kostro. Už bys mohl dospět, ne?"

Nu, pomyslel si McCoy, to už je nějaká změna. Třeba ne k lepšímu, ale je to změna.

"Skvělý nápoj, to romulanské pivo," poznamenal sarkasticky McCoy.

Kirk se probral ze zamyšlení. "Povzbuzuje to paměť," řekl.

"Jo-?"

"Připomnělo mi, proč ho nikdy nepiju."

"To je vděk..."

"Admirál Kirk," ozval se z interkomu Uhuřin hlas. "Naléhavá zpráva pro admirála Kirka."

Jim přistoupil k interkomu. "Tady Kirk."

"Pane, volá vás Spacelab u Regulu I. Spěšně. Doktorka Carol Marcusová."

Jim hleděl před sebe.

Carol Marcusová? pomyslel si McCoy. Carol Marcusová?

"Hmm...Uhuro, přepojte mi to do mé kabiny," řekl Jim.

"Ano, pane."

Vypnul interkom a hleděl na McCoye s určitou nechutí, jako by ho iritovala přítomnost svědka jeho reakce.

"Ale, ale," řekl McCoy, "nemusí zrovna pršet, jen..."

"Jsi ty ale doktor," zavrčel nazlobeně Jim. "Právě ty bys měl spíše než ostatní lidi vědět, jak je nebezpečné otvírání starých ran."

Dveře výtahu se rozestoupily a Kirk se vyřítel ven.

"Promiň," řekl McCoy, když už se dveře dávno zavřely. Dobrá, ty starý rodinný lékař, říkal si, píchání do vosího hnízda není to pravé. Jestli ho chceš z toho dostat, musíš změnit metody.

Na druhé straně bude záležet i na tom, čeho se to volání bude týkat, pomyslel si McCoy. Třeba to bude nutné.

Jim Kirk kráčel chodbou Enterprise a snažil se usilovně udržet navenek klidnou tvář. Carol Marcusová? Po všech těch letech? Děje se asi něco opravdu vážného, když ho volala. A co to, proboha, bylo s McCoyem? Každé slovo, které doktor pronesl během posledních třech dnů, rylo do jeho nitra, jako by se snažil cosi odkrýt.

Vběhl do kabiny a zapjal obrazovku. "Doktorka Marcusová, admirále," řekla Uhura.

Obrazovka byla zasněžená a chvěla se. Na okamžik zahlédl Carolinu tvář, která se znovu roztříštila do mnoha chvějících se bodů.

"Uhuro, nemůžete zesílit přijímaný signál?"

"Snažím se, ale přichází značně poškozený."

"...Jime... slyšíš mě? Můžeš..."
Jediné, co zřetelně slyšel, bylo Carolino rozčilení a hněv.
"Neslyším tvou zprávu, Carol. Oč jde? Co se stalo?"
"...neslyším tě."
"Carol, co se děje?" Stále to opakoval a doufal, že z jeho volání uslyší dost, aby sama zopakovala svou otázku.
"...snažíš... vzít nám Genesis..."
"Cože?" zvolal překvapeně. "Vzít Genesis? Kdo? Kdo bere Genesis?"
"...neslyším tě... nařídil jsi..."
"Co nařídil? Carol, kdo bere Genesis?"
Vysílání se na okamžik zlepšilo. "Jime, zruš ten rozkaz." Znovu se objevily poruchy. "...žádné právo... nepřipustím..."
"Carol!"
"Jime, prosím, pomoz mi. Nevěřím..."
Obraz se znovu rozsypal a už se nevyjasnil. Jim udeřil vztekle rukou do okraje obrazovky.
"Uhuro, co se stalo? Sakra!"
"Je mi líto, pane. Už nepřijímám další signály. Jsou rušené přímo u zdroje."
"Rušené?"
"To ukazují mé přístroje, admirále."
"Hrome!" zanařoval Jim. "Korvetní kapitáne, upozorněte štáb Flotily. Chci mluvit s velením."
"Ano, pane."
Jim Kirk vstoupil na můstek.
"Pane Sulu," přikázal, "vypněte raketové motory."
Sulu uposlechl: "Vypnout motory."
Posádka můstku vyčkávala, vyvedená z míry.
"Zachytili jsme nouzové volání," pronesl Kirk ztěžka. "Na základě rozkazu velení Flotily přebírám dočasně velení nad Enterprise. Službu konající důstojník to zaznamená do lodního deníku. Pane Sulu, zadejte nový kurs - Regulus I., Spacelab." Zarazil se, jako by čekal nějakou námitku nebo argument. Nikdo ale nepronesl žádné slovo. Zavolal interkomem stroje. "Pane Scotte."
"Ano, pane?"
"Přejdeme okamžitě na nadsvětelnou rychlost."
"Ano, pane."
"Kurs na Spacelab zadán do počítače, admirále," ozval se pan Sulu.
"Stroje, zapojte nadsvětelné motory."
"Připravte na nadsvětelnou rychlost," přikázala Saavik. V hlase jí znělo napětí a stín podezření. Jen pohled, který kapitán Spock upíral na toho člověka, jí zabránil ve vzpouře. Převedla loď na režim nadsvětelného letu.
"Hotovo, pane," oznámil pan Sulu.
"Pátá rychlost, pane Sulu."
Loď se napjala ke skoku a vyrazila.
Kirk vešel zpátky do výtahu a zmizel.

Spock ležel ve své kabině na desce z vyleštěné vulkánské žuly, která mu sloužila jako meditační kámen. Připravoval se na přestup z lehkého transu do mnohem hlubšího, když ucítil, že Enterprise zrychluje na nadsvětelnou rychlost. Okamžitě se probрал k plnému vědomí. O chvíli později zaslechl někoho u dveří do kabiny.
"Vstupte," pronesl tiše. Posadil se.
Jim Kirk vstoupil do místnosti, bokem se opřel o leštěný kámen a zahleděl se na podlahu.
"Spocku, máme problém."
Spock nadzvedl obočí.
"Něco se stalo na Regulu I. Dostali jsem rozkaz, abychom to vyšetřili."
"Problémy na Spacelabu?"
"Vypadá to tak." Pozvedl hlavu. "Spocku, řekl jsem Flotile, že na palubě máme jen skupinku dětí. Ale jsme jediná volná loď v tomto oktantu. Pokud je něco v nepořádku... Spocku, jak dobří jsou vaši kadeti doopravdy? Co se stane, jestli se dostaneme do skutečných problémů?"
"Jsou to živé bytosti, admirále. A všechny živé bytosti mají své určité vlastnosti." Odmlčel se. "Loď je samozřejmě vaše."
"Spocku... už jsem změnil kurs Enterprise. Čas nás tlačí, musíme si pospíšet..."
"Předpokládám, že čas, o kterém mluvíte, činí dvě minuty a třináct sekund, od té doby, co loď překročila nadsvětelnou rychlost."
Kirk se provinile usmál: "Já vím, měl jsem nejdříve přijít sem..."
"Admirále, mohu jen opakovat: loď je vaše. Já jsem učitel. Teď už se nejedná o výcvikový let, ale o řádný úkol. Je logické, když důstojník s nejvyšší hodností převezme velení."
"Ale třeba o nic nejde. To vysílání bylo silně rušené. Pokud vy... jako kapitán... mě vezmete na Regulus..."
"Vycházíte ze špatných předpokladů. Jsem Vulkánec. Mého ega se to nedotklo."
Jim Kirk na něj pohlédl se zvláštním výrazem v obličeji. "A teď mi řeknete, že vaše jednání určuje pouze logika."
"Musím vám snad připomínat něco, co dobře znáte?" Odmlčel se. "Logika také ukazuje, že jste se zmýlil, když jste přijal povýšení. Jste tím, čím jste býval - velitelem kosmické lodi. Všechno ostatní je jen balast."

Kirk se zašklebil. "Nechtěl bych se s vámi přít."

"To je moudré." Spock vstal. "V případě, že okolnosti by byly jiné, logika by pořád říkala, že zájem většiny je nadřazen zájmu menšiny."

"Nebo jednotlivce?"

"Admirále..." řekl Spock. Zarazil se, ale opět začal. "Jíme, jste můj představený. Ale jste také můj přítel. A já jsem vždy byl a pořád zůstávám vaším. Nabízím vám pravdu, tak jak ji vidím, pro sebe i pro vás."

"Spocku," pronesl tiše Kirk. Vztáhl ruku.

Spock se stáhl zpět do sebe.

Kirk tu změnu respektoval. Nechal ruku klesnout.

"Přijdete na můstek? Nenamáhal jsem se s podrobnějším vysvětlováním a vaši studenti si lámou hlavu, jestli jsem se nezbouřil."

"Ano, admirále. Ale snad bychom měli nejdříve promluvit s panem Scottem, aby mohl vysvětlit nastalou situaci i svým kadetům."

Toho dne v době oběda zašla Saavik do bistra a stoupla si do řady. Všichni její spolužáci kolem rozvažovali nad náhlou změnou plánu, nad novým kursem Enterprise a nad překvapivým činem admirála Kirka, když převzal velení na lodi. Také Saavik ty překvapivé změny udivily. Přiklonila se k názoru, že se ve skutečnosti jedná jen o další výcvikovou simulaci, ale mnohem dokonalejší.

Několik minut po admirálově příkazu se kapitán Spock vrátil na můstek v Kirkově doprovodu. Ujistil posádku, že Kirkův čin se děje s jeho souhlasem. Ale Saavik pořád cítila určitou nejistotu. Chvilí rozvažovala, co si má vybrat k obědu. Ráda by si dala tatarský biftek, ale kapitán považoval konzumaci masa, ještě k tomu syrového, v nejlepším případě za necivilizované jednání. Proto si obvykle vybírala něco jiného, když měla jíst v jeho společnosti. Dlouho se pokoušela přiblížit k vulkánskému ideálu - vegetariánství, ale dosáhla jen toho, že jí bylo několikrát značně nevolno. Zvolila kompromisní řešení. Vybrala si vaječnou misu, kterou ochutila velkým množstvím sezamového oleje a pippali, druhem velmi ostrého koření. Peterovi Prestonovi zachutnalo a Saavik ho nevarovala, aby ho používal jen velmi zřídka. Neměla ponětí, jaký bude mít účinek na lidský organismus. Když přestal kašlat, pít vodu a začal opět mluvit, popsal to jako jakousi, kombinaci destilovaného chilli a nukleárního štěpení.

Napadlo ji, kde je Peter. Občas jedli spolu. I když měl teď přestávku na oběd, v jídelně nebyl.

Saavik se zastavila, u stolu kapitána Spocka. Jedl salát.

"Mohu se k vám připojit, pane?"

"Jistě, poručíku."

Posadila se a lámala si hlavu nad vhodným tónem, jakým by mohla vyjádřit své znepokojení z toho, že admirál Kirk převzal velení na Enterprise.

"Poručíku," ozval se Spock. "Jak pokračují hodiny pana Prestona?"

"Proč... velmi dobře, pane. Je to výborný žák a má skutečný vztah k tématu."

"Napadlo mě, že by se mu ta práce mohla zdát až příliš těžká."

"Nevšimla jsem si ničeho, co by tomu nasvědčovalo, kapitáne."

"Ale pan Scott mě požádal, abych zastavil výuku pana Prestona."

"Proč?" divila se Saavik.

"Vysvětloval to tím, že potřebuje Prestonovu pomoc při ošetřování strojů."

"Všechny stroje fungovaly po komplexní zkoušce na sto patnáct procent," namítla Saavik.

"Právě," řekl Spock. "Uvažoval jsem o dalším vysvětlení. Třeba je za tím snaha pana Scotta uchránit Prestona před přepracováním."

Saavik zavrtěla hlavou. "Především se, kapitáne, domnívám, že se Peter cítí v mé společnosti natolik dobře, aby mi řekl, kdybych na něj navalila příliš..."

"Navalila?"

"Přetížila ho prací. Promiňte, pane. Nechtěla jsem se vyjádřit nepřesně."

"To nebyla kritika, poručíku. Váš pokrok v jednání s lidskými bytostmi může pokračovat jen tehdy, když se zároveň naučíte jejich idiomům."

Saavik si porovnála podivnou žádost pana Scotta a předchozí rozhovor s Peterem. "Myslím, že vím, proč pan Scott zrušil výuku kadeta Prestona pod mým velením."

Vysvětlila Spockovi, co se stalo.

Ten se zamyslel. "To jednání mi připadá poněkud přemrštěné. Pan Scott si určitě uvědomuje, že správná výuka stojí za veškeré nepříjemnosti - pro studenta, i jeho učitele. Říkal pan Preston ještě něco jiného?"

"Část z toho už nechtěl zopakovat. Řekl jen, že to bylo... příliš hloupé. Byl v rozpacích."

"Vskutku?" Spock snědl několik soust salátu. Saavik ochutnala svůj oběd. Přidala další pippali.

"Saavik," zeptal se Spock, "projevil k vám kadet nějaké známky hlubších citů?"

"Co tím myslíte, pane?"

"Dal vám najevo svou náklonnost?"

"Dalo by se to tak říct, kapitáne. Myslím, že se mu velmi ulevilo, když jsem ho ujistila, že ho za žádný "mor" nepovažuji. A musím se přiznat..." dodala neochotně, "mám ho docela ráda. Je to roztomilé a svědomité dítě."

"Ale je opravdu," ptal se Spock opatrně, "dítě?"

"Jistě." Saavik se divila, kam Spock míří.

"Třeba se pan Scott obává, že by se mohl jeho synovec do vás zamilovat."

"To je nesmysl," protestovala Saavik. "I kdyby to nebylo nevhodné, bylo by to určitě nemožné."

"Bylo by to nevhodné, ale ne nemožné. A ani ne nepravděpodobné. Je to častá vada lidské povahy. Kdyby se kadet Preston do vás podle lidské terminologie "zabouchl"..."

"Pane?" Cítila narůstající zmatek.

"Slovo zabouchl v lidské řeči znamená totéž co zamilovat se. Stává se to ale jen mladším příslušníkům lidské rasy. Staří na to pak hledí se značným pobavením."

Důvody Peterova chování se jí náhle zdály jasnější. Pokud tohle způsobilo jeho rozpaky, žádný div. Dobře si všimla, s jakým úsilím se snažil vyhnout posměchu.

Spock pokračoval: "Musíte se s tím vyrovnat tak jemně a ohleduplně, jak to jen zvládnete. Lidské bytosti jsou v tomhle ohledu velmi zranitelné. A sama jste správně poznamenala, bylo by to nevhodné..."

Saavik byla šokována a v silných rozpacích.

"Pane Spocku," oslovila ho titulem, který používala po mnoho let, "Peter je dítě! A i když zamilovat se patří k chybám lidské povahy, pak se nevyskytuje určitě v povaze vulkánské."

"Ale vy nejste Vulkánka," namítl Spock.

Saavik upustila vidličku, která zazvonila o okraj jejího talíře, a vstala tak prudce, že se její židle převrhla.

"Posaďte se," řekl Spock jemně.

Neochotně ho poslechla.

"Saavik, vy mě nechápete. Vaše chování vůči kadetu Prestonovi je naprosto v pořádku - nepochybuji o tom. Nemám obavy o něj, ale o vás."

"Snažila jsem se jednat podle vulkánských zvyklostí," řekla, "jestli mi povíte, kde jsem selhala..."

"Nemluvím o selhání."

"Já... nechápu..."

"Vybral jsem si vulkánskou cestu, když jsem byl ještě velmi mlád. Po mnoho let jsem ji považoval za nejlepší. Za nejlepší možný výběr pro jakoukoliv rozumnou bytost. Ale..." Na okamžik se zarazil a pak jako by změnil téma. "Mluvil jsem s vámi, o toleranci a pochopení."

Saavik přikývla.

"Nakonec jsem si uvědomil, že co je dobré pro jednu bytost, nemusí být dobré pro jinou. Ve skutečnosti ji to může i zničit. Pro někoho se dvěma kulturami je pak výběr mnohem obtížnější..."

"Já mám jen jednu!"

"Musí si mezi nimi vybrat, nebo se rozhodnout pro následování jiné osoby, popřípadě zvolit úplně jinou, unikátní cestu. A vy jste jedinečná, Saavik!"

"Pane Spocku, co to má společného s Peterem Prestonem?"

"S ním to nemá vůbec nic společného."

"Tak co mi chcete povědět?"

"Chtěl bych vám povědět... asi nejsem ta vhodná osoba, ale nikdo jiný tu není, že některá vaše rozhodnutí ohledně vašeho života se mohou lišit od toho, co bych udělal já, popřípadě od některé mé rady. Na tu možnost byste se měla připravit, abyste v ji nezavrhla, až se objeví. Chápete?"

Chtěla vyhrknout, že nechápe, ale cítila v sobě takovou nejistotu a neklid - a pan Spock se k jejímu překvapení cítil stejně - že se rozhodla rozhovor ukončit.

"Ráda bych přemýšlela o tom, co jste mi řekl, kapitáne." Saavik stylizovala sebe i Spocka zpět do vztahu velitele a podřízeného.

"Dobře, poručíku," souhlasil a přijal navrženou změnu.

Vstala. "Musím zpátky na můstek, pane."

"Odchod, poručíku."

Při odchodu se ještě jednou otočila. "Pane - a co s výukou kadeta Prestona?"

Spock si založil ruce na prsou a rozvažoval. "Zatím musí přestat, samozřejmě. Pan Scott prohlásil něco o stavu zařízení ve strojně, proto by to teď nebylo vhodné. Počkám den dva a pak navrhnou, aby výuka pokračovala. Bude vám to vyhovovat?"

"Ano, pane. Děkuji."

Saavik se vrátila na své stanoviště. Měla o čem přemýšlet.

PÁTÁ KAPITOLA

Peter Preston se vymrštil do pozoru. Bolela ho už záda. Stál tam už dobře přes hodinu a potřetí toho dne čekal na inspekci šéfinženýra Scotta - na kalibraci Peterova ovládacího pultu.

Začíná se to rozbíhat, napadlo Petra.

Strýc se ani neusmál, ani nepromluvil, kromě těch několika služebních poznámek pronesených neosobním tónem, už po celé dva dny. Byl zjevně nespokojený s prací, kterou před výcvikovým letem - a před jejich hádkou - obvykle schvaloval. Právě teď se mu nezdálo, jak Peter udržoval přidělený pult.

Konečně přešel kolem a zastavil se před ním.

"Už tu, kadete, stojíte hezky dlouho, jste si jistý, že máte všechno v pořádku, abyste tu mohl jen tak postávat a koukat?"

"Ten pult byl připravený dle vašich příkazů v jedenáct hodin, pane,"

"Tak vy jste přesvědčený, že tentokrát to bude dobrý, jo?"

"Ano, pane."

"No, tak se na to koukneme."

Scott provedl několik testů.

"Ne," řekl nakonec. "Je tu fluktuace pole, dal jste moc energie. Znovu to zkalibrujte, kadete."

Peter sotva vteřinu zaváhal a hlavou mu problesklo: Dannan ti řekla, že někdy se musíš projevit a jindy snést vše, co ti řeknou.

"Ano, pane," řekl Peter. "Promiňte, pane."

"No dobře, dokážete to dát dohromady?"

"Ano, pane."

Tohle je právě jeden z případů, kdy musíš snést všechno, říkal si Peter.

Já to snesu také.

Dal se znovu do práce.

Ještě pracoval, když se kadeti vrátili od oběda. Grenni se posadil ke svému stanovišti.

"Hej, Presi," utrousil koutkem úst, "starej si na tebe dneska zasedl, co?"

"Proč mluvíš jako v nějakém starém filmu z vězeňského prostředí?" ptal se Peter. "On tě nenechá o chlebu a vodě, když se mnou mluvíš."

"To nikdy nevíš."

Peter si odfrkl.

"Říkal jsem ti, že se nemáš před admirálem tak předvádět," řekl Grenni.

"Jo, a už i vím, co řekneš dál," poznamenal Peter. Grenni si byl ve svých dvaceti značně sebejistý. Bylo to o něm tak známé, jako špatný humor strýce Montgomeryho.

"Bože, Presi, ty se dřeš tak, že jsem zničený jenom z toho, jak se na tebe koukám," poškleboval se Grenni.

"Neboj se," ujišťoval ho Peter. "Nebudeš to mučení snášet dlouho. Rozmary šéfinženýra Scotta netrvají déle než tři dny. Nevšiml sis?"

"Ne," řekl Grenni. "Nevšiml. Ale neměl jsem ještě příležitost ho pozorovat, jako někteří lidé - třeba jako jeho synovec a tak."

Hrome, zaklel v duchu Peter. Grenni to slyšel. To znamená, že i když to nezaslechl nikdo další, vědí to už stejně všichni kolem Sakra.

"Enterprise volá kosmickou laboratoř Regulus I. Ozvěte se, Spacelab. Doktorko Marcusová, odpovězte, prosím."

Ale Uhuřino volání se nesetkalo s odezvou.

Pohlédla na Spocka.

"Nemá to smysl. Nic tam není."

"Ale vysílání už není rušené?"

"Ne, není rušené - není tam prostě vůbec nic."

Spock se obrátil ke Kirkovi, který opět zaujal na můstku své staré místo.

"Nabízejí se dvě možnosti, admirále," pronesl Spock. "Buď odpovědět nechtějí, nebo jednoduše nemohou."

"Jak dlouho..."

"Při své současné rychlosti se k laboratoři dostaneme za dvanáct hodin a čtyřicet tři minuty."

Kirk si založil paže na prsou a opřel se o opěradlo kapitánského křesla. "Dát Genesis, říkáš. Bože, co to má znamenat? Dát komu?"

"Kdybych věděl, co je to Genesis, mohlo by mi to pomoci při analýze problému," poznamenal Spock.

Kirk bojoval mezi konfliktními úkoly a potřebami.

"Máte pravdu," uznal nakonec. "Něco se stalo - něco vážného. Bylo by nebezpečné, kdybych vám neposkytl potřebné informace." Vstal. "Uhuro, prosím, požádejte doktora McCoye, aby zašel za námi do mé kabiny. Poručíku Saavik, přebíráte velení."

V kabině Jimů Kirka se shromáždili tři důstojníci. Spock a McCoy chvíli čekali, než Kirk zajistil maximální bezpečnostní opatření.

"Počítač," nařídil. "Bezpečnostní procedura: přístup k údajům projektu Genesis."

"Identifikace rohovky," požádal computer.

"Admirál James T. Kirk, z generálního štábu Flotily. Bezpečnostní třída jedna."

Jeho oko na chvíli pokrýl světelný záblesk. Potom se na obrazovce objevily filtrované barvy, jak počítač srovnával údaje.

"Pověření pro třídu jedna: ověřeno."

"Údaje, prosím," řekl Kirk.

Počítač si několik sekund na obrazovce probíral údaje, až nakonec signál souhlasu odblokoval všechny kódy a bezpečnostní opatření.

Záznam se spustil. Před kamerou se ve své laboratoři objevila Carol Marcusová. Kirk poznal u vedlejšího stolu jejího syna. David se velmi podobal své matce: štíhlý, s vystouplými tvářemi, velmi hezký. Jeho vlasy měly nádech do zlatova, zatímco Caroliny byly spíše popelavě plavé, ale oči měli oba stejné.

Jim se setkal s Davidem Marcusem jen jednou, před lety, náhodou. Na to setkání nevzpomínal příliš rád. I když David Marcus proti Jimu Kirkovi neměl nic osobního - za což byl Jim vděčný už jen kvůli svým vzpomínkám na Carol - měl mladý vědec jen velmi malé pochopení pro armádní činitele.

Carol se postavila ke kameře jako ke svému protivníkovi a začala mluvit.

"Jsem doktorka Carol Marcusová, vedoucí týmu projektu Genesis na kosmické stanici Regulus I. Genesis je postup, při kterém se narušuje molekulární struktura hmoty nikoliv na subatomární částice jako při jaderném štěpení nebo na elementární částice, ale na subelementární částice vlnové povahy. Působením různých variací nukleárních sil pak mohou být měněny na cokoli jiného o stejné hmotnosti."

"Fascinující," prohodil Spock.

"Počkejte," řekl Kirk.

"První stadium experimentů bylo dokončeno zde v laboratoři. V podzemí se pokusíme o druhé stadium. Třetí stupeň zahrnuje proces v planetárním měřítku, jak vám to teď ukáže počítačová simulace."

Na obrazovce se objevily ostře ohraničené ultrarealistické scény počítačové grafiky.

"Hodláme zapustit za pomoci torpéda zařízení Genesis do planetárního tělesa velikosti Země nebo o něco menšího."

Na displej se vyvalil pustý, krátery zbrázděný, šedivý svět.

"Planeta bude nejdříve pečlivě prozkoumána, aby nedošlo k ovlivnění nějaké životní formy i v prebiotickém stádiu."

Jim, který záznam už viděl, po straně sledoval Spockovy a McCoyovy reakce. Spock vnímal informace spokojeně a uvolněně. McCoy seděl na okraji židle, nakláněl se kupředu a mračil se na obrázky, které před ním probíhaly.

"Až torpédo narazí na určený cíl, začne se projevovat efekt Genesis," pokračovala Carol.

Planeta na obrazovce se zachvěla. Pak se nepatrně rozšířila. Na okamžik se rozzářila jasně jako hvězda.

"Vlna Genesis rozpustí hmotu do homogenní látky pravých a virtuálních subelementárních částic."

Gravitační a rotační síly spolu bojovaly, až bylo jasné, že na planetě nezbyla žádná pevná struktura.

"Subelementární částice se zase okamžitě spojí."

Svět se změnil v průhledný oblak. Planetární hmota se roztáhla do mohutného disku a téměř v tom samém okamžiku zhoustla, aby obnovila planetární evoluci, ovšem miliardkrát zrychlenou.

"To, co vznikne, závisí na komplexnosti kvantových rezonancí původní vlny Genesis a na množství hmoty, která je k dispozici. Když je hmoty dostatek, umožní program vznik nového hvězdného systému. Simulace se ovšem zabývá pouze reorganizací v planetárním měřítku."

Koule se zpevnila a změnila v nový svět s kontinenty, ostrovy a oceány. Nad glóblem se jako na nějakém meteorologickém snímku vznášely mraky.

"Jinými slovy," pokračovala Carol, "výsledky jsou zcela pod naší kontrolou. V této simulaci se stal z holého kusu skály svět s vodou, atmosférou a fungujícím ekosystémem, který může udržovat většinu známých forem uhlíkatého života."

Kdekoli mraky prořídly, objevovaly se zelené skvrny.

"To představuje jen malý zlomek potenciálu, který Genesis nabízí, pokud jsou experimenty dovedeny až do konečného výsledku."

Před nimi se na obrazovce otáčela planeta neskutečně podobná Zemi.

"Když uvážíme problém populace a potravinových zásob, je cena tohoto procesu zjevná. Navíc odstraňuje technické potíže a etické problémy zásahu do přirozených evolučních systémů, aby bylo vyhověno i potřebám obyvatelů planet s jiným evolučním systémem."

Carol Marcusová se znovu objevila na obrazovce.

"Tímto končí demonstrační záznam. Já a moji spolupracovníci, Jedda Adzhin-Dall, Vance Madison, Delwin March, Zinaida Chitirih-Ra-Payjh a David Marcus děkujeme za vaši pozornost."

Záznam skončil.

"Je to doslova genese," ozval se Spock.

"Síla tvoření," komentoval Kirk.

"Pokračovali dál ve svém experimentu?"

"Carol tu pásku nahrála před rokem. Dokázali přesvědčit Federaci, aby jim poskytla vše potřebné, takže jak odhaduji, mohli by se dostat do druhé fáze."

"Bože můj..." ulevil si McCoy. Vzhledl a bylo vidět, že to s ním otřásl. "A... my to opravdu dovedeme ovládat? Co kdyby to nebyla oběžnice bez života? Předpokládejme, že by se to použilo na obydleném světě, co pak?"

"Znamenalo by to zničení veškerého života ve prospěch nového vzorce," poznamenal Spock.

"Nového vzorce? Spocku, víte vy vůbec, o čem mluvíte?"

"Nepokoušel jsem se o zhodnocení etických důsledků."

"Etické důsledky naprostého zničení!"

Spock se na něj podivně zahleděl. "Zapomínáte, doktore McCoyi, že rozumné bytosti vlastnily zbraně hromadného ničení a používaly je po tisíce let. Historicky bylo vždy snadnější ničit, než tvořit."

"Ale teď už ne!" vykřikl McCoy. "Nyní můžete dělat obojí najednou! V jednom z našich mýtů se říká, že Země byla stvořena za šest dnů! A teď, jen se podívejte! Přichází Genesis. Udělá to za vás během šesti minut!"

"Jakákoliv forma síly ve špatných rukou..."

"A které jsou ty špatné ruce, můj příteli s chladnou krví? Nadržujete snad těmhle experimentům?"

"Pánové..." začal Kirk.

"Opravdu, doktore, nemůžete odsuzovat znalosti, protože nedůvěřujete jejich aplikaci. Civilizaci lze klidně považovat za pokus o využití nových znalostí pro všeobecné blaho. Záměrem tohoto experimentu je tvůrčí práce, nikoliv ničení. Logicky..."

"Jděte mi k šipku s logikou! Bože! Síla, která ničí, ale zanechává to, co zničila pro další použití. Spocku, to je nejdokonalejší zbraň, jakou by si kdokoli mohl přát. My tady mluvíme o Armageddonu! Úplný, všeobecný a čistý Armageddon!"

"Nechte toho," přikázal rázně Kirk. "Oba dva. Genesis je už tady, Spocku, nemusíte argumentovat pro její existenci." McCoy chtěl promluvit, ale Kirk se otočil a jediným pohledem ho umlčel.

"Kostro, nemusíš tady zdůvodňovat, jak by byla nebezpečná, kdyby se dostala do špatných rukou. My to víme. A možná se to už stalo. Potřebuji vás oba - a ne abyste si vzájemně skákali po krku."

Spock a McCoy se na sebe podívali.

"Příměří, doktore?" ptal se Spock.

McCoy neochotně odpověděl: "Příměří." Pak dodal: "Kromě toho, byla to jen simulace. Ten nápad je nesmyslný - ve skutečnosti by pravděpodobně nefungoval."

"Naopak, pravděpodobnost úspěchu je velmi vysoká."

"A jak to můžete vědět, Spocku? Nevíte o Genesis déle, než já."

"To je pravda. Ale Marcusová je skvělý vědec a její výzkumný tým se těší té nejlepší pověsti."

"Vy je znáte, Spocku?" ptal se Kirk.

"Adzhin Dall je kvantový fyzik a Chitirih-Ra-Payh je matematicka. Nikdo z nich není příliš známý, protože jejich dřívější práce nelze z původní delt'anštiny přeložit. Ale celá práce sama obsahuje fascinující vývody. Pokud jde o Madisona a Marche, setkal jsem se s nimi přede dvěma roky na sympoziu, kterého se zúčastnili okamžitě po obdržení doktorských diplomů." Mluvil trochu suše, protože jejich vystoupení bylo, pokud si pamatoval, vskutku výjimečné.

Před deseti lety prováděli Jaine a Nervek teoretickou práci v oblasti "fyziky mateřské školky". Tak jí říkali, protože se zabývala subatomárními částicemi.

Madison a March teorii experimentálně ověřovali. Jejich prvním průlomem byl rozpad elementárních částic na subelementární.

Kvarky mají nepatrný náboj jedné nebo dvou třetin elementárních částic a takové atributy jako šarm a cizost. Podle Madisona by měly být nadále označovány "pěti nezaměnitelnými znaky", které tým navrhl nazvat chuť, trvání, humor, čistota a ctižádost.

To vše Spockovi začalo připadat podivně známé. Prošel ve své paměti a narazil na příslušný odkaz. March začal právě přednášet terminologii samotných částic.

Když zarecitoval několik slov absurdní básně pozemského básníka, polovina obecenstva odpověděla nadšeným smíchem, a druhá polovina uraženým tichem.

Spock si zachoval svůj klid, ale ve skutečnosti měl chuť se usmát.

"Chtěli bychom navrhnout, aby subelementární částice byly nazvány "žraplasy a tupímy", " říkal March. "Když jsme si vybrali jména, neuvědomili jsme si, jak byla vhodná. Ale když jsme už nějakou chvíli pracovali na matematickém modelu, objevili jsme, že ty dva celky jsou ve skutečnosti obrazem jeden druhého. Jeden skutečný a druhý v představě." Ukázal obecenstvu určitou formuli a možnost její transformace, která prokazovala matematickou shodnost dvou oddělených vlnových částic.

"A nyní," řekl March s naprosto klidným obličejem, "s omluvou Lewisu Carrollovi:

Jak mluvíme, cos nás mizí strdím,
uprostřed smíchu, bujného veselí,
že lovili jsme Žraplaza, jenž Tupím,
to už jste asi téměř věděli.

Spolu s Madisonem opustili pódium.

Po přednášce zaslechl Spock jednoho staršího, obvykle distinguovaného vědce, jak říká: "Když už je věda omrzela, mohou se klidně dát na divadelní dráhu." Jeho kolegyně, které to vše kolem připadalo pramálo zábavné, odpověděla:

"Možná. Ale ty vtipy zněly dost esotericky, nemyslíte?"

Později toho dne Spock navštívil i jejich besedu otázek a odpovědí - v průběhu týdenního semináře se s nimi velmi dobře seznámil. Sblížil se spíše s Madisonem, jehož intelekt byl založen na racionálním chápání světa než s impulzivním Marchem, u kterého jinak brilantní úsudek balancoval na hranici citu. Ale Spockovi připadala jejich společnost velmi stimulující. Rád by se s oběma mladými lidmi opět sešel na kosmické stanici.

"Spocku?" ozval se Kirk.

Spock se probral ze svých vzpomínek. "Ano, admirále?"

"Ptal jsem se, byli to vaši studenti?"

"Ne, admirále. Jsou to průkopníci v oblasti fyziky subelementárních částic. Měl jsem tu čest být jejich studentem."

Del March se zahleděl na terminál počítače. Netušil, kam by mohl soubor Lov Tupíma převést. Každý byte přenosné paměti byl zaplněn základními daty projektu Genesis a ještě bude nutno některé vymazat, až dojde na vestavěné paměťové buňky. Samozřejmě, měl pevnou kopii programu vytištěnou na tiskárně, ale optickému čtecímu zařízení by trvalo několik hodin, než by ho opět načetl do paměti. Vždy přitom docházelo k chybám a Tupím jim dal při odladování opravdu zabrat. Ale nedalo se nic dělat.

Byl rád, že neztratí program úplně. Tupím byl tím nejlepším - softwarem, který kdy s Vancem napsali. Byla to dobrodružná hra a zároveň paralela s jejich prací za několik let. Vance ji také říkal "rozšířená metafora", ale zároveň souhlasil, že Lov Tupíma má spíše komerční charakter.

Pak Del dostal nápad. Až se tu zítra objeví ti gardisté, budou určitě po něčem pátrat. Byla by hanba, kdyby je zklamali. Vance přistoupil k němu a položil mu ruku na rameno.

"Už bychom s tím mohli skončit, nemyslíš?"

Del se zašklebil. "Ne, Vanci, poslyš - neměli bychom tam znovu pustit Bláznivého králíka?"

Vance se na něj chvíli udiveně díval a pak se rozesmál. Dlouho se chechtal. Del mu nemusel nic vysvětlovat. Vance ho dokonale pochopil.

Carol se vrátila do laboratoře. Většina skutečně důležitých dat byla už přenesená. Zůstal jen samotný mechanismus Genesis. Měli ještě další celý den, aby složili osobní přístroje a ujistili se, že skutečně vymazali všechny přístupové cesty.

"Teď by se hodil nějaký dobrý vtíp," řekla Carol. Vypadala unaveně a podrážděně.

Mimo jiné měla zřejmě už dost toho dohadování s Davem o Flotile, pomyslel si Del. Dostal na ni vztek, měl k tomu dobrý důvod.

"Vance a já jsme se rozhodli, že tu něco pro naše vojáčky necháme," šklebil se Del. "Posledního Bláznivého králíka."

"Co to je, proboha, ten bláznivý králík?"

"Věříš tomu, Vanci? Ona o nás nikdy neslyšela," předstíral Del rozhořčení. "Carol, my bývali slavní."

"Co myslíš tím 'byli'? Jste dost slavní i teď."

"Byli jsme slavní v Port Orchard, Dele," řekl Vance jemně. "Tohle není přesně totéž."

"Port Orchard?" ptala se Carol.

"Vidíte?"

"Co je to Bláznivý králík?"

"Já jsem Bláznivý," řekl Vance, "a on je Králík."

"Jako Zajíc Břežňák. Trošičku jsme si sami oživilí Lewise Carrola."

Carol rozhodila rezignovaně ruce. "Dele, snad bys mě mohl do toho tajemství zasvětit, až budeš hotov, ano?"

Del ze sebe začal sypat vysvětlení. "Měli jsme společnost, když jsme byli ještě malí kluci. Pořád existuje, jenom jsme s tím nic neudělali - od dob vysoké školy. Je to tak, Vanci?"

"Skutečnost je o tolik zajímavější," poznamenal Vance. Přisunul židli a přinutil Carol, aby se posadila.

Del se zašklebil. "Pokud říkáš kvarkové teorii skutečnost."

Vance zachytil náznaky Caroliny netrpělivosti a jako obvykle přivedl Dela zpět k hlavnímu tématu. "Psali jsme software pro počítačové hry," řekl. "Naši společnost jsme nazvali Mad Rabbit Productions. Měla dobré výsledky. V Port Orchard jsme patřili nějakou dobu mezi 'šťastlivce'." Začal masírovat napjaté Caroliny svaly na zádech.

"O tom jsem nic nevěděla," prohlásila Carol. Trhla sebou, když Vance narazil na mimořádně bolestivé místo, a pak se uvolnila.

"Jde o to," pokračoval Del, "že hra se nejlépe prodávala na základnách Flotily."

"Čím izolovanější, tím lepší pro nás," dodával Vance. "Neměli tam moc práce."

"Dost podobné naší stanici," povzdychl si Del.

Ale byla to pravda. Spacelab byl možná tím nejmeně vzrušujícím a vhodným místem pro dobrou zábavu v celé Federaci. Kromě hlavního úkolu tu také nebylo dohromady co dělat. Když se člověk soustředil po osmnáct hodin denně, sedm dní v týdnu a téměř po celý rok na jednu věc, byl blízko k zhroucení. Del začal mít podivné a divoké sny, při nichž se potápěl někde do hloubky a kdosi na něj házel kameny. Zároveň v něm vzrůstala chuť pustit se do křížku s každým, kdo by se na něj jen trochu křivě podíval. Myslel si, že z toho už před lety vyrostl. Když se Vancovi svěřil s jednou ze svých nočních můr, navrhl mu jeho starý přítel a partner, že by mohli oživit dřívější činnost. Na Spacelabu se člověk mohl snadno opít a dostat jednu do zubů. Vance neměl zrovna moc chuti tahat Dela z nových malérů.

"Napsali jsme Tupíma, jen abychom si zahráli," říkal Del. "Ale proč bychom ho tu nenechali pro Reliant..."

Carol se zachichotala. "Ohromný nápad. Uříznou si pěknou ostudu, až zjistí, že celou tu dlouhou cestu podnikli pro nic."

Všichni se rozesmáli.

Posledních několik dní bylo opravdu vzrušujících. Všichni se navzájem dokázali přesvědčit, že rozkazy Flotily byly jedna velká hloupá chyba. Jakmile se spojí s někým z federálního senátu nebo ve vědecké síti Federace, dá se vše opět do pořádku. Někdy horlivce, důstojník Flotily s napoleonským komplexem půjde na kobereček a možná ho i vyhodí ze služby. A bude po všem. Jediné, co museli udělat, bylo udržet mimo dosah kapitána Reliant samotnou Genesis a všechna data o ní, než ho marné pátrání omrzí a odletí. Popřípadě než získají podporu a pomoc dalších civilních vědců. Z jejich úhlu pohledu to vypadalo jako zábavná hra na schovávanou. Byla to úlevná změna rutiny s malým nebezpečím. To ale přispělo k zábavě.

"Dám to do Obludy," řekl Del.

"Aha," odpověděla Carol s úsměvem. "To všechno okolo je pro vás pouhá záminka, abyste získali potřebný prostor pro své hry na velkém počítači."

"Uhádla," pochválil ji Vance.

Zase se všichni jako na povel rozesmáli. Pracovali po celých osmačtyřicet hodin. Del se cítil úplně vyčerpaný s nádherně otupělým mozkiem.

Carol poplácala Vance povzbudivě po ruce a vstala. "Děkuji," řekla, "cítím se hned o mnoho lépe."

"Není zač," odpověděl, "vypadáš, žeš to už potřebovala."

Do laboratoře vstoupila Zinaida.

Během minulého roku si Del zvykl na spolupráci s ní, ale nikdy se mu nepodařilo překonat pocit touhy. Delt'ané tak na lidi působili. Ta stimulace byla spíše všeobecná než individuální. Del ji rozumově chápal, ale tělo tomu rozumělo zcela jinak.

Ani jeden Delt'an nebo Delt'anka by nedovolili intimní sblížení s lidskou bytostí. Ta myšlenka pro ně byla mravně nepřijatelná, protože žádný člověk nemohl snášet intenzitu intimního stavu.

Snění dosud nikomu neublížilo, a Del proto snil o Zinaidě Chitirih-Ra-Payjh. Ve svých snech si mohl klidně představovat, že skutečnost je jiná. Ve snu jí mohl klidně nabídnout vše, co potřebuje, a přežít to, co nabízí. Oba Delt'ané, Zinaida i Jedda, jednali se všemi lidmi na stanici s velkou srdečností. Byli korektní a ve všech situacích se pokaždé chovali vhodně a přiměřeně, což bylo charakteristické spíše pro Vulkánce než, jak se o nich tvrdilo, pro smyslné Delt'any bez zábran. Málokdy se na veřejnosti vzájemně dotýkali a vyhýbali se dotykům všech ostatních. Mezi sebe a zranitelné okolí raději položili ochrannou zeď určitého odstupu. Jejich lidští spolupracovníci by se rádi dověděli něco o chování obou Delt'anů v soukromí, ale bylo jim jasné, že je lepší se neptat. Zinaida pozdravila a přistoupila k hyperprostorovému komunikátoru. Od volání Reliant se pokoušeli každou hodinu navázat spojení s Federací. Kromě Carolina přerušovaného rozhovoru s Jamesem Kirkem nikdo nezaznamenal úspěch. Opět nic. Zinaida pokrčila rameny, vypnula vysílačku a otočila se ke svým spolupracovníkům u počítače. "Genesis je už skoro hotová," oznámila Zinaida Carol. "David i Jedda soudí, že bys chtěla být u toho." Zinaidino obočí bylo tak jemné a výrazné jako ptačí křídla a řasy dlouhé a jemné. Oči měla velké, v barvě akvamarínu s nádechem stříbra. Tak krásné oči Del dosud nikdy nespátřil. "Děkuji, Zinaido," odpověděla Carol. "Vytáhneme to odtud a pak už jen můžeme čekat." A odešla. Del věděl, že stále doufá v odvolání Reliant. Pokud by se tak stalo, nemuseli by čistit paměť počítače. Jakmile to jednou udělají, přenést všechna data zpět do počítače by znamenalo obrovskou zdlouhavou dřinu. Poslední věc, kterou měli v plánu, než uprchnou, bylo vystřelení nádrží tekutého vodíku pro bublinové paměti do vesmíru. Zařízení fungovalo jen v extrémně nízkých teplotách. Při pokojové teplotě rychle podléhalo zkáze. Obnova by si vyžádala moře času. Jan, steward, vešel dovnitř několik okamžiků po Carolině odchodu. "Yoshi by rád věděl, co si přejete, aby vzal s sebou za potraviny." Yoshi, který zastával na Spacelabu místo kuchaře, odložil své volno do té doby, než se vrátí zbytek staničního personálu z dovolené. Žil v přesvědčení, že vědci musí zahynout na otravu zkaženým jídlem nebo na podvýživu, kdyby je ponechal na pospas jejich přístrojům. "Nemusel by si dělat takové starosti," poznamenal Del. Jan se posměšně ušklíbl: "Však znáš Yoshiho." "A co sashimi?" nadhodil Del. "Jjoo," zavrčel Vance. "Myslím, že měl na mysli spíše rohlíky, ovoce a kávu." "Jane, proč tě tedy obtěžoval s dotazem, když se sám rozhodl?" "Nevím. Snad pro iluzi, že můžeš rozhodovat o svém osudu. Nevíš, kdy odcházíme a na jak dlouho?" "Ohledně obou otázek - ne. Zřejmě to chvíli potrvá. Můžeš mu sdělit, že jsme navrhli pemikan." "Hrome, to snad ne," řekl Jan. "Kdybych to udělal, určitě by našel nějaký způsob, jak ho vyrobit. Ta představa je pro mě horší než sashimi." Když Jan odešel, nalil si Del šálek kávy. Přešel do své kanceláře, celou ji prohlédl, aby se ujistil, že má všechny své poznámky. Stůl byl uklizený. Poprvé od doby, kdy přišel na palubu Spacelabu. Kancelář vypadala pustě a opuštěně, jako by se měl navždy odstěhovat. Zarámovaná kaligrafie byla jediná věc, která tu zůstala. Neviděl důvod, proč by ji měl odstranit, a vzít ji s sebou mu připadalo hloupé. Po dlouhé době si ji zase přečetl:

Lewis Carroll

LOV ŽRAPLAZA

Mí bojci věrní, zdehle shlukněme se,
byste si znovu mohli vyslechnout
o znacích pěti, které žraplaz nese,
řeč. Vždy tak, když se jenom může hnout.

Hle první: Žraplaz tvrdě chuti mdlé je,
a v ústech ostrotupě pálivá,
jak bludička, když na vás světlo leje,
či jako oděv, jenž se zadírá

Hle druhý: Žraplaz tolik holdí spánku,
že k posnídání přijde zvečera,
k ránu, když zjistí noc že na kahánku,
hned k večeři se spánkem prožerá.

Hle třetí: Horkolekce krajem kráčí,
než lehký vtip mu přejde po cestě,
tu zbledne, zrudne, znojem svým ho máčí,
a temně chruchá, fufňá chrunistně.

Hle čtvrtý: Tolik prahne k očištění,
po celém těle, nejen na rukou,

že k tomu soume strojní vybavení,
však krásy ono není zárukou.

Pět: ctižádost. Žraplazů druhů mnoho,
chvostnatci, vousatci anebo pernatí,
vrčí či mručí, čichají kol nohou,
či z jiné krmě slizce bachratí.

Neublíží vám - aspoň většinou.
Ten druh, co úrazů je příčinou,
však slove Tupím...

Jak mluvil, cosi zmizelo ho strdím,
vprostřed se ztratil smíchu a veselí,
že Žraplaz, jehož lovit. chtěl, byl Tupím,
to už jste asi téměř věděli.

Del se usadil na okraj stolu a uskrával kávu. Vzrušení se začalo rozpouštět v sílicích obavách a dostavoval se pocit vyčerpanosti.

Do místnosti vstoupil Vance a natáhl se pohodlně do křesla. Ruce si založil v týl. Del vyčkával, ale jeho partner mlčel. Natáhl se pro Delův šálek. Del mu ho podal a Vance se napil horkého nápoje. Vždy měl větší výdrž než Del, ale i on sám cítil únavu.

"Nemám ponětí, co vzít sebou."

"Já také ne," přiznal Del. "Kartáček na zuby a hromadu knih?"

Vance se křečovitě usmál. Napil se ještě trochu kávy, zašklebil se a podal šálek zpátky Delovi. "Jak dlouho jsi to vařil?"

"Promiň, zapomněl jsem vypnout topnou spirálu."

Vance se náhle zamračil a rozhlédl se kolem. "Bratříčku...", začal.

Del se zarazil. Od dob jejich studií na vysoké škole ho tak Del nikdy nenazval.

"Bratříčku, tohle všechno je na hovno. Víš?"

"Nevím. O čem mluvíš?"

"Jestli se armáda rozhodne, že Genesis chce, bude ho nakonec mít a nic na světě ji v tom nezabrání."

"Musíš tu něco být! Začínáš mluvit stejně jako Dave."

"Při všech citacích z Lewise Carrola, při všech našich komediantských číslech na seminářích, hrome, jak jsme se přitom bavili, jsme před sebou skrývali možnou aplikaci naší práce. Od chvíle, kdy jsme si uvědomili, jak rozbít bez cyklotronu kvarky v širším měřítku, to bylo nevyhnutelné."

"A co si myslíš, že máme dělat? Až Reliant přiletí, všechno jim hezky v klidu předat?"

"Ne! Proboha, Dele, ne!"

"Promiň," omlouval se upřímně Del. Znal přece Vance lépe než ostatní. "Byla to hloupá otázka. Omlouvám se."

"Myslím si přesně opak. Jen... nevím, co tím opakem přesně myslím. Jistě, nemůžeme připustit, aby jim to padlo do rukou. Nezáleží jak."

Najednou začala blikat světla. Zhášela se a rozsvěcovala a sirény houkaly. Vance vyskočil na nohy.

"Co se ksakru..."

"To je poplach!"

Výříteli se z Delovy kanceláře.

Něco se muselo stát, když se snažili přemístit Genesis, problesklo Delovi hlavou.

Vance byl se svým dlouhým krokem o dobrých deset metrů vpředu, když se konečně dostali k laboratoři. Vběhli do místnosti...

Ze tmy se vynořili dva cizinci a namířili na něj phasery. Zastavil se, zvedl ruce, ale kráčel dál. Upoutával jejich pozornost ke své osobě, jen co nejdál od chodby. Del se schoulil ve stínu u dveří, aby využil šance, kterou mu jeho přítel poskytl.

"Ksakru, oč se tu jedná?" slyšel Vancovu otázku. "Co jste zač?"

"Přišli jsme si pro Genesis."

Hrome, zaklel v duchu Del. Strávili jsme dva dny běháním kolem dokola v paranoidní obavě před armádou a nikdo se nezamyslel nad tím, jestli mluví pravdu, když nám řekli, že přiletí až za tři dny.

Otevřel dveře za sebou a vklouzl do tmavé místnosti. Pak ihned dveře opět uzamkl. Našel potmě komunikační zařízení a zapnul ho.

"Ahoj, Dele," pozdravil ho srdečně Davidův hlas. "Můžeš na okamžik počkat? Právě začínáme s přenosem."

"Ne!" Del naléhavě šeptal. "Dave, mluv tiše. Jsou tady! Zajali Zinaidu a Vance."

"Cože?"

"Lhali nám! Už jsou tady. Rychle seber Genesis."

Zaslechl z chodby podivný zvuk. Chvilí pátral v paměti a pak ho osvítilo - analyzátor!

"Sakra! Davide, oni mě zaměřili! Rychle seber Genesis a vypadni dříve, než tě taky najdou."

"Ale..."

"Nepři se! Podívej, nic nám neudělají. Co by s námi taky dělali? Možná nás zavřou do nějaké cely. Někdo musí zůstat

na svobodě, aby informoval Federaci co se děje, a vysvobodil nás, kdyby nás tu chtěli držet v tajnosti pod zámek příliš dlouho. Běž!"

"Dobře." Del jediným pohybem vypnul interkom a usadil se k hlavnímu počítači. Musel smazat paměť, než ho chytí. Analyzátor hučel stále silněji.

Ohlásil se počítač. "Ano."

"Zahájit vypouštění nádrží s tekutým vodíkem podle zadaných instrukcí," přikázal tiše Del.

Někdo zalomcoval dveřmi.

"Víme, že jste uvnitř! Vyjděte ven!"

"Jedná se o bezpečnostní opatření," připomněl počítač.

"Vím," odsekl Del.

"Které nádrže mám vyprázdnit?"

Někdo zabušil do dveří, ale ty vydržely. Del zodpověděl otázky, které mu počítač kladl, tak rychle a tiše, jak jen mohl. Příkaz k vypouštění vodíkových nádrží byl z bezpečnostních důvodů blokován pomocí několika kódů a čísel. Del se ujistil, že program vyčistí všechno až na jednu malou nádrž.

Bušení a mlácení zesílilo. Byl už skoro hotov.

"Dobře!" zakřičel. "Klid, jdu ven." Buď ho neslyšeli, nebo mu nevěřili. A možná jim na tom ani nezáleželo.

"Prosím?" ozval se počítač.

"Teď jsem s tebou nemluvil."

"Kódy jsou přijaty. Blokáda zrušena. Likvidace připravena. Prosím o identifikační heslo."

"Zajíc Březňák," řekl Del.

"V pořádku. Likvidace zahájena."

O několik minut později začala paměť počítače mizet a systém se rozpadl.

Dveře explodovaly pod nárazem energie laserového blasteru. Tlaková vlna málem odhodila Dela na podlahu. Zachytil se ovládacího pultu a rychle jej vypnul. Obrazovka zhasla. Do místnosti se vřítily útočníci.

Zvedl ruce na znamení, že se vzdává.

Nádrže vypouštěly svůj drahocenný obsah do vesmíru. Za minutu nezůstane v paměti kteréhokoli počítače na stanici ani bit. Kromě výrobku firmy Bláznivý králík - Lov Tupíma.

Dveřmi vešli čtyři cizinci. Tři z nich třímali v ruce phasery a čtvrtý držel blaster.

"Pojď s námi," prikazovala žena držící blaster a pokynula k východu.

Del pozdvihl ruce ještě o něco výš. "Dobře, dobře," odpověděl. "Vždyť jsem říkal, že už jdu."

Vedli ho do hlavní laboratoře. Vance, Zinaidu, Jana a Yoshiho hlídalo okolo dvaceti lidí. Cizinci, kteří vypadali opravdu divoce, určitě nepatřili mezi příslušníky Flotily.

Vance se na Dela tázvavě zahleděl. Del lehce kývl: úkol splněn.

Před zajatce se postavil bělovlasý muž s krutým výrazem v obličeji. Byl stejně vysoký jako Vance a přes otrhané šaty vypadal arogantně a elegantně zároveň.

"Přišel jsem si pro Genesis," oznamoval. "Kde je?"

"Vědci odtud odletěli před několika hodinami," řekl Vance. "Neřekli nám, kam mají namířeno a co berou s sebou. My jsme jen technici."

Vůdce skupiny se otočil k jednomu ze svých lidí. Del v něm poznal Pavla Chekova a v duchu zaklel. O kus dál stál i kapitán Terrell. Nikdo z nich nevypadal jako vězeň, vždyť v rukách drželi phasery!

"Je to pravda, pane Chekove?"

"Ne, Khane," odpověděl pobledlý Chekov bezvýrazně.

"Kdo to je?" ukázal Khan na Vance.

"Doktor Vance Madison."

Khan si stoupl přímo proti němu. Dva z jeho lidí chytli Vance za ruce. Del viděl, co se chystá, a snažil se přijít Vancemu na pomoc. Jeden ze strážců, kteří stáli za ním, ho tvrdě udeřil.

Khan se rozpřáhl a tvrdým úderem zasáhl Vancovu tvář. Síla nárazu odhodila Vance na jeho věznitele. Omámeně potřásl hlavou a narovnal se. Po bradě mu stékala malá stružka krve.

"Už mi dál nelžete, doktore Madisone."

Khan se znovu začal vyptávat Chekova.

"Kdo jsou ti ostatní?"

Chekov mu odpověděl, že Yoshiho a Jana nezná, ale Zinaidu a Dela bezpečně identifikoval. Del se snažil zjistit, co se tu vlastně děje. Co mají Chekov a Terrell společného s tou pirátskou bandou?

"Když budete spolupracovat, můžete se vyhnout velkým nepříjemnostem," oslovil je Khan.

Mlčeli.

"Můj Pane..."

"Ano, Joachime?"

"V počítači zůstalo jenom tohle."

Khan se připojil k Joachimovi a zahleděl se na obrazovku. Nejprve se usmál. To Dela vyděsilo, protože to znamenalo, že Khan buď viděl původní Carolinu žádost, nebo toho o Genesis věděl dost. Vstupní grafika Tupíma se silně podobala simulaci Genesis.

Del se s obavou ohlédl po Vancovi.

"Jsi v pořádku?"

Lena stojící těsně za Delem ho pevně uchopila za krk, takže ztichl. Ale Vance přikývl. Aspoň zmizel ten zastřený pohled.

Khan náhle vztekale zařval. "Hra!" řval. "Co to má znamenat? Hra!"

Yoshi stál z celé skupinky zajatců nejbliže. Khan ho prudce popadl.

"Hra! Kde je Genesis?" Prudce s Yoshim zatřásl.

"Nevím."

"Mluví pravdu. Nechte ho!" Vance bojoval ze všech sil, ale z pevného sevření se vyprostit nedokázal. Khan jemně uvolnil stisk a pustil Yoshiho.

"Ten o Genesis nic neví?" ptal se.

"Je to pravda. Ať už hledáte cokoli, Jan a Yoshi s tím nemají nic společného. Nechte je být."

Khan vytáhl ž opasku nůž. Než někdo stačil pochopit, co chce udělat, chytil Yoshiho za vlasy, jedním šubnutím mu zvrátil hlavu dozadu a podříz mu krk. Yoshi ani nevykřikl. Krev stříkala po celé místnosti. Teplé kapky červené tekutiny potřísnily Delovu tvář.

"Bože na nebesích!"

Někdo z Khanových lidí vykřikl. Khan popadl Jana. Del se konečně vytrhl svým věznitelům a vrhl se vpřed. Ostří nože se znovu zablesklo. Janův výkřik utichl a z otevřené tepny se vyvalila krev. Del chytil Khana za rameno, ale ten se bleskově otočil a vrazil mu ostrou čepel do boku.

"Dele!" vyjekl Vance.

Del cítil teplo čepel, ale žádnou bolest. Měl pocit, jako by sklouzla po kůži těsně pod žebra.

Zápasil s Khanem a snažil se mu dosáhnout na krk, ale nakonec podlehl. O několik sekund později ho povalili na zem.

To, co teď prožíval, bylo horší, než když ho Vance opilého a zmláceného vytáhl z baru a potom ho přinutil svatosvatě slíbit, že už nikdy nebude míchat farmaka proti stresu. Ten slib dodržel.

Zvláštní, že si na to vzpomněl.

Opřel se o ruce a kolena.

Někdo ho kopl.

Del v šoku vykřikl a ucítil bolest. Upadl a převrátil se na záda. Světla na stropě ho pálila do očí. Všichni na něj hleděli, Khan s mírným úsměvem. Del si položil ruku na bok, kde měl cítit bolest. Byla mnohem silnější, než si myslel.

Ruku měl potřísněnou krví. Poprvé si uvědomil, že ho Khan bodl.

Zvedli ho na nohy. Kolena se mu třásla a motal se. Čtyřem lidem se málem nepodařilo Vanceho udržet.

Khan stál sice dost blízko, aby ho Del mohl kopnout, ale zase natolik daleko, aby každá podobná snaha byla předem odsouzená k neúspěchu. Del pevně přitiskl ruku k bodné ráně. Byla velmi hluboká. Krev pomalu proudila ven z rány. Yoshi byl mrtvý, ale Jan se občas pohnul. Jak srdce tepalo, krev vždy vytryskla z přerušené tepny. Někdo se pohnul, aby mu pomohl.

"Nech ho," zavrčel Khan. "Nech ho chcípnout. Je pro mě bezcenný." Ukázal na Dela. "Držte ho za ruce."

Dávno ho svírali v pevném sevření, ale nyní mu zkroutili ruce za záda. Krev teď vytékala volněji.

Khan se otočil a přešel k nejbližší sedačce. "Máte opravdu výborně zařízenou laboratoř," řekl klidně, zatímco všichni v místnosti včetně jeho vlastních lidí hleděli zděšeně na Jana, který pomalu vykrvácel.

"Bože," zašeptal nevěřicně Vance. "Vy jste šílený." Rozhlédl se. "Chekove! Terrelle! Přece tu nemůžete tak klidně stát a přihlížet, jak umírá!"

"Buďte zticha, doktore Madisone," pronesl klidně Khan. "Moji lidé a já děláme, co musíme. A ohledně mladého Pavla a jeho kapitána - jsou mi. Vy budete také můj." Zvedl do vzduchu velkou třínožku.

"Ano, Khane, ano," vyhrkl Joachim. "Musíš je zcela ovládnout! Na Reliant jsou další úhoři. Vrátime se na loď a..."

"To není nutné, Joachime," zarazil ho Khan. "Děkuji za návrh."

"Pane..."

"Přivažte je." Pohrával si s třínožkou.

Khanovi lidé je odvěkli do menší místnosti na chodbě. Tam přivázali Zinaidu a Vanceho k židlím. Del to všechno sledoval jakoby z dálky. Cítil, jak pomalu umdlévá následkem šoku. Levá strana jeho košile i bok byly nasáklé krví. Nemohl uvěřit tomu, co se kolem děje. Realita se změnila v něco mnohem fantastičtějšího než jakákoli hra, kterou kdy vymyslel.

Del se zaměřil na jedinou myšlenku - alespoň že Carol odnesla Genesis. Určitě ji odnesla!

Khanovi pochopové připevnili na strop místnosti lano, zatáhli Dela pod něj a přivázali mu k němu ruce. Lano s ním smýklo vzhůru. Vykřikl. Když se mu nohy sotva dotýkaly země, přivázali druhý konec lana k jednomu z laboratorních stolů.

"Khane Singhu, můj pane," prosil Joachim, "ta námaha není přece nutná. Stačila by chvílička..."

"Ne. Náš drahý přítel admirál se musí dozvědět, co pro něj chystám, až se dostane do mých rukou."

"Ale, můj pane..."

Khan si stoupl před upoutaného Dela. "Nech nás o samotě, Joachime."

Třínožku už odhodil. Teď v ruce třímá pouze jednu z jejích noh - ocelovou tyč, asi přes metr dlouhou a v průměru jeden centimetr tlustou.

"Nech nás!" Dotkl se Delovy tváře svou dlouhou a jemnou rukou. Del odvracel obličej a Khan se zachechtal.

Ostatní odešli.

Jan a Yoshi byli mrtví.

Khan Singh se usmál.

Vance zuřivě bojoval s provazy a klel. Zinaida seděla tiše a nehnutě se zavřenýma očima.

Del se setkal s Khanovým pohledem. Byl vlídný, téměř soucitný.

"Řekněte mi o Genesis, doktore Marchi."

Del se snažil nabrat dech. Bodná rána pekelně bolela. "Ne..." odpověděl. Khan se sotva pohnul. Ocelový prut se prudce dotkl zraněného boku. Bolelo to tolik, že Del ani nemohl vykřiknout. Trhavě se nadechl. "To ne," zvolal Vance. "Pro všechno na světě, přestaňte!" Khan Singh se ani nenamáhal s další otázkou. Pomalu, metodicky a s děsivou posedlostí mlátil Dela až do bezvědomí.

Joachim vyčkával.

Khan otevřel dveře. Uchopil Joachima za rameno.

"Už to brzo budeme mít, Joachime. Doktor March nám všechno poví, až se probere k vědomí," prohlásil. "Doufám, že to bude brzo, příteli."

Joachim se díval, jak odchází.

Nechtěl vstoupit do laboratoře. Slyšel, co se tam dělo. Nechtěl to ani vidět. Ale poslechl.

Tam, kde ocelová tyč protrhla při nárazu pokožku, se na košili doktora Marche vytvořily temné skvrny. Ztratil velké množství krve a rána neustále krvácela.

Vance Madison pozvedl hlavu.

"Jestli ve vás zůstalo něco lidského," zašeptal, "rozvažte mě. Dovolte, abych mu pomohl." Jeho hlas zněl drsně.

"Nehodlám zemřít jako tvé rukojmí." Joachim nahmatal slabý Marchův puls. March byl v hlubokém šoku. Kdyby zůstal sám bez pomoci, brzy by zemřel. Joachim vyhledal v lékařské brašně z Reliant stříkačku. Našel nejsilnější stimulační lék, jaký měl k dispozici, přitiskl přístroj ze strany na Marchův krk a vstříkl drogu přímo do tepny.

Del se zachvěl a otevřel oči.

Joachim předtím nikdy takový výraz neviděl. Tolik bolesti, strachu a údivu. Namočil kus hadru do vody a přešel k němu. Mladý muž se odtáhl.

"Promiň," omlouval se Joachim. "Budu se snažit, abych ti neublížil." Jemně setřel Marchovi pot z čela. Nemusel s ním vůbec mluvit, ale znovu řekl: "Promiň."

Joachim neměl dále důvod, aby Khanův příchod odkládal. Přesto se zastavil před Madisonem a Chitirih-Ra-Payjh.

Madison se na něj hleděl s výrazem děsivé naléhavosti jemného člověka, kterým cloumá strašlivý hněv.

"Chcete trochu vody?"

"To, co chci, je krev," řekl Madison. "Vašeho vůdce. Nebo vaši."

Joachim jeho hrozbu ignoroval. Zadíval se na Chitirih-Ra-Payjh, která dosud nepromluvila ani slovo, nepohnula se a ani neotevřela oči.

"Vyslýchal ji Khan Singh?"

Madison zavrtěl hlavou.

"Řekni mu, co chce vědět," naléhal Joachim. "Nakonec vás zlomí a všechna ta bolest bude k ničemu."

"Ty ho nenávidíš!" řekl Madison. "Vždyť nesnášíš to, co tu provádí.. Pomoz nám ho zastavit."

"Nemohu."

"Jak můžeš poslouchat někoho takového? Je šílený, úplně zběsilý."

Joachim málem udeřil Madisona, který nevěděl, co říká. Před patnácti lety se Khan Singh věnoval pouze tomu, aby jeho druhové přežili, když on sám už neměl pro co žít. Jen pro pomstu. Hořkost a hněv ho přemohly. Joachim zoufale věřil, že až se Khan pomstí, stane se opět takovým, jakým byl dřív. Doufal, že jednou získá zpět člověka, kterému přísahal svou věrnost i život.

"Dal jsem své slovo," řekl Joachim.

"Až tu nikdo jiný nezbude, začne s tebou," varoval ho Madison. "Měl by sis to uvědomit."

"Nepostavím se proti němu!" Joachim vyběhl z místnosti.

Del se napjal v očekávání, že se Khan okamžitě vrátí. Ale dveře se zavřely a zůstaly tak.

Zinaida otevřela oči a vstala. Odhodila provazy na zem. Zápěstí měla ztuhlá. Rozvázala Vanceho.

"Dele..." Vance ho nadzdvihl, takže bolestivé napětí v rukách pominulo. Krev se vrátila Delovi zpět do rukou a pálila v žilách jako oheň. Před očima se mu mihaly jiskřičky. Vance se snažil, aby mu neublížil, ale každý dotyk byl jako další rána. Stimulační droga bolest ještě zvyšovala a zároveň bránila, aby znovu omdlel.

Zinaida upustila volný konec lana. Vance ho položil na zem tak, jemně, jak jen dokázal.

"Dobrý bože, Vanci, co se to děje?"

"Nevím, bratříčku." Podal Delovi trochu vody.

Z venkovní haly zaslechli jakýsi zvuk. Del ztuhl.

"Už to nevydržím..." Podíval se vyděšeně na Vance. "Jestli mě znovu začne... Bojím se, Vanci."

"To je v pořádku," ujišťoval ho zoufale Vance. "To je v pořádku. Nenechám ho..." Zarazil se. Všichni věděli, že to je marný slib.

Zinaida poklekla k raněnému. Dotkla se Delova čela. Jeho ruce byly nádherně chladné a jemné. Nikdy předtím se ho nedotkla.

Sklonila se a jemně ho políbila na ústa. Vance ji uchopil za rameno a odtáhl ji pryč.

"Co to děláš?"

"Vanci, ani Deltanka nemůže zabít jedním polibkem," řekla jemně. "Ale mohu mu dát... Vanci, mohu mu dát sílu zemřít. Když se rozhodne."

Sílu zemřít...

Del cítil, jak se jeho nejlepší přítel chvěje.

"Já..." Vancovi selhal hlas.

"Dele, slyšíš mě?" ptala se Zinaida.

Přikývl.

"Udělám, co si přeješ."

"Prosím..." zašeptal.

Znovu ho políbila a pak položila své štíhlé prsty na jeho spánky. Bolest se zvýšila, ale strach pomalu mizel.

Zinaida dala ruce pryč. Del se cítí velmi slabý a klidný. Posilující prostředek přestával působit. Zinaida se odvrátila. Chvěla se po celém těle.

Zvenku zaslechli Khanův hlas. Slovům nebylo rozumět, ale tón byl jasný. Del se zhluboka nadechl.

"Sakra, Vanci," zašeptal, "byl bych rád viděl ty tvé draky."

"Já taky, bratříčku. Já taky." Položil Dela na podlahu.

Vance utrpěl nějaké zranění jen tehdy, když pomáhal svému příteli z malérů při rvačkách. Del se ho snažil dotknout, zabránit mu udělat něco hloupého, sdělit mu, že už je příliš pozdě. Zastav ho, bratříčku, pomyslel si Del. Kvůli sobě... Nemohl se pohnout. Vance se přitiskl ke zdi vedle dveří. Zinaida, když viděla co má v úmyslu, si stoupla na druhou stranu. Dveře se rozlétly.

Vance popadl Khana za krk, ale Joachim ho zasáhl phaserem nastaveným na ochromení. Zinaida mu vrazila nehty do očí a poranila ho na tváři, než se jí dotkl phaserový paprsek. Pak se také zhroutila na zem.

Khanovi lidé pozvedli Dela z podlahy. Jejich doteky působily jako žhavé uhlí. Khan se zahleděl Delovi přímo do očí. Del začal chápat Joachimovy rady.

"Doktore Marchi..." oslovil ho Khan.

Del mu chtěl povědět o Genesis. Chtěl, aby bolest přestala. A toužil po tom, aby Khan Singh pronesl vlídné slovo.

Del sebral všechnu bolest a dal jí volný průchod. Před očima se mu míhaly jen vybledlé stíny.

Když doktor March omdlel, přiskočil Joachim k jeho boku s lékařskou brašnou, sám v šoku a plný strachu z Khanova hněvu, protože selhal.

Joachim nemohl zapomenout na to, co mu Vance Madison řekl. Jak se zoufale snažil Marche oživit, cítil v zádech pomstychtivý pohled svého vůdce.

"Je mrtvý," řekl Joachim nakonec. A pak poprvé ve svém životě Khanovi zalhal. "Je mi to líto, můj pane."

Khan mu neodpověděl. Otočil se k němu zády.

Madison se začal probouzet z ochromení po zásahu phaseru. Khan ho postavil na nohy.

"Nemám čas, abych s vámi mohl zacházet jemně, doktore Madisone," pronesl Khan, "tak jako s vaším přítelem. Mám další, mnohem důležitější úkoly." Vytáhl nůž. "Trvá to asi deset minut, než člověk vykrváčí. Jestli řeknete jen slůvko nebo pouhým gestem naznačíte ochotu spolupracovat, zachráním vám život."

Madison, plný žalu, na něj mlčky hleděl. Joachim věděl, že nikdy nepromluví. Khan přikázal svým lidem, aby Vancovi svázali kotníky a zavěsili ho ke stropu. Poslechli.

Khan hodlal provést malý, krátký řez přímo nad krční tepnou. Krvácení bude o mnoho pomalejší, než kdyby řízl přímo do tepny, a Madison zůstane při vědomí mnohem déle. Ale stejně zemře.

Joachim se už nemohl dívat, jak Khan ničí další lidský život. Uprchl.

V hlavní laboratoři navázal spojení s Reliant a nechal se přenést na palubu. Běžel do kapitánovy kabiny, kterou si Khan Singh přivlastnil. Na stole stála nádrž s pískem. Joachim se v ní divoce přehraboval zvláštním nástrojem, až chytil dva exempláře písečného úhoře. Hodil je do krabice, vřít se do přenosové místnosti a vrátil se opět na Spacelab. Popadl druhý dech a rozběhl se do malé laboratoře, z které Khan udělal vězení.

Dostavil se příliš pozdě, aby zachránil Madisona. Zastavil se a vyděšeně hleděl na kaluž krve.

Khan právě stál před Zinaidou. Opětovala jeho pohled bez jediného mrknutí. Zřejmě se ho dotklo, že se ho nebála.

"Můj pane," vyhrkl Joachim, když opět nabyl řeči. Hlas se mu chvěl. "Khane, jsou příliš slabí, aby se mohli postavit tvé síle..."

"Vypadá to tak," odpověděl Khan jemně.

"Není nutné, abys..." Joachim se zastavil. Vložil krabici do Khanových rukou. "Teď už před tebou Genesis neskryje."

Nadechl se, protože nevěděl, jak Khan zareaguje.

Khan otevřel krabici, podíval se dovnitř a usmál se. Odložil ji a Joachima objal.

"Ty víš mnohem lépe, co potřebuji, než já," řekl. "Jsem ti vděčný, Joachime. Nemohl bych tě více milovat, kdybys byl můj syn."

Bude zas takový, jaký byl dřív, říkal si Joachim, a měl blízko k slzám. Jakmile tohle skončí...

Khan ho jemně pustil z objetí a otočil se k Zinaidě Chitirih-Ra-Payjh.

Delt'ané vyhledávají intenzivní zážitky. Zinaida, jako většina z nich, se soustředila na vrcholy rozkoše. Někteří Delt'ané ale spíše vyhledávali bolest. Zinaida je vždy pokládala za šílené. Ale nyní, právě zde, neměla jinou volbu, než protřpět vše, co přijde, a zjistit, co dokáže vydržet. Jedda, Carol a David potřebovali čas, aby se dostali pryč. Musí jim ho dát. Mimoto byla Carol přesvědčena, že pomoc je na cestě. Jestli bude Zinaida dostatečně silná, mohla by přežít. Nechtěla zemřít. Zaměřila se na empatické spojení mezi sebou a Jeddou a pocítila jeho uklidňující dotek. Věděla, že kdyby mu dala vědět, co se tu děje, pokusil by se jí namísto útěku pomoci.

Khanova ruka se vnořila do krabice, kterou mu jeho pomocník přinesl. Znovu ji vytáhl. Držel mezi palcem a ukazováčkem jakéhosi dlouhého, velmi tenkého tvora, silně připomínajícího hada. Tvor prozkoumával okolí svým ostrým jazykem.

"Pan Chekov vám může potvrdit, že ta bolest je jen velmi krátká," řekl Khan.

Zinaida se s hrůzou odtáhla, když pochopila, co udělali Chekovovi s Terrellem.

Tohle nesnese.

Khanovi lidé ji přistrčili vpřed a otočili jí hlavu na stranu. Úhoř se plazil po její jemné pokožce až nad ucho a stále hledal. "Jeddo," zašeptala. Vyslala mu v myšlenkách všechno, co se stalo. Aby věděl, že zde není naděje, a aby utekl. Pak navždy přerušila spojení se svým milencem.

Úhoř se dotkl jejího bubínku. Zinaida vykřikla v návalu čiré hrůzy a zoufalství. A oddala se stínům.

Carol, David a Jedda se propíchlí nouzovým schodištěm k laboratoři. Genesis byla zatím v bezpečí, ale báli se o ostatní. Ať už Carol Del v interkomu jakkoliv uklidňoval, byla si jistá, že o několik minut později zaslechla výkřik bolesti a hrůzy. I David něco zaslechl. Ale Jedda trval na tom, že všechno je v pořádku.

"Sakra," ulevila si Carol. "Tam nahoře se něco děje. Nemůžeme jen tak klidně uprchnout a nechat naše přátele jejich osudu. Ani kvůli záchraně Genesis."

"Del řekl..."

"Davide, Del žije polovinu času ve svém vysněném světě!" Prála si, aby měl Del tak stálou povahu jako Vance. Měla by o ně mnohem menší starost. Kdyby se Del pokusil o zbytečné hrdinství, kdyby lidé z Flotily všechno přehnali, mohl by sebe a všechny ostatní zatáhnout do takových potíží, které by nezvládli. Carol vystoupila na úroveň hlavního obytného podlaží. Otevřela dveře na vrcholku schodiště jen na kratičkou chvíli.

Chodbou zazněl Zinaidin zděšený výkřik. Carol ztuhla.

Jeddovi se roztrásla kolena, až upadl.

"Jeddo! Co se stalo?"

Carol u něho poklekla. Jedda si dal ruce před obličej v úsilí, aby jí zabránil v dotyku. Odtáhl se dál, schoulil se nejdřív do klubíčka a pak se pomalu postavil na nohy.

"Musíme uprchnout," řekl tiše. "Zinaida je mrtvá. Vance a Del také. Už jim nepomůžeme."

"Ale vždyť jsi říkal..."

"Pokusila se nás zachránit! Ale už je mrtvá! Jestli neutečeme, najdou nás, seberou Genesis a nás zabijí!"

Dali se do běhu.

ŠESTÁ KAPITOLA

Toho večera večereli kapitán Spock a doktor McCoy s admirálem Kirkem v jeho kabině. Spor o Genesis pokračoval dál, ale ne už natolik vášnivě, aby Kirk musel zasahovat a přikázat, aby ztichli.

Konverzaci přerušilo zahučení interkomu.

"Admirále," ozvala se Saavik, "senzory ukazují, že se k nám rychle blíží nějaká loď."

"A co je zač, poručíku?"

"Jedna z našich, admirále. Reliant."

"Co tu Reliant pohledává?" divil se Spock.

I Kirk se divil. Flotila jim přece řekla, že jediné Enterprise je volná a dostatečně blízko k Spacelabu, aby mohla prověřit volání Carol.

Vyběhl z kabiny. Spock a McCoy ho vzápětí následovali. "Není na Reliant Pavel Chekov?"

Vstoupili do výtahu, který začal prudce stoupat. "Myslím, že se nemýlíte, admirále," odvětil Spock.

Dveře turbovýtahu se otevřely. Kirk vstoupil na můstek a okamžitě se obrátil k Uhuře.

"Reliant neodpovídá," řekla.

"Ani na, nouzovém kanálu?"

"Ne, pane," odpověděla a zkoušela to znovu. "Enterprise volá Reliant, ozvěte se, Reliant."

"Prosím vizuální, poručíku Saavik."

"Je právě na hranici dosahu, admirále."

Saavik nastavila zvětšení na maximum. Zprvu byla Reliant vidět na obrazovce jen jako malý bod, ale rychle se zvětšovala. "Pokuste se o vizuální spojení," přikázal Spock.

"Ano, pane." Uhura zapojila nízkoeenergetický komunikační laser a zaměřila ho na přijímací zařízení Reliant.

"Možná jim nefunguje přijímací zařízení," dohadoval se Kirk.

"To by mnohé vysvětlovalo," přikývl Spock.

Joachim, stále vyděšený z toho, co se stalo na Spacelabu, sledoval lhostejně na obrazovce zvětšující se trup Enterprise.

Za ním se Khan tiše zasmál.

Když Terrell a Chekov zůstali na stanici, byl Khan Singh obklopen jen svými věrnými. Brzy se naplní jeho pomsta. A pak - bude konečně volný? Joachim se bál odpovědi.

"Snížit zrychlení na jeden a půl násobek výkonu raketového motoru," přikázal Khan. A pak mírným, přesvědčivým a ironickým tónem dodal: "Buďme přátelé..."

"Jeden a půl raketového pohonu," potvrdil důstojník u kormidla. Laserové přijímače hlásily signál.

"Žádají o vizuální spojení, Khane," řekl Joachim.

"Ať se nažerou statiky."

"Pořád mají štíty dole."

"Jistěže. Neříkal jsem, že jsme přátelé? Kirku, starý příteli, jestli znáš klingonské přísloví, že pomsta se jí nejlépe studená?"

Joachim riskoval pohled na svého velitele. Khan se nakláněl kupředu s rukama sevřenými v pěst. Vlasy mu divoce vlály kolem hlavy. V očích se mu zračila únava spolu s běsivou zuřivostí. "Ve vesmíru je velice chladno," zašeptal Khan.

Na obrazovce Enterprise pomalu narůstal obrázek Reliant. "Reliant snížila na jeden a půl raketového, admirále," oznámil Sulu.

"Nějaké známky poškození?"

"Žádné, pane."

"Pane," ozvala se Saavik, "jestli mohu citovat Řády, článek dvanáct: Při přiblížení jakékoliv lodi, když nebylo navázáno spojení..."

"Admirál to nařízení zná."

Saavik se přinutila nereagovat. "Ano, pane," pronesla ztuha.

"To je sakra zvláštní," řekl Kirk spíše pro sebe. "Vyhlašte žlutý poplach."

"Zapnout ochranné pole," přikázala Saavik. Ozvalo se houkání sirény a světla potemněla. Trvalo jen chvíli, než se dostavila záložní posádka a zaujala bojové postavení.

"Hlášení z Reliant, pane... okamžik... na krátkých vlnách. Říkají, že mají zkrat na spojení."

"Spocku?" Spock se sklonil, aby Reliant prozkoumal.

"Stále ještě nevztyčili štíty," hlásil Joachim. Připadalo mu, že všechno, co se kolem dělo, sleduje z velké dálky. Jenom jeho vzpomínky byly velmi blízko. Neustále se mu vracely a děsily ho, jakmile odvrátil na chvíli pozornost - výraz v Marchových očích, krev stékající po Madisonově tváři a sebevraždu Chitirih-Ra-Payjh. A nemohl zapomenout, co mu Madison říkal.

"Buď opatrný, Joachimě," varoval ho Khan. "Ne všechno najednou. Strojovna. Zaměř se na strojovnu. Připrav se k palbě."

Joachim poslechl. Před dvěma staletími dal své slovo, a proto poslechl.

Spock studoval výsledky detektorů. Byly stejné jako ty předchozí. Ani známka poškození.

"Všechny jejich emise jsou v pořádku, admirále." A pak si všiml signálu změny, která už normální nebyla. "Vztyčují štíty!"

"Phasery Reliant se zaměřují na nás!" vykřikl Sulu v ten samý okamžik.

"Vztyčit štíty!" zvolal Kirk. "Nabít phasery; připravit k..."

Reliant vypálila.

Peter stál připravený u svého pultu a zoufale si přál, aby měl něco na práci. V lodi byl vyhlášen bitevní poplach. Kolem se rozléhalo houkání sirény a celé osazenstvo strojovny - samí veteráni - spěchali na svá místa, nebo už byli plně ponořeni do horečnaté činnosti. Kadeti na svých místech mohli jen vyčkávat a dívat se kolem. A takový bezvýznamný kadet tu mohl jen skřípat zuby a předstírat, že existuje nějaký důvod, aby tu byl.

Dosud měl Peter určité podezření, že výlet je pouhý podfuk, jakási simulace se skutečným vybavením. Ale třeba se mýlil. Kdyby se jednalo jen o další test, zůstali by veteráni pěkně v pozadí a nechali by kadety všechno dělat. Peterovo srdce se rozbušilo rychleji. Hlavou mu blesklo, jak by to asi Saavik analyzovala svou neotřesitelnou logikou. Bylo by příjemné si o tom popovídat, jakmile to skončí, ať je to skutečnost, nebo ne. Neviděl ji od té chvíle, co šéfinženýr Scott odložil jeho hodiny matematiky.

Strýček Montgomery řekl kapitánu Spockovi, že Petera nemůže postrádat, protože ve strojovně je příliš mnoho práce. Ale jemu zase řekl, že povolí další hodiny matematiky, až opět začne dělat pořádně svou práci. Peter to chápal jako pokus o jakousi lekci, aniž by se mu v papírech ocitl záznam, což oceňoval. Ale přitom pocíťoval hořkost, protože soudil, že si ji nezasloužil.

Za několik dní toho nechá, pomyslel si Peter. Třeba až tohle skončí, ať už jde o cokoli.

Z čista jasna ho udeřila do zad tlaková vlna a mrštila s ním o palubu. O několik zlomků sekundy později otřásl palubou i zvuk výbuchu. Jak se škrábal na nohy, vzduchem se rozlétly kousky kovu a ve strojovně se zdvihl vítr. Otvor v lodním trupu vysával vzduch ze strojovny. Nastalo strašné ticho a Peter cítil, jak mu praskají ušní bubínky. Nouzové dveře sjely dolů a do prostor, kde se ovzduší vytratilo ven do kosmu, se náhle vřítíl

čerstvý vzduch. Zvuk se vrátil. Slyšel výkřiky strachu a bolesti a mimoto mu stále hučelo v uších.

Opřel se o pult, aby mohl vstát. Poplachový signál vřiskal. "Ach, bože!" vykřikl Grenni. Na jeho pultu svítily snad všechny kontrolky. "Presi, musíme odsud pryč."

Peter vzhledl. Přímou nad nimi unikl z otvoru ve stěně trojvrstevného nerozbitného potrubí hustý, žlutozelený kouř.

Peter se díval s narůstajícím zděšením. Chladicí médium přece nikdy nemělo unikat!

Začal blikat signál radiačního nebezpečí a rozječela se siréna chemického ohrožení. Jedovatý plyn houstl. Brzy zaplavil celou místnost s kadety. Petera začaly pálit oči. Grenni ho chytil za paži a snažil se ho odtáhnout za prchajícími kadety.

"Nesmíš opustit stanoviště!" křičel Peter.

"Hovno," odsekl Grenni. Vytrhl se utíkal.

Peter se snažil vytáhnout svůj respirátor. Sotva viděl, když si ho nasadil. Cítil se, jako by měl-rozdrcený hrudník.

Primární ovládací pult byl poškozený a poručík Kasatsuki ležela v bezvědomí na podlaze. Byla odpovědná za hlavní řízení pomocného motoru a Peter s Grennim jí přitom měli asistovat. Teď Grenniho pult zapípal a rozblíkal se na něm kontrolky. Když nic nepodnikne, pomocný pohon úplně vypadne.

Plyn kolem Petera houstl, zatímco se snažil zkrotit poblázněný ovládací systém. Zároveň byl nucen zapnout i svůj řídicí pult. I přes nasazený respirátor měl oči plné slz a nesnesitelně ho pálily.

Výkřiky bolesti a strachu k němu doléhaly jako přílivové vlny. Šéfinženýr Scott vykřikoval své rozkazy uprostřed všeobecného chaosu. Peter všechno slyšel, ale dělo se to na celý světelný rok daleko. Cítil, jako by se spojil se samotnou Enterprise - tak bylo jeho jednání hladké a plynulé, tak dobře a s takovou jistotou věděl, co má udělat. Na můstku měl Jim Kirk plné ruce práce.

"Pane Sulu, štítý!"

"Snažím se, pane."

Do všeobecného zmatku se ozval interkom.

"Lékařský poplach, strojovna!."

McCoy už byl na poloviční cestě k turbovýtahu. Vřítel se do něj a zmizel.

"Nemám energii, pane," hlásil Sulu.

Kirk udeřil rukou do tlačítka interkomu: "Scotty!"

Z interkomu zazněla strašlivá změť zvuků, jak se každý kanál na lodi snažil dostat na můstek.

"Uhuro, vypněte ten zatracený kravál!" Stiskla hlavní spínač.

Nastalo ticho.

"Pan Scott na samostatném," ohlásila.

"Scotty, hlášení."

Scottův hlas zněl podivně. Patrně mikrofon na krku, říkal si Jim. Má na sobě respirátor! Co se tam stalo?

"Sotva se držíme, pane. Hlavní energetické zařízení vypadlo."

"Náhradní zdroj," přikázal Kirk. "Hlášení škod."

Na přední obrazovce se objevil schematický náčrt Enterprise s šokující velkou červeně vyznačenou plochou poškození, která se šířila od lodní strojovny. Kirk se Spockem studovali hlášení.

"Způsob útoku ukazuje na velmi dobré znalosti o slabých místech naší lodi," řekl Spock.

"Ale kdo to je? Kdo velí na Reliant?"

"Clark Terrell," odpověděl Spock. "Všichni ho velmi oceňují. Rozhodně to není ten typ, který by náhle zešilel nebo vyprovokoval vzpouru."

"A kdo tedy na nás útočí? Proč?"

"Jedna věc je jistá," řekl Spock. "S náhradním pohonem jim neunikneme."

"Vizuální," vyštěkl Kirk. Na obrazovce se objevila Reliant, otočená čelem k můstku Enterprise. "Pane Sulu, všechnu energii do phaserů."

"Příliš pozdě..." poznamenal Spock.

Na obrazovce s děsivou nevyhnutelností vypálila Reliant svá fotonová torpéda. Náraz energie otřásl celou lodí, spálil nebo roztavil čipy v počítačích, vyřadil četné obrazovky a zničil celé komplexy systémů. Na horní palubě vypukl požár. Ve vzduchu bylo cítit kyselý zápach roztaveného plastiku a vypařeného kovu.

"Scotty!" vyštěkl Kirk. "Co nám zbývá?"

"Jenom baterie, pane. Za několik minut mohu poskytnout pomocný pohon..."

"Nemáme ani těch několik minut. Můžeš mi poskytnout energii pro phasery?"

"Jen na několik výstřelů, pane."

"To na jejich štítů nestačí," řekl Spock.

"Co jsou, k čertu, zač?" opakoval Kirk.

"Admirále," ozvala se Uhura. "Reliant chce mluvit s velitelem..." zaváhala, "Chce s námi projednat podmínky kapitulace."

Kirk pohlédl na Spocka, který mu nezúčastněně pohled opětoval. Obrátil se k Saavik. Očekával, že... vlastně nevěděl, co má od ní očekávat. Její sebeovládání bylo stejně neproniknutelné jako Spockovo.

"Na obrazovku," přikázal Kirk.

"Admirále..." ozvala se Uhura.

"Udělejte to - dokud máme čas."

Obrazovka se změnila, bod po bodu na ní vznikl nový obraz lidské tváře.

"Khan!" zvolal Jim Kirk.

"Vy si pamatujete, admirále, po všech těch letech. Dojalo mě to. Obával jsem se, že jste na mě zapomněl. Samozřejmě, já si vás pamatuji."

"Co to má všechno znamenat?" ptal se rozzlobeně Kirk. "Kde je posádka Reliant?"

"Copak jsem se nevyjádřil dostatečně jasně?" optal se Khan nebezpečně. "Mám v úmyslu se pomstít, admirále. Na vás. Zničil jsem na vaší lodi všechny energetické zdroje a brzy vás připravím i o váš život."

"Reliant manévruje," řekl velmi tiše Sulu. "Připravuje se k dalšímu výstřelu."

"Chtěl jsem ale, abyste věděl, až budete umírat, kdo vás porazil: Khan Noonian Singh, princ, kterého jste poslal do vyhnanství."

"Khane, poslechněte," žádal Kirk. "Jestli chcete mou osobu, přenesu se na vaši loď. Žádám jen, abyste ušetřili mou posádku. Se mnou si můžete dělat, co chcete."

Khan se opřel do křesla a mile se usmál. Vztáhl dopředu ruce a jako by vážil v dlaních na jedné straně Jima Kirka, kterého měl k dispozici, a na druhé Enterprise a Jimovu smrt, ovšem o něco opožděnou.

"To je velice zajímavá nabídka. A je..." jeho hlas zněl sebejistě a nebezpečně, "typická pro váš zvrácený charakter. Uvážím to."

Zaváhal snad na sekundu: "Přijímám vaše podmínky..."
Kirk vstal. Spock pokročil k němu, ale zarazil se, když Kirk mávl náhle rukou.
"...pod jednou podmínkou. Rovněž mi poskytnete všechny údaje a materiály, které se týkají projektu Genesis."
Kirk se snažil zachovat klid a nereagovat. "Genesis?" divil se. "Co je to?"
"Nehrajte si se mnou, Kirku. Mám ruku na spínači phaserů."
"Provedu průzkum, Khane, dejte mi čas. Poškození počítače..."
"Dávám vám šedesát sekund, admirále." Kirk se otočil ke Spockovi.
"Nemůžete mi dát Genesis, admirále," protestoval . Vulkánec.
Kirk tiše řekl mimo dosah přesně zaměřeného mikrofonu. "Aspoň víme, že ho nemá. Jenom přikyvujte, jako bych dával příkazy. Poručíku Saavik, vyvolejte data na velitelském pultu Reliant. Rychle."
"Velitelském.?"
"Honem!" zašeptal Jim naléhavě.
"Kód?" ptal se Spock.
"To je vše, co máme."
"Admirále," ozval se Khan, "napínáte mou trpělivost."
"Hledáme to, Khane. Sám dobře víte, jak jste mou loď poškodil. Musíte nám poskytnout trochu času."
"Čas, Kirku? Vy jste mi ukázal, že čas není žádným darem, ale mučením. Zbývá vám čtyřicet pět sekund."
Sulu se obrátil ke Kirkovi. "Reliant ukončila manévry, pane. Zaměřila nás a právě se vrací zpět."
Saavik našla informaci, kterou Kirk požadoval, ale nechápala, k čemu mu bude. "Nerozumím..."
"Musíte se naučit, proč věci na kosmické lodi fungují, ne pouze jak." Kirk se opět otočil ke Khanovi a snažil se do svého hlasu vložit co nejpřesvědčivější tón. "Právě to vysíláme, Khane..."
"Kód předpony je jedna-šest-tři-nula-devět," hlásil Spock.
Rychle se dal do práce. Saavik sledovala, jak zadaný kód probíhá schémata a zneškodňuje obranu Reliant. Náhle pochopila, co má Kirk v úmyslu: převést ovládání Reliant na Enterprise a stáhnout její štíty.

"Máte ještě třicet vteřin," řekl Khan a vážil každé slovo.
"Jeho inteligence je obdivuhodná poznamenal Spock. "Jestliže kód změnil..."
"Spocku, čekejte na můj signál," přikázal naléhavě Kirk. "Přiliš brzo a zjistí, o co nám jde. Pak by znovu vztyčili štíty..."
Spock vyčkával a Kirk se otočil k obrazovce.
"Khane, jak vím, že dodržíte své slovo?"
"Dodržet slovo, admirále? Nedal jsem žádné, nemáte na výběr."
"Rozumím," řekl Kirk. "Pane Spocku, jsou data připravena?"
"Ano, admirále."
"Khane, připravte se na vysílání." Podíval se na Sulua. "Pane Sulu?"
"Phasery zaměřeny," hlásil tiše Sulu.
"Váš čas uplynul, admirále," oznámil Khan.
"Hned - právě začínáme s vysíláním. Pane Spocku?"
Spock vyslal k Reliant kód s následným příkazem ke zrušení ochranných štítů.
Údaje na Saavičině monitoru se změnily. "Štíty jsou dole, admirále!"
"Palte!" vykřikl James Kirk, zatímco Khan na obrazovce zvolal: "Co? Joachime, vztyčit - kde je blokáda?"
Sulu shromáždil veškerou energii poškozené lodi a prohnal ji phasery.
Vesmírem projela jemná a jasná světelná čára, která spojila Enterprise s Reliant smrtícím vláknem. Trup Reliant se rozzářil do šarlátu, stejně jako jeho velitelský můstek.
Na obrazovce vykřikl Khan bolestí a vztekem zároveň, jak se loď otrásla. Spojení začalo mizet a obrazovka Enterprise potemněla.
"Dokázal jste to, admirále!" radoval se Sulu.
"Nedokázal jsem nic, zpackal jsem to. Sakra, začínám být senilní." Podíval se na Saavik a zavrtěl hlavou. "Poručíku Saavik, klidně mi dál připomínejte předpisy. Spocku, pojďte se mnou, musíme zjistit rozsah škod."
Přešel k turbovýťahu a Spock ho následoval. Dveře se zavřely...

Joachim snášel Khanův hněv stejně klidně a se stejnou bolestí, jako by byl sám zraněn.
"Palte, palte! Joachime, ty blázne! Proč nestřílíš?"
"Nemůžu, Khane. Poškodili ovládání fotonových torpéd a nadsvětelný pohon. Musíme se stáhnout."
"Ne!"
"Můj pane, musíme, nemáme jinou možnost. Musíme opravit loď. Enterprise nám nemůže uniknout." Zavíraly se mu oči, chtělo se mu spát, ale bál se vzpomínek a sny ho děsily. Měl dost snů o zabíjení, smrti a pomstě.

Výtah se zastavil a dveře se otevřely do sálu strojovny. Kirk vykročil kupředu, ale hned se zděšeně zastavil.
"Scotty! Bože!"
Lodní inženýr tu stál a celý se chvěl potřísněný krví. V náručí držel tělo Petera Prestona. Chlapec mu ležel na rukách zcela bezvládně a z nosu a úst mu vytékala krev.
"Nemohl jsem se dovolat doktora McCoye. Musím kluka dostat do nemocnice..." Slzy mu stékaly po tvářích. Vklópýtal do výtahu. Kirk a Spock mu přiskočili na pomoc. Kirk ho podepřel, zatímco Spock vzal chlapce jemně z jeho paží.
"Nemocnice!" vyštkl Kirk.

Turbovýťah zrychlil.

Spock vystoupil na můstek. Košili měl zkrvavenou - červená krev při zasychání hnědla: nebyla však jeho vlastní. Saavik neprojevila úlevu, kterou cítila. Spock se k ní tiše připojil na stanovišti vědeckého důstojníka. Zatímco Saavik řídila práce při opravě lodi, Spock zapojil počítač. Informace vyskočily ihned na terminál.

POSÁDKA STROJOVNY: LEHKÁ ZRANĚNÍ. VÁŽNÁ ZRANĚNÍ. KRITICKÁ ZRANĚNÍ.

PETER PRESTON.

Saavik zatajila dech. Spock na ni pohlédl - cítila jeho zkoumavý pohled, ale nedokázala ho opřevzat.

Ruce se jí začaly chvěti. Hleděla na ně a říkala si: je to hanebné. Zneuctíš sebe i svého učitele. Musíš Vulkánce ještě více ponižít?

Zatmělo se jí před očima. Přinutila se, aby je zavřela.

"Poručíku Saavik," řekl Spock.

"Ano, kapitáne," zašeptala.

"Odneste tento seznam doktoru McCoyovi."

Ztěžka polkla a snažila se soustředit na list papíru, který jí Spock podával.

Seznam obětí personálu stroje? Pro doktora McCoye přece nemá význam, vlastně to přišlo od něho.

"Kapitáne?"

"Prosím, poručíku, nepřete se se mnou," řekl Spock. Chladný tón jeho řeči jako obvykle nic neprozradil. "Nemělo by vám to zabrat víc jak patnáct minut. Déle vás na můstku nemůžeme postrádat."

Vstala a vzala si z jeho rukou podávaný list. Její prsty ho křečovitě uchopily a téměř ho zmačkaly. Pohlédla Spockovi do očí.

"Můstek se bez vás déle neobejde, poručíku," opakoval. "Rychle běžte: Omlouvám se."

Odběhla.

McCoy se zoufale snažil zachránit Prestonův život. Musel stále zesilovat anestetické pole, protože chlapec neustále bojoval o znovunabytí vědomí.

Indikátory životních funkcí neměly snahu se stabilizovat. Ať už McCoy dělal cokoli, hochův fyzický stav se neustále zhoršoval. Tržné rány, několik zlomených kostí a nějaká vnitřní zranění s velkou ztrátou krve, fraktura lebky vcelku nic vážného. Ale Preston stál přímo pod otvorem, kde unikal chladicí plyn. Všechno záviselo na tom, kolik se ho nadýchal a jak dlouho stál v mraku jedovatého plynu, než ho ventilátory odsály.

McCoy zaklel. Ti zatracení technici nevyžadovali nic, než aby ten korozivní, teratogenní, gama záření emitující jed měl dost vysoké specifické teplo, aby chránil stroje před roztavením. Dobře, a také říkali, že ochrana před jeho účinky je zcela bezchybná.

"Doktorko Chapelová!" vyštěkl. "Kde je ta prokletá analýza?"

Scott ho pozoroval skrz silné sklo, rozdělující předpokoj od operačního sálu. Udeřil do něho pěstí.

Chris Chapelová vstoupila do místnosti a McCoy už znal výsledky předem z jejího výrazu.

Podala mu výsledky analýzy Prestonovy krve a chemického rozboru tělesné struktury. "Je mi to líto, Leonarde," řekla.

Smutně potřásl hlavou. Několik indikátorů životních funkcí se blížilo k nule a chlapec začal vnitřně krváčet - ve větší míře, mnohem hůř než předtím. Rány se neuzavíraly. A nezavřou. Buněčná struktura začala podléhat zkáze.

"Už jsem to věděl, Chris. Jen jsem doufal..."

Odvrátil se od operačního stolu a změnil anestetický režim z celkového na lokální. Peter začne nabírat vědomí, ale neucítí bolest.

Když McCoy vzhlédl, stál vedle Scotta Jim Kirk a držel ho za rameno.

McCoy zavrtěl hlavou.

Scott se vřít do operačního sálu. Kirk ho následoval. "Doktore McCoyi, nemůžete..." Zlomil se mu hlas.

"Je to otrava chladicím plynem, Scotty," vysvětloval McCoy. "Je mi líto. Mohl bych ho udržovat naživu tak půl hodiny, maximálně. To mu nemohu udělat."

Scott začal protestovat, a pak zmlkl. Věděl stejně dobře jako každý doktor, možná lépe, co znamenají účinky otravy.

Přešel k Prestonovu lůžku a dotkl se jemně chlapcova čela.

Preston pomalu otevřel oči.

"Petře," řekl Scott, "chlapče, nechtěl jsem ti..." Zarazil se. Slzy mu stékaly po tváři.

Kirk se sklonil nad chlapcem.

"Pane Prestone," oslovil ho.

"Jsme... jsme v pořádku?" Peter hleděl kupředu na něco, co existovalo jen v jeho mysli.

"Ano," přisvědčil Kirk. "Druhou nadsvětelnou vpřed."

"Ano," zašeptal Peter.

Saavik se zastavila u dveří nemocničního oddělení. Přišla příliš pozdě.

Z operačního sálu vyšel Scott a ze stran ho podpírali admirál Kirk a doktor McCoy. Plakal. Za nimi leželo na operačním stole Peterovo tělo.

Doktorka Chapelová přetáhla přes jeho tvář bílé prostěradlo. Saavik odhodila zmačkaný list na podlahu, otočila se a rozběhla se chodbou pryč. Vrhla se do první místnosti, na kterou narazila a přibouchla za sebou dveře.

V prázdně tmavé konferenční místnosti se snažila uklidnit. Bojovala sama se sebou, aby zvládla ten prudký záchvat žalu a vzteku, který ji posedl.

To není spravedlivé! křičela v duchu. To není spravedlivé! Bylo to jen dítě!

Sevěla pěsti kolem okraje židle. Jako by byla stále na Hellguardu, zvrátila hlavu dozadu a vykřikla. Na chvíli ji posedlo šílenství. Vyrvala židli z příchytů, vytrhla zároveň svorníky a mrskla s nimi po místnosti. Odrážely se od stěny, zanechaly šrámy v kovu a dopadly jí k nohám. Když se opět vzpamatovala, byla schoulená v rohu místnosti a chvěla se po celém těle. Pozdvihla hlavu. Tma, která ji obklopovala, pro ni neznamenal žádnou překážku. Viděla škody, které stačila napáchat. Byla slabá, ale dokázala se už kontrolovat. Pomalu vstala a aniž by se ohlédla, vyšla z konferenční místnosti.

Scott nebyl několik minut schopen řeči. Konečně jeho pohled utkvěl na Jimovi Kirkovi.

"Proč?"

Jim se smutně podíval na tělo kadeta Prestona. "Khan mě chce zabít, protože jsem ho před patnácti lety odsoudil... a nezajímá ho, kdo stojí mezi ním a pomstou."

"Scotty," ozval se McCoy, "je mi to líto."

"Zůstal na svém místě," říkal Scott. "Když ostatní kadeti nevydrželi, on zůstal."

"Kdyby nezůstal, byli bychom už rozprášeni po vesmíru na atomy," řekl Kirk.

"Mústek volá admirála Kirka," ozval se z interkomu Spockův hlas.

Kirk přiskočil k interkomu a stiskl spínač. "Zde Kirk."

"Strojovna nám ohlásila, že pomocný pohon opět běží. Můžeme letět vpřed s raketovými motory."

Kirk si promnul oči, snažil se nemyslet na Scottovo zoufalství a soustředil se na dění na lodi a na hrozbu záhuby celé posádky. "Nejvyšší rychlosti k Regulu I., pane Spocku." Posadil se na bobku vedle Scotta. "Scotty, je mi líto, ale musím vědět... dokážeš opravit hlavní stroje?"

"Já... nemyslím, pane..."

"Scotty..."

"... ale udělám, co můžu..." Apaticky vstal a přerývavě řekl: "Já vím, že jste se snažil, doktore..." Vyšel ven z nemocničního oddělení jak, o náměsíčník.

"Sakra," zaklel McCoy.

"Jsi v pořádku?"

McCoy pokrčil rameny. Pociťoval strašnou únavu. "Ztrácel jsem pacienty i dříve, Bůh mi pomáhaj, dokonce mezi nimi byly i děti. Sakra, Jime, Khan tě sem nalákal, to všechno vysvětluje. Musel použít tvé jméno, aby ohrozil Genesis - ale jak se o ní dozvěděl?"

"Nevím, ale ještě větší starosti mi dělá, že by se jí mohl zmocnit. Sám jsi řekl: S dostatečně velkou energií by mohl změnit celý vesmír."

"Snad ještě máme čas. Udělal jsi všechno, cos mohl."

"Ale dostal mě. Vyzvali jsme jen díky tomu, že vím o našich lodích něco, a čem Khan neměl ponětí." Povzdychl si. "A protože jeden čtrnáctiletý chlapec..." Zarazil se.

"Doprčic," ulevil si a opustil nemocnici.

SEDMÁ KAPITOLA

Enterprise se belhala k Regulu I., celá lodní posádka pracovala bez oddechu, aby opravila všechny škody, které způsobil Khanův útok. Když se dostali na dohled Spacelabu, dokázal se Kirk zbavit tíživých obav o osud lodi. Ale stále více ho zneklidňovaly starosti, co ho čeká u cíle jejich letu. Kosmická stanice udržovala dokonalé rádiové ticho. Pan Sulu navedl Enterprise na oběžnou dráhu kolem Regulu I.

"Orbitální dráha stabilizována, pane."

"Děkuji, pane Sulu. Korvetní kapitáne Uhuro, nezkusíte to znovu?"

"Dobře, pane. Enterprise volá kosmickou laboratoř Regulus I. Spacelabe, ozvěte se. Ozvěte se, prosím..." Dostávala stále stejnou odpověď jako při předchozích voláních po zprávě doktorky Marcusové. Absolutní ticho. "Enterprise volá Spacelab. Ozvi se, Spacelabe. Zde je loď Spojených států Enterprise. Prosím, ohlašte se..." Obrátila se ke Kirkovi.

"Nikdo neodpovídá, pane."

"Senzory, kapitáne?"

"Senzory nefungují, admirále," hlásil Spock. "Nedokážu zjistit, co je uvnitř stanice."

"A nevíme, jestli je Reliant nablízku," dodal Kirk.

"Správně, admirále."

"Slepí, jako... tiberský netopýr," povzdychl si Kirk tiše. "Co je s Regulem I.?"

"Planetoid třídy D, není ničím zvláštní. Žádná sopečná aktivita. Je to jen veliký kus skály."

"Reliant by se za ním mohla ukrývat."

"Existuje určitá možnost, admirále."

Kirk zapojil komunikační linku do strojovny. "Scotty, máme už dostatek energie pro přenosové zařízení?"

"Jen tak tak, pane." Inženýrův hlas zněl unaveně a bez života.

"Děkuji, Scotty."

Jim Kirk vytáhl z kapsy brýle, podíval se na ně, rozložil je, obracel je v ruce. Nakonec je složil a položil stranou.

"Jdu dolů na Spacelab."

"Jime," varoval ho doktor McCoy, "Khan by tam dole klidně mohl být!"

"On tam byl, Kostro a nenašel, co chtěl. Můžeš někoho postrádat? Mohli by tam být ranění."

"Mohu postrádat sebe," řekl doktor.

"Promiňte, admirále," ozvala se Saavik, "ale Řády, článek patnáct výslovně zakazuje vstup vlajkového důstojníka na nebezpečné území bez ozbrojeného doprovodu."

"Takové nařízení neexistuje," řekl Kirk. Bylo to jednodušší než se s ní hádat.

Chtěla promluvit, zarazila se a zamračila. Zauvažovala, jak se zachovat tváří v tvář lži vyslovené, jako by to byla čistá pravda.

Na druhé straně, musel si Kirk přiznat, měla pravdu.

"Ale pokud si chcete vyzkoušet phaser, můžete se k nám připojit. Pane Spocku, loď je vaše."

"Ano, pane."

"Vy a pan Scott mě budete pravidelně informovat o průběhu oprav." Vstal a zamířil k turbovýtahu.

"Jíme," začal Spock.

Kirk se podíval na svého starého přítele.

"... buďte opatrní."

Jim přikývl s lehkým úšklebkem a odešel.

Doktor McCoy se materializoval uprostřed hlavní laboratoře stanice s vytaženým a odjištěným phaserem.

To je opravdu vhodný postoj pro doktora, problesklo mu hlavou, jsem připravený někomu ustřelit hlavu. Jim se materializoval kousek od něho v úhlu a Saavik mezi nimi, takže vytvořili jakýsi malý ochranný kruh.

"Haló," zavolal Jim. "Je tu někdo?"

Stanice vrátila zpět ozvěnu na znamení opuštěnosti a ticha. Saavik přistoupila k hlavnímu počítači a zapojila ho.

Promluvila k němu, ale počítač neodpověděl. Jasná známka poškození systému.

"V počítači toho moc nezbylo, admirále," hlásila, když provedla několik dalších operací. "Paměť je téměř celá vymazaná." Aktivovala poslední zbylý soubor a chvíli si ho prohlížela.

McCoy zapnul analyzátor a prozkoumával nejbližší okolí. Zdálo se mu, že zaslechl pípnutí. Ale ne, zmizlo, než si mohl

cokoli prohlédnout.

"Pane," ozvala se Saavik.

"Ano, poručíku?" odpověděl Kirk.

"Je to zvláštní. Zbyl tu pouze jeden program. A je pěkně dlouhý. Unikátní situace, s ohledem na mé dosavadní zkušenosti."

Ustoupila, aby se Kirk a McCoy mohli podívat na obrazovku.

"Nedovedu si s tím poradit."

Zamračili se, když spatřili mihotavou probleskující pestrobarevnou grafiku.

"Další simulace Genesis?" pronesl McCoy s pochybami.

"Ne..." odpověděl Kirk. "Dobrý bože, Kostro, to je hra! Jestli tohle je vše, co Khan našel..." Potřásl hlavou. "Phasery na ochromení. Pokračujeme. A buďte opatrní."

McCoy kráčel opatrně chodbou. Stropní světla ji osvětlovala jen spoře a po stěnách tančily velké stíny. Spacelab byl opravdu veliký - vedle vědců zabývajících se vlastním projektem, jichž si Spock vysoce vážil, zde žilo několik stovek techniků a dalšího pomocného personálu, který zabezpečoval bezchybný chod stanice. Většina z nich byla teď na dovolené, ale stále by tu mělo zůstat asi osm nebo deset lidí. Tak kde...?

Zatajil dech. Z analyzátoru se ozvalo slabé pípnutí a jakýsi harašivý zvuk. Pomalu se otočil.

Spatřil bílou laboratorní krysu. Chvilí na něho hleděla, pak se obrátila a rozběhla se po chodbě. Drápky se jí smekaly po kluzké podlaze.

"Jsem s tebou, kamarádko," zabručel McCoy.

Cítil se poněkud lépe a pokračoval v cestě. Nahlédl do všech místností, kolem kterých procházel. Všude se mu ale naskýtal stejný pohled - malá kabina, dobře vybavená standardním zařízením pro studium.

Kdyby měli prohledávat celou stanici místnost po místnosti, zabralo by to celé dni. McCoy se rozhodl, že se vrátí zpět do hlavní laboratoře a zjistí, jestli Jim a Saavik něco nenašli.

Otevřel poslední dveře. Za nimi byla tma.

Vlasy se mu zježily. Udělal krok kupředu. Žádný podivný zvuk, nic neviděl - proč se cítí tak nejistě?

Pach: ostrý, slaný, kovový. Cítil krev. Otočil se a do tváře ho zlehka udeřila studená ruka.

"Světla!" vykřikl a uskočil. Noha mu uklouzla a upadl.

Senzory zareagovaly na jeho hlas. Jak ležel na podlaze, rozhlédl se kolem.

"Bože na nebesích!"

McCoy zděšeně hleděl na visící těla. Pomalu vstal. Chvilí bojoval s komunikátorem.

"Jíme..."

Pět lidí - jeden Delt'an a čtyři pozemšťané - viseli hlavou dolů zavěšeni u stropu. Každému z nich kdosi podřízl krk.

McCoy přistoupil k nejbližšímu tělu patřícímu vysokému černochovi.

Tvář měl pokrytou krví. Tělo muže visícího hned vedle neslo jasné stopy mučení.

McCoy čekal, až se Kirk ozve, a postupně našel ztracenou rovnováhu. Divoké, nelítostné zabíjení kolem v něm vyvolávalo silný pocit nevolnosti.

Trhl sebou, když se z komunikátoru ozval Jimův hlas.

"Ano, Kostro?"

"Já... našel jsem je."

"Hned jdu dolů."

"Ne! Doktorka Marcusová mezi nimi není. Není tu. Ale ostatní... jsou mrtví, Jíme. Prosím tě, zůstaňte, kde jste. Přivolám sem lékařský tým." Rychle přemítal, jestli je na lodi ještě někdo mimo doktorky Chapelové, kdo by mu pomohl s tou

hrůzou kolem.

"Kirk konec."

McCoy tiše zaklel.

Prozkoumal informace, které mu analyzátor při průzkumu těl poskytl a zaznamenal stav okolí. Tři z lidí zemřeli vykrvácením, jeden v šoku a Delt'anka... příčinu její smrti nedokázal určit.

Jaká je asi šance, že by se jejich vrah dostal před soud, říkal si McCoy. Sakra malá!

"Dobrý bože!" zaslechl Jimův hlas ode dveří. Stál tam se zděšením vepsaným do tváře.

"Říkal jsem ti, abys sem nechodil," zlobil se McCoy. "Nemusel jsi vidět, co se tu stalo." Za Kirkem zahlédl Saavičinu klidnou vulkánskou tvář, prostou všech emocí. "A ona také ne!"

Kirk se ohlédl přes rameno. "Poručíku, přikázal jsem..."

"Jsem váš doprovod, admirále," odpověděla chladně. "Za vaši bezpečnost odpovídám já a ne naopak."

"Zůstaňte venku," řekl jemně McCoy. "Dítě, není nutné, abyste viděla zrovna tohle..."

"Nejsem žádné dítě a ochranu nepotřebuji."

"Poručíku Saavik," pronesl ostře Kirk.

Saavik ho přerušila. "Pane, abyste mně ochránil před pohledy jako je tenhle, musel byste začít už v době, kdy jsem byla ještě dítě. Nenechám vás bez ochrany, když takový tvor, který má potěšení ze zabíjení a který by vás nejraději viděl mrtvého, je volný a schovává se někde poblíž. Já se schovávat nebudu!"

Na chvíli se zarazila, jako by ji její vlastní výbuch polekal. Pokračovala už mírnějším tónem, ale její slova zůstávala stejně rozhodná.

"Admirále Kirku, jestli si přejete doprovod, který by se choval jinak, musíte mi nařídít návrat na loď."

Saavik čekala, ale Kirk nic neříkal.

Opatrně přešla po zakrvácené podlaze, na kratičký okamžik zaváhala a pak zvedla Vance Madisona. V rukou jí leželo jeho bezvládné tělo. Lano obtočené kolem jeho kotníků se uvolnilo.

"Odřízněte ho, prosím."

Kirk jí vyhověl.

Nalezli pět prostěradel, do kterých položili mrtvá těla. Tři z nich byli vědci pracující na projektu Genesis a dva patřili k pomocnému personálu.

"Zabili dokonce i šéfkuchaře?" potřásl udiveně hlavou Kirk.

"Těla jsou už vychladlá," řekl McCoy, "ale ještě nenastala posmrtná ztuhlost. Jíme, nejsou dlouho mrtví."

Jim se rozhlédl po zakrvácené místnosti.

"Carol..." začal.

Pátrací skupina se vrátila do hlavní laboratoře.

Saavik cosi zaslechla. Rozhlédla se po místnosti, ale neobjevila nic. Avšak zvuk se ozval znovu. Vytáhla analyzátor a zapnula ho.

Přístroj kvílivě zapípal. McCoy a Kirk to zaslechli.

"Poručíku?" ptal se Kirk.

"Nevím, pane."

Šla za signálem až do rozlehlého skladiště. Když se k ní Kirk a McCoy připojili, vztáhla ruku a otevřela dveře.

Vypadla další dvě těla a zhroutila se jí u nohou.

Kirk sebou trhl. "Bože!"

McCoy poklekl a prohlédl je svým lékařským analyzátozem. Jedno z nich patřilo mladému černovlasému muži, druhé pak staršímu, vousatému, s hodností kapitána. Oba na sobě měli insigne Reliant.

"Jsou živí, Jíme."

Vzadu za nimi se rozzářila komunikační obrazovka. "Enterprise volá admirála Kirka, ohlaste se, prosím," žádala Uhura.

"To je přece Chekov," divil se Kirk.

"Enterprise volá admirála Kirka," ozvala se znovu Uhura. "Prosím, odpovězte."

"To je Clark Terrell, Jíme," řekl McCoy. "Sloužil jsem s ním." Ve skutečnosti ho znal opravdu dobře, už řadu let.

Chekov zasténal.

McCoy se zamračil, když pohlédl na údaje analyzátoru. Patrně mu připadají stejně podivné jako jí samé, pomyslela si Saavik. I přes jeho nesmírné zkušenosti.

Kirk Chekova obrátil a podepřel ho pod ramenem. "Pavle, slyšíte mě? Probud'te se!"

"Admirále Kirku!" volala Uhura. "Prosím odpovězte!"

"Saavik, řekněte jí, že jsme v pořádku, proboha!"

"Prosím, odpovězte na můj signál, admirále." V Uhuřině hlase se ozval naléhavý tón.

"Jakési poruchy v činnosti mozku," říkal McCoy, zatímco Saavik proběhla laboratoří a spojila se s Enterprise. "Asi důsledek nějaké drogy, řekl bych."

"Zde Saavik, korvetní kapitáne Uhuro. Jsme v pořádku. Prosím, zůstaňte na příjmu. Saavik - konec."

"Děkuji, poručíku," odpověděla s úlevou Uhura. "Enterprise dále na příjmu."

Saavik nechala vysílačku zapojenou a vrátila se zpátky k McCoyovi a Kirkovi. Kapitán Reliant Terrell začínal nabývat vědomí a Chekov byl už téměř vzhůru. Otevřel oči a bezvýrazně hleděl na Kirka.

"Pavle, slyšíte mě?" naléhal Kirk. "Co se stalo?"

"Admirál Kirk..." zašeptal Chekov. Zhluboka se nadechl a téměř vzlykl. "Bože, pane..." Hlas mu selhal a rozplakal se.

Kirk ho držel. "Už je to v pořádku, Pavle. Je to dobré. No tak, nebojte se. Teď jste mezi přáteli."

Terrell zasténal a snažil se vstát. McCoy k němu přispěchal. "To jsem já, Len McCoy, kapitáne." McCoy s ním jemně

zatřásl. "Clarku, pamatujete se na mě?"

Terrellův výraz patřil muži, který se setkal s takovou hrůzou, že ztratil soudnost. "McCoy..." řekl pomalu. "Len McCoy...ano. Oh... ano..."

Chekov se odvrátil od Kirka a snažil se vstát. "Admirále - to byl Khan! Našli jsme ho na Alfa Ceti V..."

"Klid, Pavle. Řekněte mi, co se stalo."

"Alfa Ceti VI. byla pryč. Moje chyba..."

McCoy se setkal s Kirkovým pohledem a oba se lehce zamračili. I Saavik se podívala, jak mohl mladý korvet-í kapitán zavinit, že zmizela celá planeta. Zřejmě byl ještě v šoku.

"Khan nás zajal. On - on dovede ovládat lidi, kapitáne! Jeho tvorové - on..." Chekov se roztrásl. Přitiskl si dlaně na uši.

"Má hlava!"

McCoy k němu přistoupil a přejel nad ním analyzátořem. "To je v pořádku, už jste v bezpečí."

Chekovova slova se vyřinula jako lavina. "Přinutil nás říkat lži... a provádět další věci, ale my jsme ho porazili. Myslel si, že nás ovládá, ale zmýlil se. Kapitán ho porazil, byl silný..." třásl se tak, že už nedokázal dál mluvit. Přitáhl kolena k bradě, sklonil hlavu, aby skryl slzy.

Kirk se podíval na Terrella, který se tvářil naprosto nezúčastněně.

"Kapitáne, kde je doktorka Marcusová? Co se stalo s Genesis?"

"Khan je nemohl najít," řekl Terrell s děsivým klidem. "Na; šel jen některé vědce."

"To už víme," přerušil ho ostře Kirk.

"Všichni ostatní byli pryč. Mučil je. Nepromluvili, a tak je zabil. Stanice byla příliš velká, aby ji stačil prohledat. Proto vzal Reliant a vydal se na cestu, aby zabil i vás."

"Málem se mu to povedlo," řekl Kirk.

"Nechal nás tady," pokračoval Chekov. Pozvedl hlavu. Tvář měl zmáčenou slzami. "Nebyli jsme mu už... k užítku."

"Ovládá teď posádku Reliant?" ptala se Saavik a napadlo ji, jestli jsou lidé opravdu tak snadno ovlivnitelní telepatii.

"Většinu z nich zanechal na Alfa Ceti V."

"Je šílený, pane. Nežije pro nic jiného než pro svou pomstu. Viní vás ze smrti své ženy... poručíka McGiversové."

"Vím, co mi klade za vinu," pronesl Kirk. Chvilí hleděl s očima upřenými do prázdna. "Carol je pryč, ale všechny záchranné čluny jsou pořád v doku. Kde je tu přenosové zařízení?" Podíval se na Saavik.

"Z paměti počítače byly vymazány i informace o samotném Spacelabu, pane," hlásila. "Ale Enterprise by měla mít v knihovně kopii."

Spojili se s lodí, ujistili Uhuru a Spocka, že jsou v pořádku, a vyžádali si sadu plánů. Dokonce i dekorativní nákresy stanice, které obvykle visely v přijímacím sále, byly strženy a zničeny.

V přenosové místnosti Kirk pečlivě prozkoumával údaje na ovládacím pultu.

"Pane Chekove, dostat se sem dolů?"

"Nemyslím. Říkal, že prohledávat tak velkou stavbu je zbytečná ztráta času. Myslel si, že přinutí zajatce, aby mluvili."

"Někdo tu nechal na přenosovém zařízení nastavené koordináty," uvažoval Kirk. "Zapnul ho, použil a nechal tak."

Nezbyl tu nikdo, aby ho vypnul."

Saavik prozkoumala cílové zaměření paprsku. "To nedává smysl, admirále. Koordináty odpovídají Regulu I. Planetoid je ale bez atmosféry a bez života."

"Jestli ale Carol dosáhla druhého stádia a vyzkoušela to v podzemí," přemýšlel nahlas Kirk, "říkala něco o podzemí..."

"Druhý stupeň?" Zřejmě má na mysli tajuplný projekt Genesis, napadlo Saavik.

Kirk náhle vytáhl komunikátor. "Kirk volá Enterprise."

"Enterprise, zde Spock."

"Hlášení škod, pane Spocku?"

"Admirále, poručík Saavik doporučovala, abychom se řídili platnými předpisy. V tom případě se hodiny protáhnou na řadu dní."

Saavik se pokoušela pochopit, co tím asi kapitán myslel. Vzdáleně to připomínalo urážku, od kapitána Spocka zvláštní chování.

"Slyším vás, kapitáne," řekl Kirk po malé odmlce. "Ven s těmi špatnými zprávami."

"Situace je vážná. Hlavní motor nedáme dohromady dřív jak za šest dnů. Pomocný pohon vypadl také, ale pan Scott doufá, že ho spraví do dvou dnů. Podle předpisů, admirále."

"Spocku," řekl Kirk. "Musím se o něco pokusit. Jestli se neozveme do..." na chvíli zauvažoval, "jedné hodiny, opravíte energetické generátory tak rychle, jak to jen půjde, a dostanete Enterprise odsud. Okamžitě, jak se dostanete z oblasti rušení signálů, vše ohlásíte Flotile. Podle předpisů, Spocku."

Uhura se vmísila do rozhovoru: "Nemůžeme vás tu nechat, pane!"

"Spocku, to je rozkaz. Uhuro, jestli se neozveme, nikdo tu pak už nebude. Konec." Vypnul komunikátor a vložil ho zpět do pouzdra. "Pánové," obrátil se k Terrellovi a Chekovovi, "možná byste měli zůstat raději tady. Prošli jste značným..."

"Raději chceme riskovat," řekl spěšně Terrell. "Tak dobře. Jdeme."

"Jdeme?" podívoval se McCoy. "A kam?"

"Přesně tam, kam šli i oni," odpověděl Kirk a ukázal na přenosové zařízení.

Saavik si uvědomila, co má Kirk v plánu. Přistoupila k ovládacímu pultu a nastavila automatické zapojení energie. Dávala přitom pozor, aby nezměnila nastavené souřadnice. Kirk se postavil na přenosovou plošinu. Terrell a Chekov následovali jeho příkladu, ale McCoy zůstal stát v bezpečí na podlaze a bojovně zkřížil ruce na prsou.

"Co když nešli nikam?"

Kirk se usklíbl. "Pak máš velkou šanci, že se zbavíš naráz všech problémů, Kostro."

Doktor McCoy cosi nespokojeně zamumlal a stoupl si také na plošinu.

"Připravena," hlásila Saavik, stiskla spínač a rozběhla se za ostatními.

Zdi kosmické laboratoře se rozplynuly a objevila se tma. Jim Kirk zatajil dech. Obával se, že se zmýlil a kolem něj se sevře navždy skála, až přenos skončí. V duši ho svíral strach. V tom samém okamžiku, kdy byl přenos ukončen, rozsvítila se kolem nich světla.

"Nu," řekl Jim, jakmile se zhmotnil i zbytek posádky, "jestli tu někdo je, pak už ví, že jsme zde."

Ocitli se v malé jeskyni, z níž vedlo několik tunelů. Vše bylo vytvořeno uměle, nic nevzniklo přirozenou cestou. V místnosti byly bez ladu a skladu pohozené zápisníky, různá technická zařízení a několik periferních paměťových buněk. Vše patrně pocházelo z kosmické laboratoře a bylo to sem dopraveno ve strašlivém chvatu.

"Admirále," ozvala se Saavik. Ukázala k vedlejší místnosti. Kirk si všiml masivního kovového oblouku.

Následoval Saavik. I zde bylo nakupeno mnoho přístrojů, ale všemu dominoval ohromný předmět podobný torpédu.

"Předpokládám, že se jedná o Genesis," poznamenal McCoy.

Kirk neodpověděl a kráčet dál hlouběji do jeskynního komplexu.

Náhle se kdosi vyřítl z hromady beden, vrhl se na něj a povalil ho na zem. Zablýskl se nůž. Jim cítil jeho tlak na krku, těsně pod bradou, na místě, kde se nacházela žíla.

Když se snažil bojovat, dotyk nože zesílil. Cítil ostří čepele. Jestli se Saavik a McCoy pokoušeli vytáhnout phaser, stačil by vykrváčet dříve, než to dokáží.

"Ty zatracený hajzle, tys je zabil..."

Kirk poznal Davida Marcuse.

"Já jsem Jim Kirk," vykřikl. "Davide, ty mě nepoznáváš?"

"Byli jsme tam, ty bastarde, slyšel jsem, jak Zinaida vykřikla..."

"Davide, když jsme je našli, byli už mrtví!"

"Davide...!"

Hlas Carol.

"Jdi pryč, matko!"

"Jime..."

Jim se otočil, až ji zahlédl. Nůž prořízl kůži a objevila se kapka krve. Ucítil její teplo.

"Nehýbej se, ty slizký..."

"Carol," řekl Kirk, "proboha, přece nemůžeš věřit, že bychom měli něco společného s..."

"Drž hubu!" vykřikl David. "Odejdi, mami, jestli nechceš vidět, jak ho zabiju, tak jak on zabil..."

Carol Marcusová se zhluboka nadechla. "Nechci se dívat, jak někoho zabíjíš... a už vůbec ne svého otce."

David na ni hleděl jako v mrákotách.

Jim Kirk, sám ohromený, vyklouzl z dosahu ostří nože a chlapce odzbrojil. Carol to jistě řekla jen proto, aby mu poskytla možnost...

Koutkem oka zahlédl, jak Clark Terrell přistoupil k Delt'anovi a odebírá mu phaser, kterým mířil na Saavik a McCoye.

Určitě to byl Jedda Adzhin-Dall.

"Beru si je na starost," řekl Terrell.

Jim vstal a obrátil se ke Carol.

"Carol..."

Přešel k ní a setkali se. Usmála se, vztáhla ruce a jemně se dotkla jeho vlasů.

"Trochu jsi zešedivěl..." Zarazila se.

Objal ji. Dlouho se drželi v náručí, ale konečně se odtáhl a zadíval se jí do očí.

"Carol, je to pravda?" Přikývla.

"Proč jsi mi to neřekla?"

"To není pravda," vykřikl David. "Můj otec byl..."

"Děláš to všechno ještě mnohem těžší, Davide," řekla Carol. "Obávám se, doktorko Marcusová, že to bude ještě o něco horší," ozval se Clark Terrell.

Jim se bleskově otočil.

Kapitán Reliant držel svůj phaser namířený přímo na Jimu Kirka a Carol Marcusovou.

"Clarku, proboha..." začal McCoy.

"Prosím, nehýbejte se." Pohlédl na Chekova, který krátce přikývl. Přešel k McCoyovi, který se tvářil, jako by chtěl něco podniknout. "I ty, Lene," přikazoval Terrell. McCoy spustil ruce. Chekov všechny odzbrojil, pak se připojil k Terrellovi a namířil na ně phaser.

"Pavle," začal Jim

"Je mi lito, pane."

Terrell vytáhl komunikátor a otevřel ho.

"Slyšel jste, Vaše Excellence?"

"Ano, kapitáne. Zachoval jste se správně."

Khan.

"Věděl jsem to!" zašeptal David tiše a rozzlobeně. Jim se otočil, ale ne včas, aby ho zastavil. David se vrhl na Terrella. Saavik okamžitě zareagovala, zachytila Davida a odhodila ho na stranu vší silou svých svalů, které byly přivyklé na vysokou přitažlivost. David se v pádu srazil i s Jeddou, který se ho rovněž snažil zastavit.

Terrell vypálil.

Jedda se rozplynul v záblesku paprsku.

"Jeddo!" vykřikla Carol.

"Dobrý bože!" zašeptal David.

"Nikdo ani hnout!" Terrellova ruka se pevně sevřela kolem phaseru. "Nechci vám ublížit..."

"Kapitáne Terrelle, čekám!"

Chekov sebou prudce škubnul, když uslyšel Khanův hlas s jemným nádechem hrozby. Byl smrtelně bledý a potil se. Začal se chvět. Zároveň se roztřásl i phaser v jeho ruce. Jim Kirk zvažoval možnost, jestli by se ho mohl zmocnit, ale nebyl na tom o nic lépe než David.

"Všechno je, jak jste mi přikázal, pane!" oznamoval Terrell. "Máte souřadnice Genesis."

"Mám pro vás ještě jeden malý úkol, kapitáne," řekl Khan. "Zabijte Jamese Kirka."

Na podlaze vedle Davida se Saavik pohnula a začala se sbírat na nohy.

Ne, říkal si Jim. Ne, tvoje instinkty, co se týče Davida, byly správné. Jen neudělej stejnou pitomost a nenech se zabít, poručíku.

"Kane Singhu..." ozval se Terrell. Utřel si čelo rukávem a přitiskl si dlaň volné ruky na tvář. "Nemohu..." Zachvěl se a zasténal bolestí.

"Zabij ho!"

Terrell odhodil komunikátor. Při dopadu zazvonil o podlahu. Terrell zasténal, jako by udeřil přímo do něj. Uchopil phaser oběma rukama, ale chvěl se tak, že nedokázal zamířit.

Pavel Chekov pomalu pozvedl phaser a hleděl na něj s naprostým soustředěním. I jeho tělo se třásl. Zamířil zbraň... na Clarka Terrella. Pokusil se vypálit.

Nedokázal to.

Terrell vykřikl v agonii. Násilím otočil phaser, až ho obrátil proti sobě.

"Dobrý bože! Clarku," zašeptal McCoy. Vykročil směrem k němu.

Terrell pozvedl hlavu. Jim ucítil v jeho pohledu naléhavou prosbu směřovanou k McCoyovi.

Jedinou věc, kterou mohl doktor pro Clarka Terrella vykonat; znamenalo... nedělat nic. McCoy zasténal a odvrátil se s tváří zakrytou dlaněmi.

"Zabij ho, Terrelle!" opakoval Khanův hlas. Poškozený komunikátor sice jeho hlas deformoval, ale pořád se dal rozeznat. "Střílej, hned!"

Terrell poslechl.

A zmizel.

Chekov vykřikl. Phaser mu vypadl z roztřesených rukou. Přitiskl ruce ke spánkům a nohy ho zradily. Zhroutil se a padl na podlahu vytesanou do tvrdé skály.

McCoy se k němu vrhl, vytáhl z lékařské brašny injektor, cosi na něm nastavil a přitiskl ho k Chekovově paži. Chekov chvíli bojoval, ale pak omdlel.

"Terrelle!" volal Khan. "Chekove!"

"Proboha, Jime," ulevil si zděšeně McCoy.

Jim k němu přispěchal.

Po Chekovově lici stékala krev. I když byl v hlubokém bezvědomí, zasténal.

Cosi - jakýsi tvor - hledal slepě cestu z jeho ucha. Vyplazil se ven. Had, nebo spíše červ. Bylo to pokryto krví po celé délce těla. Jim bojoval s nevolností. Vytáhl phaser.

"Terrelle!" Khanův hlas byl pomalý a chraptivý.

Jim zaťal zuby a otřásl se. Ale přinutil se čekat, než se zvíře vyplazí na kámen a nechá Chekova na pokoji.

Vypálil a červ se rozplynul.

"Chekove!"

Jim sebral ze země komunikátor.

"Khane, ty mizerný upíre! Už jsou volní, rozumíš? Volní! Budeš si muset svou špinavou práci udělat sám. Slyšíš mě? Slyšíš?" Po chvilce ticha se z komunikátoru ozval hrozný zvuk.

Khan se smál.

"Kirk, Jamesi Kirku, můj starý příteli, tak ty jsi pořád ještě - naživu?"

"A pořád tvůj 'starý přítel'? Tak poslouchej, 'starý příteli', zavraždil jsi řadu nevinných lidí." Kirk se ohlédl po Pavlu Chekovovi, který ležel u jeho nohou, blízky smrti. "A postarám se, abys za to zaplatil."

Khan se opět zasmál. "Nemyslím. Když jsem byl mocný předtím, brzy budu nezranitelný."

"Chystá se nám ukrást Genesis!" David se vrhl do vedlejší jeskyně.

Saavik a Kirk hned vyběhli za ním. Když zahýbali za roh, obklopil torpédo s Genesis přenosový paprsek. Jim namířil phaser. Kdyby tak mohl alespoň torpédo poškodit, než se dematerializuje!

David Marcus se ale nacházel přímo v linii palby.

"Davide, uhní!" křičel Jim.

Saavik popadla Davida. Bojoval s ní.

"Nech toho - musím ho zastavit."

"Dostala by se tam jen tvá polovička!"

"Uhní!"

Saavik odtáhla Davida ze směru Kirkovy zamýšlené palby. Jim vypálil. Paprsek phaseru prolétl prázdným prostorem, kde se předtím nacházelo torpédo, a odrazil se od kamene.

Jim Kirk měl chuť zařvat. Sotva se dokázal udržet, aby z čiré bezmocnosti neudeřil pěstí do skalní stěny. Zbývala jen jedna šance.

Nalezl Terrellův komunikátor.

"Khane, máš sice Genesis, ale nemáš mě! A nikdy mě nedostaneš, Khane! Příliš se bojíš, než abys sestoupil sem dolů a zabil mě!"

"Dokázal jsem mnohem víc, než vás zabít, admirále! Ranil jsem vás. Přeji si, abyste to vychutnával ještě po nějakou dobu."

"Tak to jsou ty tvoje sliby a prohlášení - ohledně tvé ženy!"

"O mě ženě byste neměl mluvit, Jamesi Kirku! Nikdy nechtěla, abych se mstil. Já jí to přání teď splním. Nezabiju vás!"

"Jsi zbabělec, Khane!"

"Nechám vás tady, jak jste tehdy zanechali vy mě. Ale nikdo vás nikdy nenajde. Jste zaživa pohřbení, uvěznění uvnitř mrtvé planety. Navždy!"

"Khane!"

"Pokud jde o vaši loď, je bezmocná. Za chvíli zmizí z tohoto světa."

"Khane!"

"Sbohem, admirále."

Na palubě Reliant vypojoil Khan Singh komunikátor zaměřený na Regulus I. a opřel se do svého křesla. Nebylo to přesně tak, jak předpokládal, ale přesto se jednalo o velice uspokojujvý závěr.

Na můstku se objevil Joachim.

"Ano, Joachime?"

"Torpédo s Genesis je spolehlivě uloženo, můj pane. Nadsvětelný pohon stále nefunguje. Ale ostatní systémy budou v provozu během jedné hodiny."

"Výtečně!"

"Pane?"

"Ano?"

"Mohu nastavit kurs lodi pro odlet od Regulu I.?"

"Ještě ne. S Kirkem je konec, ale slíbil jsem mu, že se postarám o jeho loď."

"Khane, můj pane..."

Khan se zamračil na svého starého přítele a pomocníka. Joachim byl s ním od samého počátku, ale choval se velmi zvláště od doby, co uprchli z Alfa Ceti V.

"Jsi buď se mnou, nebo proti mě. Co si vybereš?"

Joachim sklonil hlavu. "Jsem s vámi, pane." Odvrátil se. "Já jsem se nezměnil."

Carol Marcusová seděla na podlaze jeskyně a dívala se na prázdné místo, kde dřív stálo torpédo Genesis. Tiskla si dlaně na oči. Nedokázala uvěřit, že i Jedda je mrtvý. Vance a Del, také Zinaida, Yoshi a Jan, všichni mrtví. Vše, co jí zbylo, byl David.

Nedokázala se ubránit pocitu vděčnosti, že přežil právě David. Ale občas si připadala jako matka všech, kdo žili na stanici. Vždy byla osobou, které se lidé svěřovali se svými problémy.

Zvláště truchlila pro Vance. Postrádala jeho jemné způsoby a stálou povahu. Zakryla si tvář.

Přes tlak dlaní jí vytékaly zpod víček na tvář slzy. Rozzlobeně je setřela a přinutila se sebrat veškerou rozvahu. Nemohla se zhroutit. Musel existovat nějaký způsob, jak to všechno zastavit.

Zahleděla se na Jima. Přisahal si, že mu nikdy o Davidovi neřekne, nebo Davidovi o něm. Ale povědět jim pravdu byl jediný způsob, jak je oba zachovat naživu. Musela si s Jimem promluvit. S Davidem také, ale od té doby, co Genesis zmizela, točili se všichni tři kolem sebe jako oběžnice. Její slova je od sebe oddělovala díky staré bolesti i nedostatku důvěry.

"Saavik volá Enterprise," říkala mladá Vulkánka - Vulkánka? podívovala se Carol, možná ne Vulkánka - do svého komunikátoru už po dvacáté během několika minut. "Ozvěte se, prosím."

Carol dobře věděla, jak druhá loď dokáže účinně rušit veškeré spojení. Pochybovala, že by se Saavik dovolala. Zaslechla slabé zasténání a ohlédla se směrem k místu, kde doktor McCoy ošetřoval Chekova. Lékař se bál, že to nepřežije.

"Jime..." řekl McCoy.

Jim se k němu obrátil.

"Pavel žije," pokračoval McCoy. "Chvíli bude zmatený; ale myslím, že bude v pořádku."

"Pavle?" oslovil ho Kirk jemně.

Chekov se snažil vstát.

"Je to v pořádku, Pavle," ujišťoval ho McCoy. "Už vám bude dobře. Jen musíte odpočívat."

"Admirále," ozvala se poručík Saavik, "je mi líto, ale nemohu se Enterprise dovolat. Reliant neustále ruší všechny frekvence."

"Určitě jste udělala vše, co bylo ve vašich silách, poručíku," ujistil ji Jim.

"Já v tom nevidím žádný rozdíl," podotkl McCoy. "Pokud Spock uposlechl rozkaz, je už Enterprise dávno pryč. A pokud váš rozkaz nemohl splnit, je konec s lodí."

"A s námi také, alespoň to tak vypadá," prohlásil David. Carol vstala. "Jime," řekla, "nechápu. Proč se to stalo? Kdo je za to odpovědný? Kdo je to Khan?"

"To je dlouhý příběh, Carol."

"Máme mnoho času," poznamenal rozzlobeně David.

"Ty a tvůj tatíček," opáčil McCoy, "si můžete podat ruce."

"Možná je mým biologickým otcem," ohradil se David. "Ale, hrome, není to žádný můj "tatiček". Jedda kvůli němu zemřel..."

"Kvůli tobě, chlapče!" vyštěkl McCoy. "Protože ses pokoušel vrhnout proti phaseru nastavenému na zabití. A není to jediný mrtvý, ale dva, pokud jsi zapomněl počítat."

"Je jich mnohem více, doktore," řekla Carol. "Pokud jste vy zapomněl počítat. Většina z nich byla mými přáteli. Jíme, myslím, že nám dlužíš přinejmenším vysvětlení."

Vzhlédla a Carol rozpoznala v jeho pohledu bolest srovnatelnou s její bolestí. "Dobře," řekl nakonec.

Carol zavřela oči, zhluboka se nadechla a pomalu se uvolnila.

"Ano," přikývla. "Máš pravdu, Jíme. Doktore McCoyi... můžeme zde chvíli zůstat..."

"Můžeme tu zůstat třet věčně," poznamenal McCoy hoře.

"...mohli bychom konečně vyhlásit příměří?" požádala Carol.

"Právě jsem přihlížel, jak můj starý přítel spáchal sebevraždu!" řekl McCoy. "Stál jsem vedle něj a nechal jsem ho!"

Odvrátil se. "Musíte omluvit..." v jeho sarkastické řeči se zřetelně odrážel hněv i žal. Hlas se mu zlomil: "...mé nevhodné chování."

"Věřte mi, doktore. Vím, jak se cítíte."

"Ano," řekl pomalu. "Jistě. Je mi líto."

Když se uklidnil, vrátil se zpět ke skupině. Posadili se do malého kruhu a Jim začal vysvětlovat.

Carol stále doufala, že jí poskytne nějaký důvod k naději, ale když Jim skončil s vyprávěním, vědomí následků, které by mohla Genesis v rukách Khana Singha způsobit, jí naplnilo čirým zoufalstvím.

"Je tu něco k jídlu?" zeptal se náhle Jim. "Nevím, jak jsou na tom ostatní, ale já mám hlad jako vlk."

"Jak můžeš v takovou chvíli myslet na jídlo?" divil se McCoy.

"Myslím na to, co je hlavním předpokladem našeho přežití."

"V místnosti Genesis je spousta jídla," poznamenala nepřítomně Carol. Udiveně potřásla hlavou. Měla je tam přece už dávno zavést, místo aby zůstávali v těchto chladných a nepřívětivých místech. Vše, co se stalo, jí zřejmě poznamenalo mnohem víc, než si byla ochotná připustit. Jasnost myšlení i schopnost důvěřovat... Vstala. "Je tady toho dost, aby zde mohl člověk prožít celý svůj život. Kdyby to mělo dojít tak daleko..."

"Mysleli jsme, že tohle je Genesis!" divil se McCoy.

Carol se rozhlédla po tmavé jeskyni, v níž byl na jedné hromadě navršen materiál, záznamy a osobní věci. Řada podzemních slojí byla hloubena skupinou inženýrů Flotily oblečených do skafandrů po dobu celých deseti měsíců.

Druhé stadium Genesis trvalo jen jeden den. Carol se zasmála, ale ihned se zarazila, když si ve svém hlase všimla stopy hysterie.

"Toto? Ne, tohle není Genesis. Davide - ukázal bys, prosím, doktoru McCoyovi a poručíku Saavik, co si představujeme pod pojmem jídlo?"

"Mami, tam venku je šílenec s torpédem a ty chceš, abych dělal průvodce?"

"Ano."

"Ale my musíme... Nemůžeme zůstat nečinně sedět!"

"Ale ano, můžeme," ozval se Jim. Klidně vytáhl z opasku jakýsi přístroj a rozložil ho. Teprve když si dal čočky před oči, poznala v něm Carol brýle na čtení. Jeden z jejich profesorů na postgraduálním studiu měl podobné. Zřejmě proto, říkala si Carol, aby umocnil svou pověst excentrika. Jim Kirk nosí brýle?

Zadíval se na chronometr, sejmul brýle a odložil je stranou.

"Je tam opravdu nějaké jídlo?" zeptal se.

David zavrčel.

"Davide, prosím tě," řekla Carol.

Podíval se na Kirka. "Zaměstnáváte podřízené, že?" pokrčil rameny. "Hrome." Prudkým pohybem ukázal na Saavik a McCoye. "Pojďte."

Saavik zaváhala. "Admirále...?"

"Jak vám váš učitel Spock říkal: Za žádných okolností nejsi zcela bez šance."

McCoy následoval Davida ven z jeskyně. Saavik stála a zamyšleně hleděla na podlahu, pak se náhle obrátila a odešla za nimi.

Pavel Chekov ležel spící nebo v bezvědomí na hromadě přikrývek.

Jim a Carol osaměli.

Carol si sedla před něj na bobek.

"David má pravdu, že? Je to jen proto, abychom měli co dělat."

Pozvedl hlavu. "Proč jsi mi to neřekla?"

Carol Marcusová měla celých dvacet let, aby přemýšlela nad odpovědí na tuto otázku, ale nikdy ji nevyřešila.

"Jíme... proč ses ty nezeptal?"

Zamračil se. "Cože?"

"Už dlouho víš, že mám syna. Znáš i jeho stáří. Nebo sis to mohl zjistit bez větších potíží. A nemyslím," dodala v křečovitě snaze o vtip, "že by tě vzali do Flotily, kdybys neuměl počítat." Vtip vyzněl naprázdno. Vlastně neměla na žerty náladu. Možnost, že se jí James Kirk zeptá na Davida, tu byla vždy. Byla to možnost, které se Carol v podivných a nevysvětlitelných úvahách a hnutích lidské duše vždy bála. Ale zároveň si ji podvědomě přála, i když by to nikomu nikdy nepřiznala.

Jenže nikdy se tak nestalo.

"Carol... nevím, jestli mi to uvěříš. Asi k tomu nemáš důvod, ale nikdy mě opravdu nenapadlo, že by David mohl být

naším synem. Ani jsem nevěděl, že máš dítě, než jsem se vrátil s Enterprise. A když mi to konečně řekli, nevím, ale cosi mi bránilo, abych se vrátil, zpátky. Bylo to podobné, jako když jsem přiletěl na cizí planetu, která se podobala jedné z těch, co jsem znal. Pokaždé jsem však narazil na cosi jiného, překvapovalo mě to a ztrácel jsem orientaci."

Carol ho vzala za ruku a pohládila ho po ní.

"Nech toho, Jime. Kruci, je mi to líto. Nevím, jestli bych ti někdy řekla pravdu, i kdyby ses ptal. Přisahal jsem, že o tom nikomu z vás dvou nic nepovím."

"Nechápu proč."

"Jak ti to mám vysvětlit? Není to jasné? Nebyli jsme spolu a ani nebyla žádná taková možnost. Neměla jsem žádné iluze. Nechtěla jsem tě zatěžovat, když ty jsi nezatěžoval mě. Měl jsi svůj svět a já měla svůj. A já jsem chtěla Davida ve svém světě." Pustila Jimovu ruku. Vždy obdivovala jeho ruce. Byly velké a silné. "Kdyby se rozhodl létat po vesmíru a žít si po svém, přijala bych to. Ale nesnesla bych, kdybys přišel, když mu bylo čtrnáct, a řekl bys: "Tak teď už začíná rozumně myslet, musí jít se svým otcem." Jeho otec - někdo, koho nikdy nepoznal, jen jako cizince, který u nich někdy přespál. Jime, to byla jediná možnost. Teď už je příliš pozdě, aby ses stal opravdovým otcem. A mimoto, čtrnáctiletí nemají na kosmické lodi co pohledávat."

Vstal, poodstoupil od ní a přitiskl dlaně a čelo na zed', jako by se snažil do sebe vstřebat chlad a ticho samotného kamene. "To mi nemusíš povídat," řekl. Ramena měl svěšená a zdálo se jí, že se rozpláče. Zachtělo se jí obejmout ho, ale nechtěla ho vidět plakat.

"David je ti hodně podobný, víš?" řekla a snažila se zlepšit náladu sobě i Jimovi. "Moc jsem s nim nemohla pořádit, je tvrdohlavý a nevypočitatelný. Jistě, je chytřejší, to je samozřejmé..." Zarazila se. Tento pokus o humor byl horší než ten předešlý.

"Hrome," ulevila si. "Záleží snad na tom? Nikdy se odsud nedostaneme."

Jim neodpověděl. Poklekl u Pavla a nahmatal mu tep. Vyhlíbal se Carolinu pohledu.

"Řekni mi, co cítíš," pronesla jemně.

Kirkův hlas zněl vzdáleně a smutně. Carol se marně snažila nasadit rozzlobený výraz. Nedokázala to.

"Tam venku je člověk, který mě po patnáct let nespátřil a myslí si, že mě zabil," řekl Jim. "Ty mi ukážeš syna, který by to dílo rád dokončil. Našeho syna. Můj život, který mohl být, ale nebyl. Carol, cítím se starý, opotřebovaný a zmatený."

Přistoupila k němu a natáhla ruku. "Něco ti chci ukázat. Něco, co ti vrátí pocit mládí, jako mládí nového světa."

Zadíval se na Chekova. Carol sice nebyla lékařka, ale o lidské fyziologii toho přece jen věděla dost, aby bezpečně poznala, že mladý korvetní kapitán klidně spí.

"Bude v pořádku," ujišťovala ho. "Pojď se mnou. Jen klidně pojď."

Vzal ji za ruku.

Dovedla ho ke Genesis.

Jim neochotně následoval Carol hlouběji do jeskyni. Pruh zářivek na stropě skončil a pokračovali ve tmě. Carol hmatala volnou rukou po stěnách jeskyně, aby našla cestu. Jim si brzy uvědomil, že tu není tak úplná tma, jak by se dalo čekat v podzemí a bez umělého osvětlení. Viděl Carol. Odražené světlo jí zářilo ve vlasech.

Světlo zesílilo. S jistotou člověka, který polovinu života strávil pod umělým světlem a mezi cizími hvězdami, a proto dokázal ocenit i to málo slunečního světla, věděl Jim nepochybně, že záře před ním patří hvězdě velmi podobné Slunci. Pohlédl na Carol. Usmála se, ale neproněslá žádné slůvko vysvětlení.

Aniž by chtěl, zrychlil Jim krok. Jak světlo sílilo a bylo stále čistší a jasnější, začal utíkat.

Vyběhl z ústí jeskyně a zarazil se. Carol se k němu připojila.

Jim Kirk vyjekl.

Oči byly stále přivyklé temnotě a světlo ho proto oslňovalo. Jemný vánek mu rozčísł vlasy. Cítil čerstvou zemi, květiny, les. Po svahu před ním stékala říčka a vytvářela nad hladinou opalizující opar.

Do dálky se táhl les a vyplňoval velkou dutinu uprostřed mrtvého planetoidu, dříve Regulu I. Bylo to nejkrásnější místo, které kdy viděl. Pohádkový les z dětských knížek. Zkroucené stromy v sobě nesly nádech věků a tajemnosti.

Tráva na louce u úpatí svahu byla tak jemná a měkká jako zelený samet, zkrášlená divokými květinami nádherné modři a fantastickým odstínem oranžové. Tam, kde začínal pás lesního stínu, očekával Jim, že zahlédne záblesk čehosi bílého, co se pak promění v jednorozce, který se mu mihne jako blesk před očima.

Pohlédl na Carol, která se se zkříženými rukama na prsou opírala o skálu vedle vchodu do jeskyně. Usmála se.

"To jsi stvořila za den?" otázal se Jim.

"Matrice se vytvoří během jednoho dne. Životní formy pak o trochu déle. Ale zase ne příliš dlouho." Ušklíbła se. "Teď už věříš, že umím vařit?"

Fascinovaně hleděl na její svět. "Jak daleko se to táhne?"

"Kolem dokola," odpověděla. "Planetární rotace nám poskytuje určitou radiální akceleraci srovnatelnou s gravitací, pravděpodobně pětadvacet stupňů nad a pod rovníkem. U pólů to bude asi trochu nezvyklejší." Ukázala na slunce.

"Silové pole drží tu hvězdu na místě. Je značně variabilní. Dvanáct hodin ze čtyřadvaceti. Po zbytek doby je tu jakási noc. Je to velice pěkný měsíc."

"Je to všechno... tak nádherné?"

"Nevím, Jime. Ostatně neměla jsem čas to všechno prozkoumat, je to jen prototyp. Ne vždy se všechno zdaří, jak očekáváš. Mimoto na návrhu pracoval celý tým." V hlase jí zazněl smutek. "Mapu namaloval Vance. Jeho úsek měl na severní hranici poznámku - Zde jsou draci. Nikdo si nikdy nebyl jist, jestli si dělá legraci, nebo to myslí vážně. A nebo ho zastoupil Del." Carolin hlas se zadrhl. Jim jí téměř neslyšel. "Vance jednou řekl, že nemá cenu dělat něco tak krásného a bezpečného, aby to bylo zároveň sterilní."

Rozplakala se. Jim ji objal a beze slova ji držel.

OSMÁ KAPITOLA

Ve skladištním prostoru Reliant dokončoval Khan inspekci obřího torpéda Genesis. Nastavil už instrukční program. I když byl vnitřní mechanismus velice komplexní, byly základní principy i funkční systém celého zařízení podivuhodně jednoduché.

Poplálal spokojeně hladký povrch velkého stroje. Až se unaví vládou světům, které již existují, vytvoří si nové světy, které si sám vymyslí.

Do skladiště vešel Joachim a zastavil se kus od něho.

"Raketový motor je opravený, můj pane," oznámil.

"Děkuji, Joachim. Teď se už můžeme postavit té ubohé Enterprise."

"Ano, můj pane." Jeho hlas nic nenaznačoval: ani nadšení, ani slávu, ba ani strach. Jednoduše nic.

Khan se zamračil.

"Joachim, spal jsi?"

Joachim sebou trhl, jako by ho Khan udeřil.

"Nemohu spát, můj pane."

"Co tím myslíš?"

Joachim se zachvěl a odvrátil se.

"Nemohu spát, můj pane."

Khan se na svého pomocníka chvíli díval, pokrčil rameny a vyšel ze skladiště. Joachim ho pomalu následoval.

Na můstku Khan přikázal, aby loď opustila oběžnou dráhu. Pečlivě počítal, aby dostal Regulus I. mezi Reliant a relativní pozici Enterprise, kterou musela udržovat, než znovu obnoví dodávky energie. Od Spocka bylo velmi pošetilé, že vysílal hlášení o zranitelnosti lodi, když ho mohl zaslechnout každý, kdo byl schopen naslouchat.

Terminátor Regulu I. se objevil dole pod nimi a zase zmizel. Nyní se jim naskytl pohled na aktinické světlo Regula.

"Senzory na krátkou vzdálenost."

Joachim poslechl. Khan zapojil pohled na přední obrazovku a zamračil se. Laboratoř Spacelabu byla úplně prázdná.

Enterprise se měla podle předpokladů pohybovat blízko ní na oběžné dráze, ochromená a nemohoucí. Nikde ale nebyla vidět.

"Senzory dlouhého dosahu."

Pořád nic. Khan vstal, pěsti zaťaté.

"Kde jsou?"

V podzemí Genesis doprovodila Saavik doktora McCoye zpět do skalních prostor. Pavla Chekova museli přemístit o trochu dále, aby ležel pohodlněji. David Marcus přišel, aby jim pomohl. Sestavili jakási nouzová nosítka a vynesli Chekova z jeskyně.

Sestoupili dolů po svahu, sice s obtížemi, ale bezpečně se nakonec dostali na louku. Doktor McCoy vyrobil pro pacienta improvizované lůžko. Chekov spal úplně klidně, sotva bylo slyšet jeho dech.

David Marcus se položil do trávy.

"Věděl jsem, že to bude fungovat," řekl. "Jen..." Dal si ruku před oči.

Saavik na něj zamyšleně hleděla, i když poněkud s pochybami. Zdálo se, že David dovede ovládat žal mnohem lépe než ona. Navíc přes své původní odmítnutí David nakonec souhlasil, i když s velkým sebezapřením, s představením svému otci.

Saavik pochybovala, že by o sobě mohla říci totéž. Kdyby někdo identifikoval vulkánskou rodinu, k níž náležel jeden z jejích rodičů, znamenalo by to pro ni velké ponížení. Kdyby někdy došlo k tomu, že by ji museli uznat za svou, jediný způsob, jak to všechno přežít se cítí a s nenarušenou psychikou, by vyžadoval, aby před nimi poklekla a požádala je za prominutí za svou vlastní existenci.

A kdyby někdy potkala Romulana, který byl zodpovědný za její narození... Saavik si byla dobře vědoma hloubky násilí, kterého byla schopna. Kdyby ho někdy potkala, klidně by podlehla své šílené emoci.

David se stále vracel k tomu, co se událo v laboratoři. Měl něco podniknout, měl to vědět i přes Delovo ujišťování, že se jeho přátelé ocitli v mnohem horší situaci, než byli schopni zvládnout.

Obával se, že z toho nakonec zešílí.

Rozhodl se, že si utrhne nějaké ovoce ze stromu, který rostl uprostřed louky. Neměl sice hlad, ale alespoň přijde na jiné myšlenky.

Jak vstával, ucítil na sobě Saavičin pohled. Obrátil se a zadíval se na ni. Dívala se kupředu tak upřeně, nebo byla tak hluboko ponořená do svých myšlenek, že si vůbec neuvědomovala, že si David všiml, co dělá.

"Na co se díváte?" ptal se ostře.

Zarazila se a překvapeně zamrkala. "Na admirálova syna," pronesla s ohromující přímostí.

"Vy tomu nevěříte!"

"Věřím," odpověděla.

Já bohužel rovněž, říkal si v duchu David. Kdyby šlo jeho matce jen o to, aby udržela Jima Kirka naživu, těžko by ho nechávala v omylu i po boji. Bylo by příliš jednoduché potvrdit otcovství nade všechny pochyby pouhou genovou zkouškou. I kdyby McCoy nemohl takovou zkoušku s pomocí svých nástrojů v lékařské brašně provést, mohl si David sám vytáhnout potřebný analyzátor z hromady nářadí přivezených ze Spacelabu. Právě proto, že získat přesvědčivý důkaz bylo tak jednoduché, nevěděl důvod, aby to vůbec podnikal. Jenom by se ujistil o tom, co by raději nevěděl.

Pokrčil rameny. Jaký rozdíl byl v tom, kdo byl jeho biologickým otcem? Ani člověk, o kterém si to původně myslel a který zemřel ještě před jeho narozením, a ani ten, kterého teď matka označila jako jeho pravého otce, neměli žádný podíl na jeho životě. David neviděl důvod, proč by se to mělo změnit.

"Na co se díváte vy?" zeptala se poručík Saavik.

Teď zase David zíral upřeně na Saavik a neuvědomoval si to. Vulkánci ho vždy fascinovali. Ve skutečnosti při jediné příležitosti, kdy se setkal s Jamesem Kirkem - tehdy byl ještě pouhým dítětem, chtěl mluvit spíše s Kirkovým přítelem, panem Spockem než s ním. David předpokládal, že kapitán Spock, s kterým se Saavik snažila navázat spojení, je ta samá osoba z jeho mládí. Kdyby se měl David stát příslušníkem Flotily, tak raději jako vědecký důstojník než lodní kapitán. Zvláštní, že si předtím nevšiml, jak je Saavik krásná. Krásná a exotická. A nevypadala tak chladně jako ostatní Vulkánci.

"Já..." Zarazil se. Vypadal zmateně. "Nevím," řekl nakonec.

Saavik se odvrátila.

Sakra, zaklel v duchu David. Asi jsem ji urazil nebo se nějak dotkl jejích citů. Snažil se znovu navázat konverzaci.

"Vlastně vím, na koho se dívám," pronesl. "Dcera pana Spocka, že?"

Prudce se otočila, ruce zaťaté v pěst. Odtáhla se. Blesklo mu hlavou, že ho asi udeří. Ale Saavik se narovнала a postupně se uvolnila.

"Kdybys si myslela, že víte, co říkáte," řekla, "zabila bych vás."

"Cože?" vyvalil oči. "Sakra - takhle reaguje důstojník Flotily. Chcete někomu zalichotit a to je celý výsledek."

"Lichotka!"

"Jistě. Podívejte, ve Flotile přece není tolik Vulkánců. Myslel jsem, že kráčíte ve stopách svého otce a tak."

"To těžko," odpověděla s mrazivým tónem v hlasu. "Nemohl byste kapitána Spocka hůře urazit, než když řeknete, že by mohl být mým otcem."

"Proč?" chtěl vědět.

"Nechci o tom mluvit."

"Proč ne? Co je na vás tak strašného?"

"Jeden z mých rodičů byl Romulan!" odpověděla rozzlobeně.

"Opravdu? To je zajímavé, myslel jsem, že jste Vulkánka."

"Ne."

"Pro mě vypadáte jako Vulkánka."

"Nevypadám jako Vulkánka a nechovám se tak. Pokud se týká ostatních Vulkánců. Nemám ani pravé vulkánské jméno."

"Stále nechápu, proč by se měl pan Spock cítit uražený, kdybys si myslel, že jste jeho dcera."

"Víte vůbec něco o sexuální fyziologii Vulkánců?"

"Jistě. Jaký je v tom rozdíl? Musí se stále rozmnožovat, i když to zkoušejí jen jednou za sedm let." David se ušklíbl.

"Připadá mi to strašně nudné."

"Mnoho Romulanů považuje Vulkánce za sexuálně přitažlivé. Za normálních podmínek by Vulkánec nedokázal adekvátně reagovat. Ale Romulané praktikují pirátství i únosy. A mají chemické látky, kterými přinutí vězně k poslušnosti."

Odmklčela se. David cítil, že ji ty vzpomínky trýzní, ale fascinovalo ho to.

"Ztratit kontrolu nad svým tělem i rozumem znamená úplné pokoření," pokračovala Saavik. "Většina Vulkánců dává přednost smrti před romulanským zajetím. Málokdy přežijí, když jsou přinuceni k aktu, který je jejich povaze tak cizí. Šance, že by můj vulkánský rodič dosud žil, je směšně malá."

"Ach," povzdychl si David.

"Romulané si ze své krutosti udělali hru. Někteří z nich došli až tak daleko, že dokonce přitom zplodí dítě a přinutí vulkánskou ženu, aby ho donosila, nebo vulkánského muže, aby žil tak dlouho, než se dítě narodí. To jen prohloubí a dokončí pokoření oběti a Romulanovi to dopomůže ke zvýšení společenské prestiže."

"Poslyšte, je mi to líto," začal David. "Opravdu jsem se nechtěl dotknout vašich citů a nebo dokonce urazit pana Spocka."

"Mně nemůžete ublížit, doktore Marcusi," odpověděla Saavik. "Ale protože nejsem čistokrevná Vulkánka, mohla bych ublížit já vám. Raději si dejte pozor."

Vstala a odešla.

Saavik se procházela po louce a divila se, co ji to posedlo, že Davidovi vyprávěla tolik o své minulosti. Nikdy takovou informaci nikomu neposkytla a i s panem Spockem o tom málokdy rozprávěla. Ten ovšem věděl všechno. Výsvětlení, které Marcusovi dala, aby se Spockem nemluvil způsobem, který by ho mohl urazit, ji neuspokojovalo. Ale jiné ji nenapadlo.

Sešplhala se po svahu k okraji malé říčky. Na břehu sebrala oblázek a otáčela s ním v dlaní. Komplexnost tvůrčí vlny Genesis ji neustále udivovala. V obyčejném přírodním prostředí by trvalo věky, než by vznikl takovýto kámen.

Mrštila oblázek na hladinu potoka. Poskočil po proudu a přistál na druhé straně.

Bylo to určitě nejkrásnější místo, které kdy Saavik viděla. Okolí na ni silně zapůsobilo, protože jeho krása nebyla ani dokonalá, ani bezpečná. Kdesi v dáli zaslechla vyty divokého zvířete a nad vrcholky lesa spatřila siluetu okřídleného dravce. Byl příliš daleko, aby Saavik poznala, jestli se jedná o ptáka, ještěra nebo savce, či dokonce o nějaké unikátní zvíře typické pro zdejší přírodu.

Jediné, co ji vadilo, byla skutečnost, že se tu ocitla proti své vůli.

Vytáhla komunikátor a znovu se snažila navázat spojení s Enterprise. Ale buď byly signály stále rušeny, nebo tu nebyl nikdo, kdo by odpověděl. I doktor McCoy měl nakonec pravdu: pan Spock zřejmě odletěl s lodí do bezpečí směrem k

základně Flotily. Pokud ovšem mohl.

Vyškrábala se zpátky po svahu a vrátila se na louku.

Doktor Marcus junior ležel na úpatí svahu u lesa, zamyšleně pozoroval nebe a žvýkal dlouhé stéblo trávy. Admirál spolu s McCoyem a doktorkou Marcusovou seděli poblíž ovocného stromu a připravili si z ovoce a sladkých rostlin svačinu.

Saavik zaváhala, jestli má narušit jejich soukromí, ale pak si uvědomila, že kdyby doktorka Marcusová a admirál Kirk chtěli zůstat sami, odešli by David s McCoyem někam jinam. Vydala se tedy k nim přes rozkvetlou louku. Měla pár nápadů, které chtěla s admirálem probrat. Bylo to lepší než zde nečinně stát - i když tu byl ráj, zatímco se okolní svět mohl proměnit v peklo.

Admirál Kirk vypadal klidně a vyrovnaně. Jak se přiblížila k sedící skupince, musela si Saavik přiznat, že srovnání jejího chování při simulaci Kobayashi Maru a Kirkova chování tváří v tvář skutečné smrti nebo doživotního vyhnanství pro ni nedopadá příliš příznivě.

Saavik se znovu v duchu ptala, jak asi reagoval poručík James Kirk na simulaci, která tak silně otřásla její vlastní sebedůvěrou. Kapitán Spock říkal, že Kirkovo řešení bylo jedinečné a že pokud chce o něm vědět něco bližšího, musí se zeptat admirála sama.

"Tomu říkám jídlo," pochvaloval si Kirk.

"Je to jak Rájská zahrada," přivukoval nadšeně McCoy.

"Jen zde pochází každé jablko ze stromu poznání," poznamenala Carol Marcusová a dodala, "se všemi riziky s tím souvisejícími."

Naklonila se kupředu a zastrčila velkou červenou květinu za ucho admirála Kirka. Snažil se jí ruku zadržet, ale ne příliš rozhodně a nakonec se podvolil.

Jim Kirk si připadal s kytkou za uchem poněkud hloupě. Ale nechal ji, kde byla. Utrhl z nedalekého trsu hrst jasně purpurových květů a začal vázat kytici. Když si všiml zamyšleného výrazu přicházející Saavik, pokynul, aby se k nim připojila.

"Co mi chcete říct, poručíku?"

"Kobayashi Maru, pane," řekl.

"Co to je?" ptal se David.

Doktor McCoy vysvětloval: "Jedná se o tréninkovou simulaci. Scénář, při němž nelze vyhrát, testuje filozofii velícího důstojníka, který je postaven tváří v tvář smrti."

"Poručíku, vy se mě ptáte, jestli teď nehrajeme stejnou hru?" Jim utrl další trs květin.

"Co jste udělal při tom testu, admirále?" vyzvídala Saavik. "Ráda bych se to dozvěděla."

Doktor McCoy se uchechtl. "Nu, poručíku, díváte se na jediného kadeta Flotily, který tu simulaci porazil."

"Málem mě vyhodili z akademie," řekl Jim. Vzpomněl si na tu vzdálenou dobu, nasadil si brýle a podíval se na svůj chronometr. Ještě ne.

"Jak jste vyhrál?"

"Přeprogramoval jsem simulaci, abych mohl loď zachránit."

"Cože?"

Jim to pobavilo, když si všiml, jak to Saavik otřásl.

"Změnil jsem podmínky testu." Zasmál se. Nebyl žádný kouzelný programátor. Naštěstí jeden z jeho spolužáků v akademii jedním takovým byl. Nikdy nedokázal odolat podobné výzvě. Byl to ale Jim, který velel. Nebo spíše útočil. Nikdo přesně nevěděl, co se stalo, to až později. Útok podnikl na zdánlivě bezpečně jištěné zařízení, kde byly uloženy programy simulací, aby tam uložil vlastní verzi.

"Instruktorka nevěděla, jestli mě má vyhodit nebo umřít na místě smíchy. Asi si nakonec hodila mincí. Dostal jsem pochvalu za originální nápad." S úsměvem pokrčil rameny. "Nerad prohrávám."

"Pak jste se vyhnul cíli simulace. Nikdy jste nestál tváří v tvář smrti."

"Nu, prošel jsem tím testem dvakrát, než jsem se rozhodl něco udělat. Takže byste mohla klidně říci, že jsem se smrti postavil. Jenomže jsem ji nikdy nepřijal."

"Až do dnešního dne."

"Saavik, hledíme smrti do tváře každý den, který prožijeme."

Konečně nastal ten správný okamžik. Vytáhl komunikátor a otevřel ho.

"Kirk volá Enterprise. Ozvěte se, pane Spocku."

"Enterprise volá Kirka, zde Spock."

Saavik prudce vzhlédla a vyskočila na nohy. "Uplynuly dvě hodiny, Spocku. Jste připraven?"

"Podle plánu, admirále. Vypočítám vaše souřadnice a přenesu vás na palubu. Konec."

Všichni sledovali v šoku Kirkovo počínání. Pokrčil rameny.

"Říkal jsem vám," podotkl. "Nerad prohrávám."

Dokončil věnec z kytěk a jemně ho položil Carol na hlavu.

"Spustit," přikázal Spock Janice Randové, velitelce obsluhy přenosového zařízení. Zaměřila paprsek na skupinu dlicí v podzemí Regulu I., zvýšila přísun energie, aby vykompenzovala několik kilometrů tvrdé skály, a stiskla spínač přenosového zařízení.

Spock si domyslel Kirkovy záměry. Vědecký důstojník se chtěl seznámit s výsledky druhého stádia pokusu Genesis. Předpokládal, že to, co bylo vytvořeno v rámci planetoidu, by mohlo být opravdu zajímavé. Hlavně s ohledem na zvláštní smysl pro humor vědeckého týmu Madison a March.

Doufal, že výsledek uvidí na vlastní oči, aby pak mohl uctít památku jejich života a práce. Admirál se materializoval na přenosové plošině, vedle něj se objevil McCoy, doktorka Marcusová, za nimi pak Saavik a David Marcus, podpírající Pavla Chekova, který stál mezi nimi. Spock pozvedl obočí. Admirál měl za uchem nádherný květ a doktorka Marcusová věnec lučních květů na hlavě. Planetoid musí být opravdu zajímavé místo. Saavik právě cosi říkala, co přerušil proces přenosu. "...hlášení o škodách. Enterprise nebyla schopná letu." "No tak, poručíku," přerušil ji jemně admirál. "Přece jste mi říkala, že mám postupovat podle předpisů." Kirk si náhle všiml, na co Spock tak upřeně hledí, zrudl a kytku odstranil. Galantně ji podal Saavik, která neměla ponětí, co si s ní počít, protože jí dosud nikdo kytku nedal. Pak sestoupil dolů z plošiny na podlahu. "Dobrý den, pane Spocku," pozdravil ho Kirk. "Pamatujete si na doktorku Marcusovou..." představoval Carol, "a myslím, že jste se setkal i s Davidem, který se stal mezitím také doktorem." David kývl Spockovi na pozdrav a pomáhal Saavik snést Chekova dolů z plošiny. "Jistě," přisvědčil Spock. "Vítejte na Enterprise. Vaše přednáška mě velmi zaujala." "Děkuji, pane Spocku," odpověděla Carol. "Přála bych si, aby to dopadlo lépe." I Spock si všiml v její tváři známky vyčerpání a nervového napětí. Vražední na Spacelabu ji poznamenalo určitě mnohem víc, než jeho, nejen proto, že byla člověk a Spock Vulkánec, ale především proto, že všechny zabité znala lépe. Slova soustrasti mu při takové ztrátě připadala natolik triviální, že se o to ani nepokusil. Doktor McCoy zapojil interkom a nařídil, aby se okamžitě dostavil lékařský tým i s nosítky. "Podle předpisů..." začala Saavik. "Řády, článek čtyřicet šest A: "Během bitvy..." "...se nesmí na otevřeném kanálu vysílat nezakódované zprávy," pokračovala Saavik a pak ke Spockovi: "Připadá mi to jako lež." "Jednalo se o kód, poručíku," odpověděl. "Bohužel vyžadoval, abychom pravdu poněkud přehnali." Neodpověděla. Vytušil, že jí zneklidnil rozdíl mezi lži a figurativní interpretací skutečnosti. Přesně věděl, jak se cítí. Dlouhou dobu mu trvalo, než pochopil, že v některých případech neexistuje objektivní rozdíl a vysvětlení záležitosti na okolnostech. "Potřebovali jsme jen hodiny, ne dny, Saavik," vysvětloval Kirk. "Ale teď máme minuty místo hodin. Můžeme jich využít lépe." "Ano, pane," odpověděla stále nepřesvědčená. Dostavil se lékařský tým a Saavik pomohla Chekovovi na nosítka. Na chvíli se zahleděla na květ ve své dlani a pak ho opatrně položila vedle něho. "Jíme, odnesu Chekova do nemocničního pokoje," řekl McCoy. "Dej na něho pozor, Kostro." "Co můžeme udělat?" ptala se Carol Marcusová. "Carol, na můstek vypukne za několik minut naprostý chaos," omlouval se Kirk. "Musím tam nahoru." "Doktoři Marcusové," ozval se McCoy. "Mohu vám dát práci. Pojdte se mnou." Kirk, Spock a Saavik spěchali na můstek. Kirk se zastavil u prvního turbovýťahu, ale Spock šel dále. "Výtahy pod palubou C nefungují," vysvětloval Spock a otevřel dveře vedoucí k nouzovému schodišti. Brali schody po třech. "Co tady vlastně funguje?" "Jen velmi málo, admirále. Hlavní energetický zdroj je částečně obnoven." "To je vše?" "Více jsme za dvě hodiny nestihli. Tým šéfinženýra Scotta se snaží opravu dokončit." Dostali se na palubu C. Spock a Saavik vstoupili do výtahu. Kirk ztěžka dýchal. Na okamžik se zastavil v chodbě, utřel si rukávem tvář a vstoupil do kabiny. "Zatracené papírování," ulevil si tiše. "Můstek." Výtah zrychlil pohyb vzhůru. Jim Kirk vstoupil na můstek své lodi. Všude kolem byly stále vidět pozůstatky předchozího boje, ale ihned zaznamenal, že většina funkcí byla obnovena. Když se dveře výtahu otevřely, otočil se Sulu ze svého starého místa u kormidla. "Admirál na můstku!" okamžitě hlásil. "Zaujmout bojové postavení," nařídil Kirk. Zaječela siréna a světla potměněla do tmavé červeně. "Taktickou, pane Sulu, prosím." "Ano, pane." Na obrazovce se objevila oblast pólu Regulu I., pohled na orbitální dráhu kosmické stanice, Enterprise a Reliant. Obě lodi byly v opozici, každá na druhé straně planety. Zrychlení Reliant značně kolísalo a ukazovalo, že Khanova loď zahájila pátrání. "Naše senzory jsou přinejmenším nespolehlivé," hlásil Spock. "Ale ty na stanici jsou funkční. Vysílají nám pozici Reliant." "Velmi dobře, pane Spocku." Reliant náhle zrychlila na plný výkon raketového motoru. "Ale, ale," podívoval se Kirk. Mohla se, přehnat okolo Regulu I. Pokud by Enterprise rovněž nezrychlila a neprchala před druhou lodí a zároveň ji

nehonila kolem planetoidu, stala by se během chvilky snadným cílem. Se stavem svých strojů se nemohli dlouho schovávat.

"Reliant nás může předhonit a předčí nás i v palebné síle," pronesl Spock klidně. "Tamhle je ale mlhovina Mutara..." Kirk si nasadil brýle, aby si prohlédl obrazovky. Zavolal do strojovny.

"Pane Scotte - mlhovina Mutara. Můžete nás tam dostat?"

"Pane, signalizace přetížení mi tu svítí jako vánoční stromeček. Hlavní rozvod energie toho už moc nesnese. Dostal opravdu zabrat."

"Žádné sliby, pane Scotte. Dejte mi, co je ve vašich silách."

"Admirále," ozvala se Saavik, "mračna plynu uvnitř mlhoviny nám budou bránit v taktickém manévrování. Vizuální obrazovka nebude fungovat. Navíc nám ionizace může poškodit štíty."

Kirk pohlédl přes okraj brýlí nejdříve na Saavik a pak na Spocka. Spock pouze pozvedl obočí nad levým okem.

"Přesně tak, poručíku. Pak budou šance rovnocenné," řekl Vulkánec.

Posádka zaujala bojové postavení a na můstku vypukla řízená vřava. Tlumené světla vrhala podivné stíny. Obrazovky palubních počítačů zářily nezvyklými barvami. Kirk se díval na displej určený pro taktické manévry. Reliant se pohybovala tak rychle, že za několik minut přeletí přes horizont planetoidu a ztratí Enterprise z dohledu. Kirk by se chtěl dostat mimo dostřel fotonových torpéd nebo těžkých phaserů, ale zároveň zůstat lákavým cílem.

"Admirále," zeptala se Saavik, "co když nás Reliant nebude následovat do mlhoviny?"

Kirk se zasmál, i když mu do smíchu příliš nebylo. "Toho se bojím ze všeho nejméně. Khan za námi poletí."

"Připomeňte mi, poručíku," poznamenal Spock, "abych s vámi probral otázky lidské psychologie."

"Pane Scotte," volal Kirk interkomem, "jste připraven?"

"Tak, jak to jen jde, admirále."

"Pane Sulu."

"Kurs zadán - mlhovina Mutara."

"Zrychlete na plný výkon raketového motoru," zaváhal. Reliant zbývalo překonat jen několik obloukových stupňů, aby se dostala na dohled Enterprise. "Ted'."

Souřadnice, které na obrazovce určovaly, lineární zrychlení lodi, se okamžitě změnily. Enterprise opustila oběžnou dráhu. O něco později Reliant dokončila oběh kolem Regula a prudce změnila svůj kurs i rychlost.

"Zahlédli nás," poznamenal Sulu.

Doktor McCoy sotva skončil ošetřování Pavla Chekova, když se opět rozhoukaly poplašné sirény. Pocítil až příliš dobře známé sevření žaludku. Dlouhou dobu věřil, že je to jen obvyklá reakce na strach. Ale později si začal stále více uvědomovat, že se v tom zároveň promítá i nenávisť k nutnosti operovat a někdy i ztrácet mladé lidi, kteří by především nikdy neměli utrpět taková hrozná zranění. Obvykle nebyli tak mladí jako Peter Preston... ale málokdy byli o mnoho let starší.

Alespoň - k McCoyovu údivu a úlevě - měl Pavel Chekov dobré šance k uzdravení. Ten strašlivý tvor se sice celý vklínil do jeho lebky, ale i když pronikl všemi mozkovými plenami, nestačil zničit do doby, kdy opět vylezl ven, žádnou část mozku. Místo toho se usadil mezi mozkovými závity. Určitě by napáchal více škody, kdyby tam zůstal déle. Ale v tomto případě se z toho Chekov zotaví jako po mozkové příhodě. McCoy nenašel žádné známky infekce. Pavel Chekov měl z pekla štěstí.

Lod' se zachvěla.

"Co se děje?" David Marcus přecházel po oddělení sem a tam, nervózní jako pes. Neměl právě co dělat. Kdyby měli štěstí, mohlo to tak i zůstat.

"Raketové motory," vysvětloval McCoy.

"Co to znamená?"

"No, synku, honička asi začala."

"Jdu nahoru."

"Na můstek? Ne, nepůjdeš. Jen bys tam překážel. Raději zůstaň tady, Davide."

"Sakra - musím přece něco dělat."

"Nemusíš," opáčil McCoy. "A já také nemohu nic dělat. Můžeme jen čekat, až na sebe začnou střílet a přát si, abychom jim v tom mohli zabránit. V tom je potíž s touhle prací."

Když Khan Singh zpozoroval směšný pokus Enterprise o únik, zachechtal se. Reliant se vyřítla z oběžné dráhy za poškozenou lodí Jamese Kirka na plný výkon raketových motorů.

"No," poznamenal k Joachimovi, "nejsou tak poškození, jak by se nám rádi snažili namluvit. Lov bude příjemnější, než jsem si myslel, příteli."

Joachim znázornil na obrazovce senzorů dalekého dosahu jejich kurs, pozici Enterprise a matný mrak mlhoviny před nimi.

"Můj pane, jestli za nimi vletíme do toho prашného oblaku, ztratíme svou výhodu. Prosím vás..."

Khan ho přerušil. Joachim začal mluvit jako zrádce. Khan se rozhodl, že mu poskytne poslední šanci.

"Vypal na Enterprise," přikázal.

Phaser vypálil dlouhý prst ničivého světla. Přelétl kolem bočního motoru Enterprise. Lod' se naklonila a začala se otáčet po spirále podél osy svého kursu.

Enterprise se zachvěla. Umělá gravitace na chvíli zakolísala, zmizela a zase naskočila. McCoy zavřel oči, než opět získal

rovnováhu.

Akce začala, pomyslel si hořce.

Chekov vyrazil neartikulovaný výkřik, prudce se posadil a divoce se rozhlížel kolem sebe.

"Jen klid," chlácholil ho McCoy.

"Musím pomáhat kapitánovi..."

"Ne. Poslechněte, Pavle. Prožil jste opravdové peklo. Nemáte žádnou sílu a ani rovnováhu."

"Ale..."

"Lehněte si dobrovolně, nebo vás mám uspat? Tak co?"

Pavel se znovu pokoušel posadit. Téměř přitom omdlel. McCoy ho zachytil a uložil zpět na postel. Mladý Rus smrtelně zbledl.

"Tak teď už zůstanete ležet?"

Chekov slabě přikývl a ani neotevřel oči.

Loď se znovu otřásla. Carol Marcusová vyšla z vedlejší místnosti, kde pomáhala Chris Chapelové, zavravorala, ale brzy opět nabyla rovnováhy. Věnc květů jí sklouzl z hlavy. Zachytila ho, dívala se na něj, jako by ho předtím nikdy neviděla, a pak ho opatrně položila stranou.

"Doktore McCoyi, nemohu tady jen tak sedět. Pořád musím myslet na... Prosím, dejte mí něco na práci."

"Jak jsem už říkal Davidovi," řekl smutně McCoy, "tady toho není moc na práci..." Zároveň si ale uvědomil, jak zoufale potřebuje nějaké zaměstnání. "Ale můžete mi pomáhat připravit operační sál. Očekávám brzo nějaké zákazníky."

Carol pobledla, ale necouvla.

Když ji nezlomilo to, co prožila ona i její syn za posledních pár dní, pak už jí nezlomí nic, pomyslel si McCoy.

Carol Marcusová se rozhlédla po oddělení.

"Kde je David?" ptala se.

"Nevím, před minutou byl ještě tady."

"Koncentrace iontů se zvyšuje," hlásil Spock. "Přibližně dvě minuty zůstávají do Přetížení senzorů a vypnutí štítů."

Loď se rozzářila. Štíty, které se srazily s velkým množstvím ionizovaného prachu a plynu, začaly vyzařovat odráženou energii ve viditelném spektru. I obrazovka ji zachytila a obraz se začal chvět a blyštět. Ozval se praskot statické elektřiny a přehlušoval tiché echo rozhovorů a informací na můstku. Ve vzduchu byl cítit ozón.

Reliant znovu vypálila. Enterprise se otřásla. Její štíty nebyly tak zcela pevné, ale vydržely.

"Reliant se blíží," hlásila Saavik.

Přímo před nimi zuřilo v turbulencích jádro mlhoviny.

"Nenechají nás doletět až tam," kývl Kirk směrem k obrazovce.

"Jedna minuta," ozval se Spock.

Otevřely se dveře turbovýtahu a na můstek vstoupil David Marcus.

"Admirále, Reliant zpomaluje."

"Uhuro, spojte mě s nimi."

"Ano, pane."

Khan cítil, jak energie raketových motorů mizí a vzápětí nabírá zpětný tah. Propast mezi Enterprise a Reliant se zvětšila.

"Joachime, proč zpomalujeme?"

"Můj pane, nemůžeme za nimi vletět do mlhoviny, naše štíty selžou..."

"Khane, je tu James Kirk."

Khan Singh vyskočil na nohy s výkřikem překvapení a vzteku. James Kirk - a pořád na živu!

"Udělalí jsme to po tvém, Khane. Chceš si dát druhé kolo?" Khan se snažil nabýt sebevlády a potlačit hněv.

James Kirk se dal do smíchu. "Výšší intelekt!" pronesl se značnou dávkou pohrdání. "Jsi. blázen, Khane. Brutální, vražedný a pošetilý blázen!"

"Na plný raketový výkon!" Khanův hlas se změnil na pouhé zařvání.

Joachim povstal a postavil se mu tváří tvář. "Můj, pane, ne! Máte všechno! Máte Genesis!" pohlédl Khanovi do očí, ale tentokrát neuhnul. Khan přešel ke kormidlu, ale Joachim se mu postavil do cesty.

"Můj pane..." zaprosil.

"Plný výkon!" zařval Khan.

Udeřil svého přítele plný zuřivosti. Úder mrštil Joachimem na řídící pult. Tvrdě se uhodil do hlavy, chvíli ležel a pak se opět vyškral na nohy.

"Plný výkon, sakra!" Khan se sám chopil řízení a zapojil stroje na plný výkon.

Spock sledoval taktickou obrazovku. Reliant přestala zpomalovat a opět vyrazila na plný tah raketových motorů kupředu.

"Khan Singh má aspoň jednu obdivuhodnou schopnost," poznamenal Vulkánec.

"Ale?" podivil se Kirk. "A jakou?"

"Je neuvěřitelně cílevědomý." Spock se podíval na ukazatel ionizace. Loď už byla delší dobu v mlhovině. Teď se blížili k hustému pásmu, kde se setkávaly a promíchávaly jednotlivé tlakové vlny vybuchující hvězdy uprostřed. Silný energetický tok a velká koncentrace hmoty by mohla Enterprise poškodit.

"Pronásledují nás," hlásil Sulu.

"Senzory přetížené... teď." Téměř okamžitě se obraz na obrazovce rozpadl. Sulu řídí loď naslepo skrze mrak plynu,

prachu a energie.

Joachim se vrátil na své místo u kormidla a upadl do hlubokého mlčení. Za všechna ta léta, kdy sloužil svému pánu a byl svědkem Khanových krutostí, nikdy se nestal předmětem jeho hněvu. Khan ho nikdy nenapadl, až teď.

Joachim se zúčastnil mnoha bojů. Dokonce ve svých mladých letech i v některých prohrál. Ale žádný z nich na něj neměl takový účinek jako ta jediná Khanova rána. Ruce se mu chvěly na řídicím pultu, částečně ponížením, a zčásti i vztekem. Přisahal, že bude Khana věrně následovat až za hrob. Pro kompromis zde nebylo místa. Přisahal bez jakýchkoliv podmínek. Dokonce bez ohledu na šílenství nebo zradu.

Khan měl svobodu na dosah a klidně ji odmítal. Joachim se cítil zrazen.

Enterprise zmizela v hustém mraku prachu, za chapadlem explodující hmoty z pulsaru v centru novy.

"Následuj je!" přikazoval Khan.

Joachim držel jazyk za zuby a uposlechl.

Obraz na monitoru se roztříštil do reje barev, mezi nimiž občas problesklo elektromagnetické pole pulsaru.

"Taktickou," vykřikl Khan.

"Nefunguje," hlásil bezvýrazně Joachim.

"Vztyčit štít!"

"Nefungují." Joachim viděl, že trup lodi už dlouho nevydrží odolávat tlaku hustého prachu. Určitě ne při takové rychlosti. "Snižuji rychlost," ohlásil chladně.

Cítil, jak ho zezadu propaluje Khanův zrak, ale tentokrát Khan neprotestoval.

Enterprise už prorazila oblast s největší koncentrací prachu. Vizuální i taktická obrazovka začaly opět fungovat, ale štíty byly stále mimo provoz. Sulu změnil kurs a zamířil mimo nepravidelnou hranici mlhovinové masy, která by sice lod' skryla, ale zároveň by ji oslepila.

Enterprise se vyřítila ven z mraku a čekala.

"Už je to tady," řekla Saavik.

Reliant pomalu pronikala prachem. Ještě po několik minut bude slepá.

"Nastavování phaserů vyřazeno, admirále," ozval se Sulu.

"Udělejte, co můžete, pane Sulu. Připravte se k palbě." Sulu věřil, že svého protivníka dokáže zasáhnout i na tuto vzdálenost. Přesně a opatrně zamířil. Na okamžik zaváhal.

"Pal..."

Magnetické zařízení stabilizátoru vybuchlo a Enterprise se zachvěla. Široký paprsek phaseru vylétl na všechny strany. Sulu zaklel a vrátil Enterprise zpět pod ochranu mlhoviny, zatímco je Reliant zahlédla a vypálila. Fotonové torpédo je těsně minulo, ale jeho energie se přenesla do mraku a do lodního trupu udeřila vlna nabitých částic a radiace. Snažil se udržet loď v rovnováze.

"Udržovat kurs," přikázal Kirk. "Dobře se dívejte..."

"Na co?" zamumlala tiše poručík Saavik. Zavedla do senzoru větší dávku energie, zúžila úhel a výsledný efekt zesílila.

Obrazovka se na okamžik vyjasnila. Sulu se nechtěně otřásl - Reliant letěla přímo proti nim.

"Únikový manév'r!" vykřikl Kirk. Příliš pozdě.

Výstřel phaseru Reliant narazil do nechráněného, trupu Enterprise. Hlavní přívod energie na hlavním řídicím pultu vypadl. Objevila se elektrická jiskra, která proběhla po řízení. Z poloviny elektronických přístrojů začal stoupat kouř. Sulu pocítil v ruce elektrickou ránu. Mrštla s ním dozadu, ohnula mu záda a roztřásla ho. Upadl na podlahu. Všechny svaly v těle se mu stáhly do uzlů.

Pokusil se vstát. Nemohl dýchat. Celým tělem se mu rozlévala bolest ze spálených dlaní - vším pronikající, chladná a žhavá zároveň.

Ztratil vědomí.

Když Sulu upadl, vrhla se Saavik ke kormidlu, aby zjistila, co ze zařízení pultu dosud funguje, a co je zničeno.

"Phaser číslo jedna!" nařídil Kirk. "Pal!"

Saavičiny ruce se staly prodlouženým řízením a její tělo součástí lodi.

Vypálila.

Phaserový paprsek z Enterprise přejel po trupu Reliant plnou silou. Síla nárazu se odrazila na můstku. Na okamžik vypadlo napájení, umělá gravitace a osvětlení. Khan se včas zachytil opěradel kapitánského křesla a udržel se na svém místě, ale ve tmě kolem slyšel skřípání týraného kovu a sténání raněných ze své posádky.

Joachim se vrhl ke kormidlu.

"Joachime!"

Gravitace se vrátila a postupně se ustálila na normálu. Světla začala mdlé zářit.

Jak se slepá a nikým neřízená Reliant hnala vpřed, přiskočil Khan ke svému starému příteli. Pozvedl ho ze země tak jemně, jak dovedl. Joachim vykřikl bolestí. Khan ho znovu položil na palubu a držel ho za ramena. Ostré konce zlomených kostí zaskřípěly. Joachimova tvář byla pokrytá krví a tržnými ranami.

Vztáhl ruku kupředu. Prsty měl roztažené a cosi hledal.

Neviděl.

Khan mu dotek dovolil. Položil svou ruku na Joachimovu.

"Můj pane..." zašeptal Joachim. "Prokázal jste... že jste... lepší..."

Khan cítil, jak z jeho přítele uniká život. Na okamžik ho zachvátilo zoufalství. Zrak se mu zakalil. Snažil se potlačit slzy; ale i proti jeho vůli mu kanuly nezadržitelně po tváři. Tohle stál jeho hněv.

James Kirk mu to zaplatí.
"Pomstím tě!" řekl Khan Joachimovi. Jeho přísaha zněla jako zahřmění.
"Nepřál jsem... si pomstu..."
Khan jemně svého přítele položil. Vstal a zaťal pěsti.
"Pomstím tě!"

Okamžitě po phaserovém útoku Enterprise odletěla Reliant nikým neřízená přímo vpřed, bez manévrování. David Marcus si myslel, že Enterprise zvítězila. Ale posádka na můstku nejasala, jen se koncentrovala na zamlžené obrazovky a vyměňovala si nutné informace. Všude vládlo napětí. V místnosti bylo slyšet jakýkoli zvuk na hranici slyšitelnosti.

Kirk promluvil do interkomu: "Pošlete sem nahoru lékaře, rychle!"

David se vymrštil ze svého pozorovatelského stanoviště a spěchal poskytnout pomoc zraněnému kormidelníkovi. Sulu nedýchal. Ruce měl těžce popálené, pokožku svrastělou. David se mu snažil nahmatat na krku puls, ale nic nezjistil. David Marcus nebyl lékař. Znal cosi o první pomoci, kterou dosud nemusel použít. Zhluboka se nadechl. Vzduch byl těžký díky zápachu spáleného plastiku a vypařeného kovu. Zaklonil Suluovi hlavu dozadu, otevřel mu ústa a začal s umělým dýcháním. Pak přitiskl dlaně na prsní kost nehybného kormidelníka a patnáctkrát mu zmáčkl hrud. Vdech, patnáct stisknutí. Sulu nereagoval, ale David pokračoval. Vdech, patnáctkrát zatlačit.

"Jaký je rozsah škod, Scotty?" slyšel říkat Kirka.

Pro Davida bylo vše vedlejší vyjma života v jeho dlaních. Základní pravidlo ruční kardiopulmonární resuscitace znělo: nezastavovat! Ať se děje cokoli, nezastavovat. Vdech, patnáctkrát stlačit.

"Admirále," hlásil lodní inženýr, "nemůžu zapnout hlavní pohon. Přívod energie nám vybuchl! Když to spustím, bude to pro nás kritický!"

"Scotty, energii potřebujeme. Jdi tam a sprav to!"

Vdech, patnáctkrát stlačit. Davida začaly bolet ruce i ramena.

"Není to možný, pane!" křičel Scott. "Stupeň radiace je příliš vysoký. Už jsem spálil elektronické zařízení opravářského robota, a kdybych tam šel v ochranném obleku, stejně bych tam ztuhl! Nechráněná osoba by tam nevydržela ani minutu."

Vdech, patnáctkrát stlačit. Bolest v Davidových ramenou zesilovala. Po čele mu stékal pot a vnikal mu do očí. Nemohl se zastavit, aby ho setřel.

"Jak dlouho, Scotty?"

"Nevím, pane. Začali jsme s dekontaminací, ale chvíli to potrvá."

Vdechnutí, patnáctkrát stlačit. David už ztěžka dýchal. Neuvědomil si, v jak špatné je kondici. Na Spacelabu pracoval dlouhé hodiny, ale v sedě. Jediné tělesné cvičení bylo hraní házené se Zinaidou při nulové gravitaci. Často ji obviňoval, že si z něj dělá živou zeď pro odrážení míčů.

No tak, Sulu, pomoz mi přece, člověče, říkal si.

Vdech, patnáct stlačení.

Dveře turbovýťahu se otevřely a na můstek se vrátil lékařský tým.

"Rychle... pospěšte si... chlapci!" vydechl David. Mladá lékařka seběhla rychle po schůdkách dolů a poklekla vedle něj.

"Nějaká reakce?"

David zavrtil hlavou. Na čelo se mu přilepily potem zmáčené vlasy.

"Pokračujte," řekla. Vytáhla z brašny tlakovou stříkačku, nastavila ji a připevnila na ni dlouhou, masivní jehlu. "Zkusím aplikovat epinephrin přímo do srdce. Až vám řeknu, uhněte mi z cesty, ale pokračujte v umělém dýchání. Dobře?"

David vinou potu v očích sotva viděl. Přikývl. Lékařka rozepnula Suluovi košili a obnažila mu hrudní koš. Látka pod Davidovými rukama povolila.

"Pozor! Ted'!"

Rychle uhnul stranou, uklouzl, ale nepřestával vdechovat vzduch do kormidelníkových plic. Jak se to počítá při umělém dýchání? Patnáctkrát za minutu? Držel Suluovu hlavu těsně pod bradou, ale stále necítil žádný puls.

Lékařka vbodla jehlu do prsou.

Reakce byla téměř okamžitá. Sulu se zachvěl a kůže mu zčervenala. David ucítil tep. Pevný a rychlý. Sulu vykřikl. David náhle nevěděl, co má dělat. Má se zastavit, nebo pokračovat?

Lékařka se dotkla jeho ramena. "To je dobré," řekla. "Můžete už přestat."

David se s úlevou narovnal. Sotva dokázal zvednout hlavu. Pot se z něj řinul proudem, ale Sulu už dýchal sám.

"Dobrá práce," pokývala lékařka uznale hlavou.

"Jak se mu vede?" ptal se Kirk, aniž by na chvíli odvrátil pozornost od obrazovky.

"Ještě nevím," řekla lékařka, "ale žije, díky tady jeho přáteli." Přinesli nosítka, roztáhli je a upevnili. David se vyškrábal na nohy a pokoušel se pomoci Suluovi na nosítka. Při zvedání už příliš nepomáhal, protože ruce měl tak unavené, že ho přestávaly poslouchat. Ale když se Sulu konečně ocitl na nosítkách, mohl ho David alespoň doprovázet. Zatímco lékařka začala ošetřovat raněného jeho popáleniny, postrčil David nosítka, která se mezitím přeměnila v lehký vozík, k turbovýťahu a potom dolů do nemocnice.

Pavel Chekov cítil a slyšel, jak bitva začíná. Sledoval, jak do nemocničního oddělení začínají proudit ranění. Považoval se za odpovědného za vše, co se stalo. Pokusil se vstát, ale doktor McCoy ho připoutal. Bylo to bezpečnostní opatření, ne uvěznění. Jak se loď otřásala a kolébala, uvolnily se mu ruce. Začal bojovat s pásy. Pokoj se kolem něj točil. Musel zavřít oči, aby nabyl rovnováhy.

Na okamžik zase uleh. Jak by mohl pomáhat nahoře na můstku, když je napolo ochrnutý a nemocný?
Přinesli Sulu. Doktorka Chapelová zachmuřeně přelétla pohledem hodnoty biosignálů, podívala se na jeho ruce a tiše zaklela.
Chekov uvolnil poslední pásy a přinutil se vstát. V tom zmatku si zřejmě nikdo nevšiml, že vstal. Nebo i všiml, ale nic nepodnikl.
Stále slyšel jen na jedno ucho. U vchodu do oddělení ztratil rovnováhu a neupadl jen proto, že se včas zachytil za rám dveří.
Někdo ho vzal za rameno.
"Měl byste si raději znovu lehnout," řekl David Marcus. Chekov si na něj matně pamatoval z bolestivých zážitků na Regulu.
"Nemůžu," odpověděl, "musím na můstek, Sulu..."
"Podívejte..."
"Pažalsta," prosil Chekov, "pomozte mi, bože moj, vždyť lodní posádku tvoří už jen samé děti!"
David zaváhal. Chekova napadlo, jestli si nebude muset cestu z nemocničního pokoje vybojovat.
David si přehodil jednu Chekovovu paži přes rameno a pomohl mu do výtahu.
Chekov by se bez Marcusovy pomoci na můstek nikdy nedostal. I když ho David podpíral, připadalo mu, že bojuje proti vodnímu proudu.
Jak se dveře výtahu otevřely, odtáhl se Chekov od Davida Marcuse. Admirál Kirk by ho okamžitě poslal zpět do oddělení, kdyby se sám ani nedokázal dostat na můstek. David zřejmě pochopil a nechal ho bez jediné poznámky jít.
Chekov opatrně kráčel po vrchní palubě, zhluboka se nadechl a bez zaváhání určil polohu podle hvězd. Zastavil se u Kirkova boku.
"Pane, mohl byste použít další pomocnou ruku?"
Kirk na něj udiveně pohlédl. Pak se usmál.
"Zaujměte místo u ovládání zbraňových systémů, pane Chekove."
"Děkuji, pane."
Na stanovišti vědeckého důstojníka se Spock neustále pokoušel cosi vyčíst ze zkreslených údajů senzorů.
"Spocku, najdete ho?"
"Energetické údaje jsou sporadické a nejasné, ale při plném raketovém výkonu by mohli dosáhnout mimořádné radiální zrychlení. Pravobok."
"Teď se nezastaví," řekl Kirk. "Následoval mě už tak daleko. Vráti se zpět. Ale odkud, sakra?!"
Spock zauvažoval.
"Admirále," ozval se nakonec. "Khanova inteligence nemůže vyvážit nedostatek zkušeností. Všechno to manévrování Reliant, i když odvážné, probíhalo jen v jedné rovině. Nevyužívá ani plné manévrovací schopnosti své lodi, ani všech tří stupňů volnosti."
Kirk se na něj zahleděl a ušklíbl se. "Výtečná analýza, pane Spocku. Poručice Saavik, všechno zastavit."
Saavik zpomalila loď na nulovou relativní rychlost. "Stojíme, pane."
"Plnou rychlostí kolmo na náš dosavadní směr, přímo dolů."
"Ano, pane."
"Pane Chekove, připravit fotonová torpéda."
"Ano, pane."
Enterprise se pohnula dolů, vstříc stínu mlhoviny.

Khan vyhledával v narušeném obrazu na obrazovce jakoukoliv stopu po Kirkově lodi. Všude kolem byly trosky můstku a těla jeho lidí. Několik jich sténalo - ještě žili, ale už se o ně nezajímal. Tohle byla bitva na život a na smrt. Rád zemře, jen když vezme Jamese Kirka s sebou.
Prozkoumal vesmír kolem Reliant, ale nic neobjevil. Vůbec nic - jen neproniknutelné energetické pole mlhoviny.
"Kde je ten Kirk?" křičel. "Kde je, u všech čertů?"
Nikdo mu neodpověděl.
Enterprise se prodírala velkým prachovým oblakem mlhoviny Mutara. Loď byla slepá a hluchá. Jim Kirk se přinutil sedět klidně a uvolněně, jako by se neměl čeho obávat. Bylo to nejlepší divadlo, které v životě sehrál. Loď byla těžce poškozená. Každý zásah zbraní Reliant mu způsobil stejná muka jako skutečná fyzická rána. Ve skutečnosti neměl ponětí, o co se Khan pokusí. Mohl jen odhadovat, hádat a doufat.
Od kormidla na něj pohlédla Saavik s tázvým výrazem. "Udržovat kurs, poručíku," přikázal.
Přikývla a vrátila se zpět ke své práci. Chekov se ani nepohnul. Skláněl se nad Suluovým pultem se zbraňovými ovladači. Vypadal strašně, když vešel dovnitř, bledý, nemocný a malátný. Ale pravda byla taková, že ho Kirk potřeboval. Loď ho potřebovala. Když byl Sulu pryč, rozhlédl se po můstku a všiml si, že se David vrátil. Pokynul mu. Mladík sešel dolů po schůdcích a postavil se vedle kapitánova křesla.
"Jak je Suluovi?"
"Zatím nevědí," odpověděl David. "Ruce má strašlivě poničené - nějakou dobu bude muset zůstat v nemocnici. Pokud přežije. Těžko říct. Možná má poškozený mozek."
"Rychle jsi mu poskytl pomoc," řekl Jim. "Jinak by byl už mrtvý. Poskytls mu jedinou šanci, kterou měl. Ať se stane cokoli, Davide, jsem na tebe pyšný."
K Jimovu šoku a překvapení reagoval David na jeho slova kletbou.
"Sakra, jaké máte vlastně právo být na mě pyšný?" hněval se. Vyběhl zpět na horní část můstku a zůstal tam nasupeně

stát se založenými rukama na prsou. Jimův pohled zcela ignoroval.

Kirk obrátil svou pozornost zpět k obrazovce, smutný a rozzlobený zároveň.

"Připravit fotonová torpéda," vyšťekl na Chekova.

"Fotonová torpéda připravena, pane."

Výměna názorů s Davidem připravila Jima o potřebnou koncentraci. Cítil se podrážděný a pošetilý, že se pokoušel o smíření s tím chlapcem, který ho tak rázně odmrštil. Patřilo mu to, protože myslel na osobní věci, když byla loď v nebezpečí. Znovu přinutil roztěkanou mysl soustředit se na naléhavé problémy. "Poručíku Saavik."

"Ano, pane."

Dříve by rád vykřikl: "Ponořit se!" Ale přemohl se. Teď se spíše obával, že by vulkánské důstojníci přikázal, aby se vynořila nad hladinu. Nakonec, tohle přece nebyla ponorka a sami nehonili nepřátelský ponorný člun.

Čtu příliš mnoho starých románů, pomyslel si Jim.

Jestliže selže, nepřijme jeho posádku klidné moře, ale nelítostná prázdnota naplněná radiací.

"Zrychlit. Plný raketový výkon. v kursu nula, plus devadesát. Dokud se nevyjasní senzory." To by je mohlo dostat z nejhoršího ven. "Pak zastavit."

"Ano, pane," potvrdila a vykonala rozkaz.

Unělá gravitace sice držela, ale jen v omezeném rozsahu, takže Kirk pocíťoval zrychlení. Obrazovka byla stále mrtvá, ale jak pronikali ven z plynného mraku, obraz se vyjasňoval. Převalující se masa prachu a plynů zmizela z obzoru jako moře z boku velkého mořského živočicha. Vylétli ven a Reliant ležela přímo před nimi.

Ohromné! říkal si James Kirk.

"Pane Chekove!"

"Torpéda připravena, pane!"

"Palte!"

Chekov vypálil.

Torpéda vylétla kupředu.

V naprostém tichu vesmírného vakua narazila torpéda do nepřátelské lodi a vybuchla. Motor Reliant na levoboku se odtrhl a pomalu a tiše explodoval.

Reliant vůbec neodpověděla. Loď klidně letěla dál ve svém vytčeném kursu.

"Zastavit palbu," řekl Kirk. "Pozorně se dívejte."

Posádka reagovala naprostým tichem a vyčkáváním. Brzy si budou jistí...

"Upravte kurs, poručíku," přikázal Kirk Saavik.

Uposlechla. Enterprise teď sledovala Reliant, manévrovala, až srovnala svou relativní rychlost vzhledem k ní na nulu a Reliant se objevila nehybná v prostoru.

"Náš energetický výkon je velmi malý, pane," hlásila Saavik. Kirk přepnul interkom na strojovnu. "Pane Scotte, jak dlouho bude trvat, než zapojíte hlavní přívod energie?"

"Minimálně deset minut, pane. Nemůžu tam před ukončením dekontaminace nikoho poslat."

Kirk se zašklebil a vypnul interkom. "Uhuro, vysílejte k veliteli Reliant. Připravte se ke kontaktu."

"Ano, pane."

Její dlouhé a jemné ruce se rozběhly po ovladačích spojového zařízení.

"Veliteli Reliant, zde loď Spojených států Enterprise. Vzdejte se a připravte se ke kontaktu. Opakuji: Připravte se ke kontaktu."

Khan Singh ležel na podlaze můstku Reliant a slyšel vítězný hlas spojovacího důstojníka Enterprise. Zasténal a přinutil se posadit. Ne, nepřijme porážku. Krev mu stékala po tváři a pravou ruku měl zlomenou. Viděl, že mu kost ční z ruky ven. Cítil bolest a přijal ji. Pak na ni přestal myslet. Šok ho omračoval a ještě zvýšil jeho hněv.

Vyškrábal se na nohy. Zlomená paže mu volně visela po boku. Zvedl svou bezmocnou pravičku a zastrčil si ji pod opasek, pevně ji držel, aby mu nepřekážela.

"Ne, Kirku," zašeptal a usmál se. "Naše hra ještě neskončila. Dosud nejsem připraven podlehnout."

"Reliant, připravte se ke kontaktu." Obrazovka byla mrtvá, ale Khan Singh ji nepotřeboval, aby věděl, že se Enterprise blíží, bezpečná a arogantní v jistotě svého vítězství.

Khan se odbelhal z můstku do skladištního prostoru...

Smál se.

Na Enterprise Spock pozorně sledoval přístroje a čekal na odpověď z Reliant. Třeba byl Khan při posledním zásahu zabít. Možná.

Spock tomu příliš nevěřil. Motory, raketové i nadsvětelné, byly zničeny a můstek byl silně poškozen, ale Spock si nevsíml, že by v lodním trupu v okolí můstku byla nějaká díra.

"Enterprise volá Reliant," opakovala Uhura. "Vzdejte se a připravte se ke kontaktu podle rozkazu admirála Jamese T. Kirka, zástupce velení Flotily."

Nic.

"Lituji, pane," hlásila Uhura. "Neodpovídají."

Kirk vstal. "Přeneseme se na palubu. Upozorněte místnost přenosů."

Spockovu pozornost upoutala podivná energetická fluktuační na jednom ze senzorů. Zaměřil na ni svou pozornost a vysledoval její zdroj: Reliant.

"Admirále, Reliant vysílá energetické vlnění ze zdroje, s jakým jsem se dosud nikdy nesetkal."

David Marcus se ze svého místa u turbovýtahu zamarčil a rozběhl se ke stanovišti vědeckého důstojníka. Sklonil se, aby viděl na Spockův senzor.

"Dobrý bože na nebesích," pronesl.

Spock pozvedl obočí.

"To je vlna Genesis!" pokračoval David.

"Cože?"

Marcus se obrátil k admirálu Kirkovi. Tvář měl bledou. "Khan má Genesis!" začal David Marcus. "Zapojil ji. Chce vyvolat explozi!"

"Jak dlouho..?"

"Pokud se držel našeho programování... čtyři minuty."

"Sakra," zaklel Kirk. Vyběhl po schodech a udeřil rukou do ovládání turbovýtahu. "Můžeme se přenést k nim a zastavit to. Pane Spocku..."

"Nemůžete to zastavit!" vykřikl David. "Jakmile se spustí mechanismus, nelze to zvrátit."

Kirk se vrátil zpět na své místo a stiskl tlačítko interkomu.

"Scotty!"

Odpovědělo mu jen hučení statické elektřiny. Přesto pokračoval.

"Scotty, potřebuji nadsvětelnou rychlost do tří minut, nebo je s námi konec."

V interkomu to zašumělo, ale nikdo neodpovídal.

Spock sledoval vše, co se kolem dělo. Věděl, co by Scott řekl, i kdyby se s ním dokázali spojit. Dekontaminace měla trvat ještě dalších šest minut a žádná lidská bytost by nemohla vydržet tak dlouho v radiačním toku, aby propojila hlavní spínače, které uvádějí nadsvětelné motory do chodu. Ze studia Marcusových dat znal neuvěřitelnou rychlost vlny Genesis, i rychlost, kterou by mohla jejich loď vyvinout při poškozených raketových motorech. Vůbec to nešlo srovnat.

"Scotty!"

Spock dospěl k rozhodnutí.

"Saavik," zvolal Kirk, "dostaňte nás odsud: Plný raketový výkon!"

"Ano, pane." Byla připravená. Podle rozkazu se Enterprise otočila o sto osmdesát stupňů a začala se plazit pryč od Reliant.

Spock si dovilil vychutnat malý okamžik hrdosti. Ze Saavik bude výtečný důstojník. Splní všechna očekávání, využije veškerý potenciál, který vycítil v tom barbarském, špinavém mišeneckém dítěti z Hellguardu. Přál si, aby ji mohl vést ještě o trochu dál.

Ale takto bude svobodnější, až si bude hledat vlastní cestu.

Když se dveře turbovýtahu na dávno zapomenutý příkaz Jima Kirka otevřely, vstoupil Spock dovnitř.

Khan Singh cítil, jak mu po spánku stéká horká krev. Krev mu vytékala i ze zraněné ruky a uvnitř těla z vnitřních ran.

Kašlal krev a vyplivoval ji. Jeho chladná zdravá ruka pohládila torpédo Genesis. Bylo nabitě a připravené.

Výskrabal se na nohy, ale upadl zpět na kolena.

"Ne," řekl. "Ne, já nezemřu tady..."

Dobelhal se k turbovýtahu. Pocítil tah, jak stoupal nahoru. Když se dostal na můstek, musel se vyplazit ven. Konečně se zhroutil na schodech, ale viděl na obrazovku.

Enterprise se ploužila pryč neuvěřitelně pomalým tempem. Khan se začal smát. Ucítil prudkou bolest a rozkašlal se.

Krvácel do plic i do břicha. Moc času mu, nezbývalo. Ale bude to stačit.

"Jamesi Kirku, nemůžeš mi uniknout," zamumlal. "Hádes se mě sice zmocnil, ale z jeho srdce té bodnu..."

Díval se na Enterprise, jak se otočila zádí a přechá v divém děsu. Smál se.

Pocítil agónii a vykřikl.

"Pro všechnu nenávist světa.... můj poslední výdech bude pro tebe..."

Joachimovo tělo leželo na dosah ruky. Tělo jeho manželky leželo pokryté vrstvou prachu na půl světelného roku daleko. Brzy ztratí prostor a čas svůj význam a on se připojí ke své lásce a ke svému příteli.

Doplazil se k Joachimovi, vztáhl ruku a dotkl se jeho pravé paže.

Khanovo vědomí pohltila tma.

Spock vstoupil do strojovny. Všude plála varovná červená světla. Zdálo se, že pokrývá členy posádky krví. Doktor McCoy klečel uprostřed sálu a pokoušel se zachránit život jednoho zraněného.

Ostatní členové posádky se zoufale snažili pustit do raketových motorů více energie. Přitom dobře věděli - museli to vědět - že jejich snaha je marná. Jakmile se vlna Genesis zapojila, rozšíří se, až se dostane do hlubokého vakua, pohltní a zničí každý atom hmoty uvnitř mlhoviny Mutara, plyn nebo pevnou látku, živou, či mrtvou.

Aniž by promluvil nebo dal nějak najevo svou přítomnost, prošel Spock kolem doktora McCoye do hlavní místnosti reaktoru. Stiskl tlačítko rušící blokádu.

"Už jste ztratil i vulkánský rozum?"

McCoy ho uchopil za rameno a táhl ho pryč. Určitě jen silou své vůle, protože doktorova síla se Spockově nemohla vyrovnat.

Spock mlčky pohlédl na lékaře. Cítil se všemu vzdálen - lodi, hrozícímu nebezpečí i vlastnímu vesmíru.

"Žádný člověk takovou radiaci nevydrží!" křičel McCoy.

"Ale doktore," řekl Spock a cítil přitom děsivě nevulkánskou náklonnost k člověku, který stál proti němu. "Vy sám přece rád upozorňujete, že nejsem člověk."

"Nemůžete dovnitř, Spocku."

Spock se usmál na doktora McCoye. Jak snadno se dalo uhodnout, co udělá. Spock si v duchu dokázal přehrát jejich rozhovor a hned věděl, co všechno doktor řekne, i co by sám pak odpověděl. Výsledek bude samozřejmě stejný.

"Lituji, že o tom spolu nemůžeme logicky podebatovat, doktore," řekl. "V minulosti jsem s vámi rád diskutoval."

McCoy se pod vlivem toho zvláštního lidského atavistického instinktu stáhl zpátky, protože vytušil, co má Spock v úmyslu. Ale Spock byl příliš rychlý. Jeho prsty našly nerv na místě, kde se spojoval McCoyův krk a rameno. Stiskl. McCoy zvedl oči v sloup a zhroutil se. Spock ho zachytil a jemně ho položil na palubu.

"Byl jste důstojným protivníkem i přítelem," řekl.

Spock zaváhal. Zbývala ještě jedna možnost, než splní svou poslední povinnost vůči lodi. Má se o to vůbec pokusit?

Kdyby byl čistým Vulkánцем, nebo kdyby mu mohl pomoci jiný Vulkáнец, neměl by žádné pochybnosti. Ale mladá Saavik od něj neměla žádné instrukce. V každém případě nebyl čas pro ni poslat. McCoy byla jeho jediná šance.

Doufal, že lékař pochopí a odpustí mu.

Spock položil prsty na McCoyovu tvář. Pocítil nedisciplinovanou energii doktorova vědomí.

"Pamatuj," zašeptal Spock.

Skončil s kódováním pro ruční odblokování přístupu k reaktoru a vstoupil do zuřícího toku radiace.

Nejdříve to bylo docela příjemné, jako sluneční záře. Spock přistoupil k reaktoru. Radiace se zvýšila a jeho tělo to pocítilo jako žár.

Vztáhl ruku k moderátorovým tyčím. Ruce mu obklopila aura radiace. Paprsky postupovaly na všechny strany a pronikaly i jeho tělem. Teď viděl své vlastní tepny, žíly i kosti. Bylo to opravdu fascinující. Jak pracoval, připomenul si události ve svém životě, které mu poskytly intelektuální a dokonce - teď už si to mohl připustit, kdo by jím mohl pohrdat? - i citové potěšení. Střípky hudby - Respighi, QOrn, Chalmers - a některé

zvláštní náhledy na fyziku a matematiku. Záblesky přátelství, dokonce lásky, kterou si sám nikdy nemohl připustit.

Vytáhl tyče. Radiace ho hladila jako zrádná milénka. Vyrovnal se se všemi strastmi života a očekáváními, která nikdy nemohl splnit. Nebyl ani Vulkánцем, ani člověkem. Nemohl plně uspokojit žádnou část ze svého dědictví. Snad to jeho jedinečnost zčásti kompenzovala. Pokoušel se tuto možnost předat Saavik, která se musí vyrovnat se stejnými obtížemi.

V uších mu zpívala radiace, téměř přehlušovala výkřiky šéfinženýra Scotta a doktora McCoye na druhé straně antiradiačního skla, kteří na něj volali, aby vyšel ven.

"Kapitáne, prosím.!" křičel Scott.

Jediným skutečným kapitánem na Enterprise byl a navždy zůstane James Kirk. Spock loď udržoval na jeho přání, ale teď byl čas vrátit ji jejímu skutečnému pánovi.

Spock cítil, jak všechny buňky v jeho těle podléhají radiaci. Utřel si pot z čela a zanechal na rukávu uniformy temně rudou skvrnu od krve. Další hematomy mu vyskakovaly na rukou.

Bolest postupovala od konečků nervů až k páteři, k jeho vědomí a už se nedala oddálit.

Přinutil ohnout prsty kolem ručního ovládání, které by uvedlo nadsvětelný pohon opět do chodu. Bojoval s bolestí a kola se roztočila. Zmučené svaly a kosti se bránily Spockově vůli, kterou se udržoval na nohou. Cítil, jak se jeho kůže rozpadá na hladkém kovu, který začal mokvat krví.

"Bože na nebesích, Spocku, vypadněte odtud, chlape!" mlátil McCoy do okna.

Spock se pousmál. Už bylo příliš pozdě.

Motory zahučely, zaprotestovaly a znovu se spustily.

Na hlavní obrazovce na můstku bylo vidět, jak se Reliant pomalu vzdaluje. Tak strašně pomalu.

"Čas!" ptal se znovu Jim Kirk. Mohla uplynout sotva minuta, co se ptal naposledy. Zbývalo jen několik vteřin, ne víc.

"Tři minuty třicet sekund," odpověděla Saavik.

"Vzdálenost od Reliant?"

"Čtyři sta kilometrů," ohlásil Chekov.

Jim pohlédl na Davida. Jeho syn se setkal s otcovým pohledem a zavrtěl hlavou.

"Naskočily hlavní motory!" vykřikl Chekov. "Díky, Scotty," ulevil si Kirk. "Saavik - jedeme!"

Převedla okamžitě loď do nadsvětelného režimu bez jakékoliv přípravy.

Reliant se změnila na obrazovce ve špendlíkovou hlavičku.

Hlavička se změnila ve světlo.

Vlna Genesis se za nimi vyřítla skrze mlhovinový prach a rozptýlila vše, co jí stálo v cestě. Jim to divadlo sledoval se sevřenými pěstmi. Saavik vytáhla rychlost přetěžované lodi ještě o jeden stupeň. Loď vyplula z mlhoviny do hlubokého vesmíru.

Obrovský zhroucený mrak začal rotovat kolem malého bodu, který byl dříve kosmickou lodí Reliant. Rychle zhoulal a smrštil se. Kirk se díval v posvátné úctě.

"Snížit rychlost," řekl bezvýrazně.

Saavik uposlechla. Na obrazovce se před nimi stabilizovala nová planeta.

Otevřely se dveře turbovýtahu a na můstek vstoupila Carol Marcusová. Nic neřikala.

"Carol, bože, podívej se..., " řekl Jim. Bylo to tak nádherné, že měl chuť plakat.

Carol ho vzala za ruku.

Kirk zapojil interkom do stroje.

"Výborně, Scotty," řekl.

Ohlédl se přes rameno na stanoviště prvního důstojníka.

"Spocku..."

Zarazil se, rozhlédl se po můstku a zamračil se.

"Kde je Spock?"

Před ním se Saavik zachvěla. Rameny jí poklesla. Nepohlédla mu do tváře.

"Odešel," zašeptala. "Šel... do strojovny." Zakryla si tvář rukama.

Kirk na ní hleděl v němém hrůze.

"Jíme!" McCoyův hlas zněl v interkomu zastřeně, ale výrazně. "Jsem ve strojovně. Přijď sem dolů. Jíme - pospěš si!"

Poprvé od chvíle, co začalo pronásledování Khana Singha, ucítil James Kirk ledový strach.

"Saavik, převezměte velení!"

Vyřít se k výstupu.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Jim Kirk pádil po lodních chodbách. Nikdy mu nepřipadaly tak dlouhé a tak chladné jako dnes.

Zjistil, že se nachází u vchodu do strojovny. Panovalo tu boží dopuštění. Všechna nouzová světla svítla, sirény houkaly a ranění, ošetřovaní lékařským týmem, sténali.

Konečně se dokázal nadechnout.

"Spocku...?"

Scott a McCoy, kteří stáli před neproniknutelnými skleněnými panely reaktorového sálu, se otočili a v očích se jim zrcadlila hrůza. Okamžitě pochopil, co se stalo, co Spock udělal. Jim si prorazil cestu kolem nich až k hlavnímu vchodu. Scott ho odtáhl.

"To nemůžete udělat, pane, úroveň .radiace..."

"Zemře!"

McCoy ho uchopil za rameno. "Je mrtvý, Jíme. Už teď je mrtvý."

"Ach bože!"

Jim se přitiskl k těžkému sklu a skryl světlo i odraz pažemi a rukama.

Spock klečel u dveří na rukou a na kolenou a pokoušel se vstát.

"Spocku!"

Když Spock zaslechl Jimův hlas přes tlusté sklo, pozvedl malátně hlavu. Natočil se k interkomu. Ruku měl zkrvavenou, Chvěla se.

"Spocku..." řekl Jim tiše.

"Lod'...?" Tvář měl děsivě spálenou. Bolest obsažená ve Spockově hlase nutila Jima k výkřiku plnému žalu.

"Mimo nebezpečí, unikla vlně Genesis. Díky vám, Spocku." Spock bojoval s dechem.

"Spocku, můj bože...!"

"Nesmíte truchlit. Dobro většiny..."

"...má přednost před dobrem menšiny," zašeptal Kirk, ale cítil, že tomuto pravidlu už nedokáže nadále věřit. A i kdyby věřil, nezáleželo mu na tom. Tentokrát ne.

"...nebo jednoho." Spock se vyškrábal na nohy a přitiskl zkrvavenou ruku ke sklu. Z druhé strany přiložil Jim svou vlastní, jako by mohl proniknout skrze sklo ke Spockovu vědomí, převzít z jeho bolesti něco na sebe a poskytnout příteli část své síly. Ale nemohl se ho ani dotknout.

"Nesmíte...truchlit," opakoval Spock. "Někdo to musel udělat. Mohl jsem to udělat jen já. Proto to bylo logické..."

K čertu s vaší logikou, pomyslel si Jim. Slzy mu stékaly po tváři. Sotva viděl.

"Nikdy jsem neskládal test Kobayashi Maru," pokračoval Spock. Hlas se mu chvěl. Musel se občas odmlčet a ztěžka se nadechnout, aby mohl pokračovat. "Často jsem si lámal hlavu, jaké by bylo mé řešení. Obávám se... že by nebylo příliš... originální..."

"Spocku!" Z interkomu se ozval Saavičin hlas.

"Kapitáne, před námi vzniká svět Genesis. Pane Spocku, je to tak nádherné..."

Kirk zuřivě přerušil spojení a přerušil tak její slova. Ale Spock se zavřenýma očima přikývl a možná se i nepatrně pousmál.

"Jíme," řekl. "Byl jsem a vždy budu vaším přítelem. Jsem za to vděčný. Žijte dlouho a blaze..."

Spockovy dlouhé prsty se sevřely jako zakřivené drápy. Agónie způsobená radiací vykonala své. Upadl.

"Spocku!" vykřikl Kirk. Začal bušit dlaněmi do skla. "Ach, bože, ne...!"

McCoy se ho pokusil odtáhnout. Jim zavrčel a prudce ho odhodil zpět. Přitiskl se k oknu a z duše mu vycházely výkřiky odmítání a nevěry.

Později v noci se poručík Saavik mlčky procházela po setmělých chodbách Enterprise. Nikoho neviděla. Jen několik členů posádky zůstalo ve službě a pokoušelo se překonat celkově vyčerpání.

Když se dostala před stázovou kabinu, zarazila se. Nechtěla se jí vejít dovnitř. Zhluboka se nadechla a odhodlala se vstoupit do tmy.

Příliš mnoho stázových schránek zářilo modrým osvětlením, což znamenalo, že jsou v provozu. Těla Petera Prestona a ostatních lidí, kteří zemřeli při tomto letu, chráněná stázovým polem, čekala na dobu, až budou navracena rodinám.

Ale vůli kapitána Spocka bylo, aby ho nepřeváželi na Vulkán. Jeho přání muselo být respektováno.

Zapečetěná rakev stála uprostřed místnosti. Saavik položila ruku na hladký bok. Její žal byl natolik silný, že nedokázala už ani plakat nebo cítit hněv.

Ráno, jak určil Jim Kirk, bude Spockovo tělo svěřeno vesmíru, vystřeleno na oběžnou klesající dráhu okolo planety

Genesis, kde nakonec shoří na droboučký popel a promění se v nic. Saavik seděla v koutku se zkříženými nohama, ruce opřené o kolena. Zavřela oči. Nikomu by nedokázala vysvětlit, proč je tady. Její důvod byl zcela iracionální. Když někdo zemřel v noci na Hellguardu a nikdo ho nestřežil, jeho tělo do rána zmizelo, pohlceno dravci a roztrháno zvěří na kousky. Málokoho kdy pohřbívali. Saavik na Hellguardu nikdy na nikom natolik nezáleželo, aby zůstala s jeho ostatky po celou noc.

Kapitán Spock a Peter Preston stráž nepotřebovali. Určitě ne zde, na Enterprise. Ale bylo to jediné, co mohla vykonat pro dva lidi, jediné v celém vesmíru, o které kdy stála.

Zůstala. Doufala, že ji Spock zaslechne, než zemře. Přála si, aby se dozvěděl, že Genesis fungovala. Částečně proto, že si vážil lidí, kteří ji vytvořili a z nichž jich tolik zahynulo, aby ji ochránili, ale především proto, že její vznik dával Spockově oběti smysl. Ten výtvar byl výsledkem ničení. Enterprise včetně celé posádky by podlehl strašlivé katastrofě, kdyby se Spock nezachoval tak, jak se zachoval. Saavik si přála, aby se Spock dozvěděl, že ničení skončilo a na jeho místo nastoupilo tvoření.

Věděla, že admirál Kirk nepochopil, co to udělala, a proč. Ale sama Spockova podstata diktovala Saavičino jednání.

Zrovna jako i teď. Náзор admirála Kirka zde neměl prázdný význam.

Saavik po tváři stékaly slzy, ale dokázala se ubránit šílenství.

V jejím zoufalství nebyla zuřivost. Doufala, že někdy pochopí proč. Někdy.

Hodiny plynuly a Saavik nechala myšlenkám volný průběh. Pamatovala si, jak se dříve schovávala, chvějící se a hladová a doufala, že se jí naskytne příležitost ukrást kousek chleba nebo pár látky na okraji vulkánského tábora na Hellguardu. Saavik tajně Vulkánci špehovala při jejich diskusích trvajících často až do rána, vedených s neochvějnou zdvořilostí a zároveň značnou dávkou jedu, o romulanských vyvržencích a zejména o míšeneckých dětech.

To bylo poprvé, kdy si Saavik zcela uvědomila, kdo a co vlastně je. Jen Spock jí poskytl sílu pokračovat dál a uvědomit si, že je i něčím víc.

Když si Saavik během poslední bitvy s Khanem Singhem všimla, že Spock opustil můstek, věděla, co má v úmyslu a jaký bude výsledek. Na kratičký okamžik ho chtěla zadržet. Ale její sebeovládání jí v tom zabránilo a přinutilo ji setrvat na určeném stanovišti, protože to byl její úkol. Od té doby neustále litovala svého jednání, nebo spíše své pasivity. V okamžiku své smrti stejně jako i za svého života, ovlivnil Spock všechny kolem sebe. Jeho místo měl zaujmout někdo jiný, jehož smrti by nikdo nelitoval.

Mohla ho zastavit. I když měl mnohem větší zkušenosti, byla Saavik mnohem mladší a rychlejší.

Kdyby ho ale zastavila, měla by odvahu nastoupit na jeho místo? Chtěla věřit, že by to dokázala. Kdyby ne, všichni na lodi by zahynuli a proměnili by se v subelementární částice, které později vytvořily substanci planety Genesis.

Saavik nevěřila v duši nebo v posmrtný život. Seznámila se s různými filozofiemi, ale žádnou nepřijala za vlastní. Člověk zemře a saprofytové odstraní tělo. To bylo všechno.

Ale jak hodiny ubíhaly a její koncentrace se prohlubovala, zesiloval v ní neurčitý pocit, že kdesi a jakýmsi způsobem si Spockovo vědomí zachovalo část své podstaty.

"Spocku," pronesla nahlas, "chápete, co se stalo? Jste tam? Nebo jste někde? Vznikla nová planeta, v mlhovině stále dozrívá vlna Genesis, vytváří nové slunce, aby dalo světu světlo a udržovala na něm život. Brzy vlna zmizí a ve vesmíru se objeví nový hvězdný systém. Ale bude to jen jeden mezi mnoha milióny, miliardami. A vy jste mě naučil, abych cítila jedinečnost. Vaše jedinečnost je pryč."

Náhle otevřela oči. Na okamžik si pomyslela, že cosi uslyšela, nějakou odpověď.

Zavrtěla hlavou. Ty zvláštní předjití hodiny mohly pobláznit každého.

Sulu se zvolna probudil a nabral vědomí v matném osvětlení nemocničního oddělení. Trápily ho děsivé bolesti hlavy, cítil jako kdyby, mu kdosi seděl na prsou, a bolely ho ruce. Pokusil se vstát.

Za okamžik stála po jeho boku doktorka Chapelová. Přinutila ho, aby znova ulehl.

"Co se stalo?" Strašně chraptěl. Pokusil se odkašlat. "Proč...?"

"Kyslík vám pročistí hrdlo," řekla doktorka Chapelová. "Brzy to bude pryč." Podala mu sklenku, aby se mohl napít.

"Měli jsme o vás dost obavy," pokračovala. "Ale budete v pořádku. Všechno bude v pořádku."

Pokusil se dotknout bolavého místa na hrudi, ale dlaně na rukou měl pokryté novou kůží a nemohl nic cítit. Uvědomil si, co ho asi bolí. Zamračil se.

"Museli mě znovu oživit?" ptal se.

Chapelová přikývla. "David Marcus vám zachránil život."

"Nevzpomínám si."

"To od vás nikdo nechce. Vjel do vás elektrický proud. Krátká ztráta paměti je normální. Váš mozkový záznam je v pořádku."

"A co Khan?"

"Mrtvý." Vstala. "Musíte znovu spát, Hikaru."

Natáhl ruku. Ruce měl dosud neohrabané a nedokázal ji zastavit. Ale zarazila se.

"Chris," řekl. "Něco tu není v pořádku. Co se děje? Prosím."

"Pan Spock," řekla velmi váhavě.

"Spock... Co...?"

"Je mrtvý."

"Můj bože..."

Chris Chapelová začala plakat. Rozběhla se pryč.

Sulu zůstal, kde byl. Nevěřil svým uším.

Jim Kirk seděl potmě ve své kabině. Už hodiny se nepohnul. Myšlenky se mu pohybovaly neustále dokolečka, ve stále menších kruzích, užších a užších.

Kdosi zaklepal na dveře. Neodpověděl.

Po chvíli se ozvalo klepání znovu, ale hlasitější.

"Co chcete?" vykřikl. "Nechte mě samotného."

Dveře se otevřely a ve světle z chodby se objevila postava Carol. Vešla a zavřela dveře.

"Ne, Jime," řekla. "Nenechám tě samotného. Tentokrát ne." Poklekla před ním a vložila jeho dlaně do svých.

Sesunul se. Přitiskl čelo k jejím sevřeným rukám.

"Carol, nevím... jen přemýšlím, měl jsem něco udělat. Určitě..." Zachvěl se, popadl dech a bojoval se slzami.

"Já vím," přikývla Carol. "Ach, Jime, já vím." Objala ho oběma rukama. Držela ho teď stejným způsobem, jak ji svíral on, když truchlila pro své přátele.

Když konečně vyčerpaný usnul neklidným spánkem, uložila ho na lůžko, sundala mu boty a přikryla ho dekou z postele. Zlehka ho políbila. A pak, protože už pro něho opravdu nemohla nic víc udělat, ho nechala o samotě.

Když přišlo ráno, zvedla se Saavik ze svého místa v rohu stázové kabiny. Konečně našla trochu klidu, který by vyvážil její žal. Dala poslední sbohem svému učiteli a svému žákovi a opustila místnost. Měla dnes před sebou mnoho práce, práce s lodí i se Spockem.

Posádka lodi se shromáždila v slavnostních uniformách přesně v 8 hodin. Saavik zaujala své místo u ovládacího pultu řízení torpéd a naprogramovala na něm kurs, který určila.

Konečně se dostavil i admirál Kirk doprovázen Carol Marcusovou, Davidem Marcusem a doktorem McCoyem.

Veteráni, lidé, kteří znali Spocka nejlépe, stáli opodál v malé skupince: Sulu, korvetní kapitán Uhura, doktorka Chapelová, Chekov a Scott. Všichni se dívali na admirála, který vypadal velmi unaveně. Stál před posádkou Enterprise, díval se na palubu a nic neříkal.

Zhluboka se nadechl, narovnal ramena a pohlédl na ně.

"Sešli jsme se zde," řekl, "podle tradice Flotily, abychom vzdali poslední poctu jednomu z nás. Abychom uctili své mrtvé..." na delší dobu se zarazil. "...a truchlili pro milovaného přítele, který položil svůj život za nás. Nepovažoval svou oběť za zbytečnou nebo prázdnou. Nemůžeme zpochybňovat jeho rozhodnutí, když takto jednal.

Zemřel ve stínu nového světa, který doufal, že uvidí. Žil právě tak dlouho, aby se dozvěděl, že vzniká."

Vedle admirála Kirka bojoval doktor McCoy s náhlou slabostí, ale nedokázal to. Hleděl prázdným pohledem vpřed a po jeho tváři stékaly slzy.

"O mém příteli," pokračoval admirál Kirk, "mohu říci jen to, že ze všech duší, se kterými jsem se setkal, byla ta jeho..." hleděl z jedné tváře na druhou, po svých starých přátelích, nových i cizích, viděl jak doktor McCoy pláče, "nejvíce lidská."

Hlas admirála Kirka se zlomil. Na okamžik se zarazil, pokoušel se pokračovat, ale nedokázal to. "Poručíku Saavik," pronesl jemně.

Saavik zaznamenala pečlivě nastavený kurs do paměti řídicího počítače torpéda a postoupila kupředu.

"Skláníme se před památkou svého bratra, svého učitele." Její slova byla zcela neadekvátní a věděla to. "A s láskou svěřujeme jeho tělo hlubinám vesmíru."

Kapitán Sulu vystoupil z řady. "Vzdejte čest!"

Všichni zasalutovali. Šéfinženýr Scott začal hrát na svém podivném hudebním nástroji. Jeho zvuk naplnil místnost smutnými tóny, které byly až příliš vhodné.

Nosiči pozvedli Spockovu rakev a umístili ji do vystřelovacího zařízení. Otvor se zavřel a odpalovací šachta zamířila do nastaveného kursu.

Saavik vydala příkaz důstojníkovi, obsluhujícímu spouštěcí zařízení. Ten vypálil střelu.

Místnost se otřásla pod nárazem výstřelu. Dudy zmlkly. Ticho, naprosté a nezvyklé zavládlo místností. Všichni sledovali, jak se temná silueta torpéda přibližuje k stříbřitě modrému lesku nového světa, až se rakev zmenšila a zmizela.

Sulu čekal a pak zavelel: "Posádko, pozor!"

Saavik a všichni ostatní ztuhli v pozoru.

"Poručíku," ozval se admirál.

"Ano, pane."

"Máte službu," řekl tiše. "Nastavte kurs na Alfa Ceti V., kde vyzvedneme všechny, kteří přežili z posádky Reliant."

"Ano, pane."

"Budu ve své kabině. Ale pokud nenastane nouzová situace..."

"Rozumím, pane."

"Rozchod."

Vyšel z místnosti. Viděl Carol, ale nedokázal jí říci, co chtěl. Ne tady a ne teď. Viděl Davida, jak se na něj upřeně dívá. Mladík k němu přistoupil.

Jim Kirk se na patě otočil a odešel.

Saavik rozpustila shromáždění. Naposledy se zahleděla na novou planetu.

"Poručíku..."

Obrátila se. David Marcus se držel v pozadí a čekal na ni.

"Ano, doktore Marcusi?"

"Neskončíme s těmi formalitami? Jmenuju se David. Můžu vám říkat Saavik?"

"Když si přejete."

"Chtěl jsem vám jen říct, že mi je líto to s panem Spockem."

"Mně také," řekla.

"Když jsme onedhdy spolu mluvili - věděl jsem, jak moc vám na něm záleží. Je mi líto, jestli jsem ho urazil. Nemyslel jsem to tak. Ani vůči němu, ani vůči vám."

"Já vím," odpověděla. "Bylo to ode mě k vám tvrdé a lituji toho. Flotila vám přinesla jenom smutek a žal..."

I David se zahleděl na novou planetu, které on a jeho přátelé ve Spacelabu dali život.

"Ano," pronesl tiše. "Budou mi scházet. Moc mi budou scházet. Bylo to všechno tak na nic..."

"Oni obětovali svůj život pro vás, tak jako Spock pro náš. Když jsem skládala test Kobayashi Maru..." Zarazila se, aby zjistila, jestli si David pamatuje na rozhovor na Regulu I. Přikývl. "...Řekl mi admirál Kirk, že postavit se smrti je stejně důležité, jako postavit se životu."

David vypadal zamyšleně. Podíval se směrem, kam James Kirk odešel, ale jeho otec byl už dlouhou dobu pryč.

"Už věříte, že je váš otec?" ptala se Saavik.

Zarazil se. "Ne. Možná. Nevím."

Saavik se usmála. "Možná máme něco společného, Davide. Vzpomínáte, co jste mu řekl?"

"Kdy?"

"Když jste se ho pokoušel zabít. Nazval jste ho, pokud mě neklame paměť, 'ztraceným bastardem'."

"Myslím, že ano. No a?"

"Pokud vím, není žádný bastard. Ale já ano. A jestliže je admirál Kirk opravdu vašim otcem, pak myslím, že se ten termín ve svém tradičním smyslu vztahuje i na vás."

Chvilí na ni hleděl a pak se zasmál. "Myslím, že to slůvko ztracený se na mě hodí ještě lépe."

Rychle natáhl ruku a dotkl se její.

"Chtěl bych s vámi ještě někdy mluvit," řekl náhle. "Ale nejprve musím něco udělat."

"Já se musím vrátit na můstek," poznamenala Saavik. "Mám službu."

"A později - mohu vás pozvat na šálek kávy?"

"To by bylo těžké. Na Enterprise se nedá nic koupit."

"Promiňte. To byl jen žert."

"Ach," divila se Saavik a zjevně nechápala.

"Chtěl jsem jen říct, mohli bychom se sejít, až budete mít volno?"

"Ráda bych," odpověděla Saavik a její odpověď ji samotnou překvapila. Vzpomněla si, co Spock říkal o tom, že si musí umět sama vybrat.

"Výborně. Brzy se uvidíme."

Spěchal po chodbě a Saavik se vrátila na můstek.

Admirál zavřel dveře své kabiny a opřel se o ně. Byl rád, že ceremoniál už skončil. Proběhlo mu hlavou, co by si o ní pomyslel Spock. Rituál, projevy... Určitě by řekl, že je to nelogické.

Jim Kirk si rozeplnul slavnostní uniformu, svlékl si ji a rozzlobeně ji odhodil. Vytáhl z přihrádky láhev brandy a nalil si skleničku. Pak ji odložil.

Kolem něj se vznášelo příliš mnoho duchů a nechtěl, aby ho strašili ještě mnohem víc, kdyby si alkoholem oslabil obranu. Padl na lůžko. Deku, kterou ho včerejší noci Carol přikryla, ležela shrnutá na podlaze.

Ucítil příjemnou vůni starého papíru. Pokoušel se ji ignorovat, ale nepodařilo se mu to. Vztáhl ruku po knize, kterou mu Spock daroval. Byla těžká a pevná. Kůže byla lehce pomačkaná a ořiznuté okraje stránek se zdály na dotek poněkud hrubé. Jim ji otevřel. Písmo se mu slilo před očima.

Začal si prohledávat kapsy. Když konečně našel brýle, zjistil, že jedna z čoček je rozbitá. Jim hleděl na pavučinu prasklin.

"Hrome," zaklel. "Hrome." Položil jemně knihu na stůl a napolo složené brýle na ni.

Zakryl si oči.

Ozvalo se zazvonění. Nejprve se nepohnul. Pak se narovnal, protřel si oči oběma rukama a odkašlal si.

"Ano," řekl. "Dále."

Dveře se otevřely. Vstoupil David Marcus a dveře za ním zase lehce zajely na své místo. Jim vstal, ale neměl kam jít.

"Podívejte, nechtěl jsem vás rušit," začal David.

"Ne, to je v pořádku. Jen bych měl být na můstku."

David ho nechal projít, ale než se Jim dostal ke dveřím, řekl: "Vy přede mnou utíkáte?"

Jim se zastavil a znovu se otočil k Davidovi.

"Ano," přisvědčil. "Asi ano." Pokynul mu, aby si sedl. David se posadil na lůžko a Jim se usadil do křesla proti němu.

Chvilí na sebe nejistě hleděli.

"Nechtěl by ses napít?" zeptal se Jim.

David pohlédl na nedotčenou sklenici s brandy na stole. Jim si uvědomil, jak podivně to asi vypadá.

"Ne," odpověděl David. "Ale děkuji."

Jim přemýšlel, co by mohl říci tomu cizinci, který seděl v jeho kabině.

"Nejsem přesně to, co jste očekával, že?" řekl David.

"Já jsem neočekával nic," odpověděl Jim.

Davidův úsměv vypadal poněkud neohrabaně. "Tak to jsme dva." Úsměv zmizel. "Jste v pořádku?"

"Co tím myslíš?"

"Poručík Saavik měla pravdu... Vy jste se nikdy nepostavil smrti."

"Ne takhle," připustil neochotně Jim. "Nikdy jsem se jí nepostavil přímo. Oklamal jsem ji. Udělal jsem nějaký podvůdek a byl jsem na to hrdý. Ještě mě za to odměnili." Protřel si jednou rukou oči. "Nic nevím," dodal.

"Řekl jste Saavik, že to, jak se postavíme smrti, je stejně důležité, jako to, jak se postavíme životu."

Jim se zamračil. "Jak to víš?"

"Řekla mi to."

"To byla jen slova."

"Možná byste je měl poslechnout."

"Zkousím to, Davide."

"Já taky. Lidé, kteří zahynuli na Spacelabu, byli moji přátelé."

"Vím," odpověděl Jim. "Davide, je mi to opravdu lito."

Znovu oba pocítili nepříjemné ticho. David vstal.

"Chtěl bych se omluvit," řekl. "Špatně jsem vás posuzoval. A včera, když jste se mi snažil poděkovat..." Pokrčil rameny, zřejmě v rozpacích. "Omlouvám se."

"Ne," řekl Jim. "Měl jsi naprostou pravdu. Být na někoho pyšný, je jako přivlastňovat si zásluhu za to, že někdo jedná tak nebo onak. Neměl jsem právo přivlastnit si jakoukoliv zásluhu."

Vstal také. David se zřejmě chystal k odchodu.

"Pak bych snad neměl..." David zaváhal. Pak velice rychle řekl: "Přišel jsem vlastně, abych řekl, že já jsem pyšný - pyšný na to, že jsem váš syn."

Jim byl příliš překvapen, než aby odpověděl. David pokrčil rameny a zamířil ke dveřím.

"Davide..."

Mladý muž se prudce otočil. "Cože?" zeptal se s ostrým přízvukem.

Jim ho uchopil za rameno a sevřel ho do náručí. Po chvíli David sevření opětoval.

EPILOG

Na můstku Enterprise kontrolovala poručík Saavik kurs a připravovala se k přechodu na nadsvětelnou rychlost. Obrazovka ukazovala pomalu se zmenšující planetu Genesis. Doktor McCoy a Carol Marcusová se na ni dívali a tiše spolu hovořili. Saavik se důsledně soustředila na svou práci, aby neslyšela, co říkají. Mluvili o admirálovi a zřejmě se jednalo o soukromý rozhovor.

Dveře se otevřely. Saavik se v kapitánském křesle rozhlédla. Vstala.

"Admirál na můstku!"

"Pohov," řekl rychle Jim Kirk. David Marcus ho následoval z výťahu.

Doktor McCoy a Carol Marcusová na sebe pohlédli. McCoy pozvedl jedno obočí a Carol se na něj rychle usmála.

"Ahoj, Kostro," řekl Kirk. "Nazdar, Carol..." Vzal ji za ruku a jemně ji stiskl.

"Kurs nastaven na Alfa Ceti, admirále," hlásila Saavik. "Vše je v pořádku."

"Dobře." Posadil se. "Poručíku, myslím, že znáte mého... mého syna."

"Ano, pane." Zachytila Davidův pohled. Lehce se začervenal. Saavik se ke svému překvapení zarděla rovněž.

"Mohla byste ho zde provést, prosím?"

"Jistě, pane." Zavedla Davida na horní palubu. Když se dostali ke stanovišti vědeckého důstojníka, řekla mu jemně s nehybnou tváří: "Vidím, že jste se nakonec opravdu stal bastardem."

James Kirk ji zaslechl a šokovaně na ni hleděl.

"To je... malý žert," vysvětlovala.

"Soukromý žert," připojil se David. "A ještě k tomu zatraceným bastardem."

Saavik se usmála a David rozesmál.

I Jim Kirk se pousmál, i když poněkud záhadně.

McCoy se opřel o zadní opěradlo kapitánova křesla a zahleděl se na obrazovku.

"Podívejte se na tohle," řekl. "Je to neuvěřitelné. Myslíte, že to pojmenují po vás, paní doktorko?"

"Ne, pokud tomu budu moci zabránit," vrtěla hlavou. "My to pojmenujeme. Za naše přátele."

Jim přemítal o knize, kterou mu Spock daroval. Vzpomněl si na řádek na jejím konci. "Dělám mnohem, mnohem lepší věc než kdykoli předtím. Mírím k mnohem, mnohem příjemnějšímu odpočinku, než jsem kdy zakusil." Nedovedl si představit, že by nepokojná Spockova duše mohla kdy odpočívat.

Carol mu položila dlaň na ruku. "Jíme...?"

"Jen jsem na něco myslel... Na něco, co mi chtěl Spock říct na mých narozeninách."

"Jíme, jsi v pořádku?" ptal se McCoy. "Jak se cítíš?"

"Cítím se..." Na okamžik se zamyslel. Žal zůstane po dlouhou dobu, ale zůstalo i mnoho dobrých vzpomínek. "Cítím se mladý, doktore. Věř tomu, nebo ne. Znovuzrozený. Tak jako svět, který Carol stvořila."

Obrátil se k Saavik a k Davidovi.

"Nastavit kurs k druhé hvězdě napravo, poručíku. Druhá hvězda napravo a až do rána rovně."

Chtěl vysvětlit, že se tohle je také malý žert, ale překvapila ho.

"Ano, pane." Saavik se vůbec netvářila zmateně. Přepnula pohled na obrazovce. Objevilo se husté hvězdné pole.

"Třetí nadsvětelnou, kormidelníku."

"Ano, pane, třetí nadsvětelnou."

Enterprise vyrazila ke vzdáleným hvězdám.